

เล่ม ๑

สิ่งที่ต้องสั่งสมคือ บุญกุศล

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ หลวงพ่อรัมมชโย

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี

สิ่งที่ต้องสังสม คือ บุญกุศล เล่ม ๑

โดย หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบุญ ฐมฺมชโย)

ที่ปรึกษา พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสโก พระครูสมุห์ณรงค์ ทนตจิตฺโต
พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ.๕ พระไชยศ ยสวโส
พระมหาธรรมสถิต ฐมฺมจิตฺโต ป.ธ.๕ พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๕
พระมหาวิริยะ ฐมฺมสารี ป.ธ.๕
ดร.ชนิดา จันทราศรีไสล บ.ศ.๕ เมตตา สุวจิตวงศ์
ระพีพรรณ ไวกักดี ปรีชา อุ๋นรัศมีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

เรียบเรียง จารุวรรณ วศินสกุล

กองบรรณาธิการ พระมหาวิระพงษ์ นิยมโล ไพบุญย์ สืบสาย
สุธิดา จินดาภิษฎกุล อรอนงค์ สาสีผล
จินดา ช่วยเกิด สุพิชญา ศรีสกุล

ภาพ ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย, อมรรัตน์ สมานทิพย์ดี

ศิลปกรรมและปก เมตตา สุวจิตวงศ์, สรศักดิ์ เจริญดำรงเกียรติ
DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม สรียา ลือฤทธิกุล

พิมพ์ ครั้งที่ ๑ วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

จำนวนพิมพ์ ๖,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๕๗๗) จำกัด

ขอขอบคุณ วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล บัวจันทร์ ทนุศาสน์
ปวีณา วันดีก ปวีณกร ด้วงที่สุด
ชลฤดี ปักกุนัน สายสิริ แสงพยับ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบุญ ฐมฺมชโย).

สิ่งที่ต้องสังสม คือ บุญกุศล เล่ม ๑.- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๕.

๒๕๖ หน้า.- (คำสอนคุณครูไม่ใหญ่).

1. พุทธศาสนา -- คำสั่งสอน. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

ISBN 978-616-590-407-0

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่

เล่ม ๑

สิ่งที่ต้องสั่งสมคือ บุญกุศล

กราบมฤตดาสักการะ

เนื่องในวันคุ้มครองโลก

ฉลองอายุวัฒนมงคล ๓๘ ปี ๕๓ พรรษา

หลวงพ่อรัญมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

คำนำ

การได้อัตภาพเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ได้โดยยาก แต่การเกิดเป็นมนุษย์แล้วได้พบพระพุทธศาสนานั้นยากยิ่งกว่า แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนานแล้วก็ตาม แต่พระธรรมคำสอนนั้นยังคงอยู่ เป็นความโชคดียิ่งที่ตลอดระยะเวลายาวนานที่ผ่านมา หลวงพ่อธัมมชโย (คุณครูไม่ใหญ่) ได้คอยตอกย้ำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการชี้แจงแสดงให้เห็นคุณค่าของบุญว่า มีความสำคัญต่อชีวิตในสังสารวัฏเพียงไร บุญเป็นสิ่งที่เราต้องสั่งสมอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา เพราะบุญอยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จของชีวิตตั้งแต่ปัจจุบันจนถึงพระอรหันต์

กองวิชาการ ๐๑ ได้รวบรวมคำสอนคุณครูไม่ใหญ่ในหมวดหมู่ **“สิ่งที่ต้องสั่งสม คือ บุญกุศล”** ไว้ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อกระตุ้นเตือนให้ทุกท่านไม่ประมาทในชีวิต ด้วยการสั่งสมบุญอยู่เป็นนิจ ซึ่งจะส่งผลให้มีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า สมดังพุทธพจน์ที่ว่า **“การสั่งสมบุญนำสุขมาให้”**

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

● บุญทุกมิติ

- ๑๗ ๑. สร้างความดีไว้เกิด
- ๑๘ ๒. มนุษย์เหมือนหุ่น..ให้บุญและบาปเชิด
- ๒๐ ๓. บุญบาปสู้กันอยู่
- ๒๓ ๔. บุญช่วยตลอดเวลา
- ๒๔ ๕. ทำไมต้องทำบุญบ่อยๆ
- ๒๖ ๖. บุญถึงจึงสำเร็จ
- ๒๘ ๗. ผลบุญอัศจรรย์
- ๓๐ ๘. บุญคือที่พึ่ง
- ๓๒ ๙. สังสมบุญไว้เกิด
- ๓๕ ๑๐. เราคือผู้ออกแบบชีวิต
- ๓๘ ๑๑. ทำบุญกับทักษิโณยบุคคล
- ๔๐ ๑๒. คุณยายกลัวบุญน้อย
- ๔๒ ๑๓. ทำทุกบุญ

- ๔๔ ๑๔. ขอขมิ้ม..อย่าขอลืม
- ๔๖ ๑๕. ทานบารมี
- ๔๘ ๑๖. มหาทานบารมี
- ๕๔ ๑๗. ผู้ให้..ย่อมได้รับ
- ๕๘ ๑๘. คิดอย่างนักสร้างบารมี
- ๖๒ ๑๙. โภชนบุญให้เต็มที่
- ๖๔ ๒๐. อย่ามัวแต่กินบุญเก่า
- ๖๘ ๒๑. ไม่สั่งสมบุญใหม่ = กินบุญเก่า
- ๗๑ ๒๒. นึกแล้วปลื้ม
- ๗๔ ๒๓. ทำบุญแล้วต้องปลื้ม
- ๗๖ ๒๔. ปลื้มทุกบุญ
- ๗๘ ๒๕. การอธิษฐานจิต
- ๘๐ ๒๖. อดเปรี้ยวไว้กินหวาน
- ๘๓ ๒๗. รวย-จน ประเดี้ยวเดียว
- ๘๕ ๒๘. เกิดมาอีกที่ต้องพร้อม

๕๖	๒๕. สวรรค์ไม่ไกล
๕๘	๓๐. อานิสงส์บุญถวายที่ดิน
๑๐๑	๓๑. อานิสงส์จุดประทีปบูชาพระผู้ปราบมาร
๑๐๒	๓๒. นึกถึงหลวงปู่
๑๐๔	๓๓. ทำหน้าที่กัลยาณมิตร
๑๐๖	๓๔. ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร
๑๐๘	๓๕. อย่าร้องไห้
๑๑๐	๓๖. บูชาข้าวพระแบบเข้าถึง
๑๑๕	๓๗. อย่าขาดบุญบูชาข้าวพระ
๑๒๑	๓๘. บุญกฐิน มหากาลทาน
๑๒๔	๓๙. บุญกฐิน..ร้อยผั่งจนถาวร
๑๒๖	๔๐. กฐินธรรมชัย มหาทานบารมี
๑๒๙	๔๑. เทวดาโกลาหลบุญกฐิน
๑๓๓	๔๒. ทอดกฐินสามัคคี เพื่อสร้างทุกสิ่ง
๑๓๗	๔๓. สังสมบุญวันตรุษจีน

บุญจากการรักษาศีล

- ๑๔๓ ๔๔. รักษาศีล ๕ ทุกคนทำได้
- ๑๔๕ ๔๕. อานิสงส์การรักษาศีล
- ๑๔๖ ๔๖. ทำไมต้องถือศีล ๕
- ๑๔๘ ๔๗. เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา
- ๑๕๐ ๔๘. การถือศีล ๘ สำหรับผู้ครองเรือน
- ๑๕๓ ๔๙. พรหมจรรย์ ๑๐ ประการ
- ๑๕๖ ๕๐. อาชีพที่พระพุทธเจ้าทรงห้าม
- ๑๖๐ ๕๑. เทเหล้าเผาบุหรี
- ๑๖๓ ๕๒. สุรา บุหรี ยาเสพติดทุกชนิด
ควรหมดไปจากโลกใบนี้
- ๑๖๖ ๕๓. วีรบุรุษ วีรสตรีแห่งกองทัพธรรม
- ๑๖๘ ๕๔. ตะเกียงดวงน้อยท่ามกลางความมืด
- ๑๗๐ ๕๕. นโยบาย ๓ ป. โปรด ปราม ปราบ ยาเสพติด
- ๑๗๓ ๕๖. การพนัน ปากทางแห่งความเสื่อม
- ๑๗๖ ๕๗. ผลพวงจากสื่อลามก

● ถอยหลังลงคลองธรรม

- ๑๘๑ ๕๘. ความสำคัญของการมาวัด
วันอาทิตย์
- ๑๘๔ ๕๙. วันอาทิตย์มาวัดกันนะ
- ๑๘๘ ๖๐. ชาวพุทธต้องหยุดวันพระ
- ๑๙๐ ๖๑. เข้าถึงฐานะ ๕ ประการ
- ๑๙๓ ๖๒. วันพระ
- ๑๙๖ ๖๓. ถอยหลังลงคลองธรรม
- ๑๙๘ ๖๔. อานิสงส์การพัฒนาวัด
- ๒๐๑ ๖๕. ปิดโทรศัพท์มือถือ
ขณะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม
- ๒๐๖ ๖๖. วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ
- ๒๐๙ ๖๗. ทำความดีตลอดพรรษา
- ๒๑๓ ๖๘. สวรรค์ปีใหม่
- ๒๑๕ ๖๙. การเลือกคู่ชีวิต
- ๒๑๙ ๗๐. ลอยกระทงธรรม

๒๒๓	๓๑. การขอขมา
๒๒๕	๓๒. มนุษย์ไม่ใช่สัตว์กัน
๒๒๘	๓๓. ธรรม ๓ ประการ
๒๓๐	๓๔. วัด คือ โรงเรียน
วัด คือ โรงพยาบาล
๒๓๒	๓๕. ใช้คำให้ถูกต้อง
๒๓๔	๓๖. มรดกโลก มรดกธรรม
๒๓๖	๓๗. วิธีแก้วัดร้าง..ให้เป็นวัดรุ่ง
๒๔๐	๓๘. เราชาวพุทธต้องช่วยกัน
ขอยกพระพุทธศาสนา
๒๔๓	๓๙. ผู้ด้วยอารมณ์บันเทิง
๒๔๗	วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

บุญ ทุกมิติ

๑

สร้างควมดีไว้เถิด

บุญกุศลที่ได้สั่งสมมาอย่างดีแล้ว

จะส่งผลให้ไปเสวยสุข

อยู่ในสุคติโลกสวรรค์

เรื่องนรกสวรรค์ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ไม่ห้าม

จะเชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ไม่บังคับ

แต่จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม

ให้ทำความดีเอาไว้เถิด หากนรกสวรรค์มีจริง

เราสร้างควมดีไว้ ตายไปเราก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

ปิดประตูบาปภูมิ แต่หากเราไม่ทำความดี

ไปทำบาปอกุศลกรรม คิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว

เมื่อละโลกไปแล้ว บาปอกุศลที่ทำไว้ก็ดึงดูดไปอบาย

เพราะฉะนั้น สร้างควมดีไว้เถิด

๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๒

๒

มนุษย์เหมือนหุ่น.. ให้บุญและบาปเชิด

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จ
ในชีวิตของเราทุกระดับเลย
ตั้งแต่ระดับปูลูชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

บุญนี้จะติดตามส่งผลให้เราทั้งในมนุษย์และในเทวโลก
แม้แต่ในอบาย ถ้าบุญได้ช่องละก็จะแวบลงไปช่วยทันทีเลย
แต่ว่าคนส่วนมากไม่ค่อยจะเข้าใจ เวลาอะไรไม่ได้ดังใจ
ก็มักจะบ่นว่า บุญไม่ช่วย แต่จริงๆ บุญช่วยตลอดเวลา
๒๔ ชั่วโมง

อย่าลืมว่า มีแค่บุญกับบาปเท่านั้นที่กำลังประมูลฤทธิ์
กันอยู่ ปะทะกันอยู่ มนุษย์เหมือนหุ่นเชิด ต่างก็ทำงานกัน
ทุกอนูวินาที คือ ตลอดเวลา ชิงช่วงช่วงชิงกันอยู่ ใครได้
จังหวะช่วงชิงไปได้ก็เป็นหุ่นของเขา

ถ้าบุญได้จังหวะ...ก็เป็นหุ่นของบุญ
ถ้าบาปชิงช่วงได้...ก็เป็นหุ่นของบาป

ถ้าเป็นหุ่นของบุญ ก็คิดดี พุคดี ทำดี ถ้าเป็นหุ่นของ
บาปก็คิดไม่ดี พุคไม่ดี ทำไม่ดี ผลออกมาก็ตรงกันข้าม

นี่คือกฎแห่งกรรม Law of Karma มันเป็นอย่างนี้
เราจะต้องศึกษาให้เข้าใจ แล้วก็ต้องเลือกทำแต่สิ่งที่ดี ที่จะ
นำพาชีวิตไปสู่ความสุขความสำเร็จในชีวิตทุกระดับ

๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓

บุญบาปสู้กันอยู่

บุญกับบาปสู้กันอยู่ มนุษย์เหมือนหุ่นให้บุญและบาปเชิด เพราะพญามารบังคับมนุษย์ให้ทำบาป เมื่อบาปมากเข้าๆ ก็เก็บเอาวิบากกรรมของทุกคนมารวมกัน ถ้ารวมทั้งโลกเมื่อไร ก็วินาศก็เกิดขึ้น ด้วยไฟบรรลัยกัลป์บ้าง น้ำบรรลัยกัลป์บ้าง ลมบรรลัยกัลป์บ้าง แผ่นดินบรรลัยกัลป์บ้าง อย่างนี้เป็นต้น

แต่ถ้ายุคใด มนุษย์มีศีลมีธรรม สังสมบุญกุศลเนื่องนิยต์ ฝายบุญก็จะเอาบุญของทุกคนมารวมกันแล้วก็ส่งผลให้มนุษย์ในยุคนั้น ยกตัวอย่างเช่น ยุคหน้าคือยุคพระศรีอริยเมตไตรย์ ยุคนั้นมนุษย์มีศีลมีธรรม คนในยุคนั้นก็จะเจอแต่สิ่งสวยๆ งามๆ เหมือนสวรรค์บนดิน heaven on earth ในยุคนั้นแผ่นดินจะเชื่อมต่อกันเป็นผืนเดียวกันเสมอ กัน แต่ตอนนี้แยกเป็นทวีป เป็นเกาะแก่ง

เพราะฉะนั้น โลกจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับบุญและบาปของคนในโลก เมื่อ “บาป” ทำให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ เราก็ต้องแก้ด้วยการสั่งสม “บุญ” ให้มากๆ ก็จะไปตัดรอน

วิบากกรรมวิบากมาร ทำให้หนักเป็นเบา เบาเป็นหาย ร้าย
ก็กลายเป็นดีได้

๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๕

บุญช่วยตลอดเวลา

ฝ่ายบุญทำงานอยู่ตลอดเวลา
เช่นเดียวกับฝ่ายบาปอกุศล
ก็ทำงานตลอดเวลาเช่นกัน
แต่กายมนุษย์หยาบเรานั้นไม่รู้เรื่อง

บางที่เราประสบทุกข์ ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันเราทำบุญ สร้าง
ความดีมาตลอด ด้วยความไม่รู้ บางทีเราจะรำพึงว่า “บุญ
ไม่เห็นช่วยเลย” ใจก็เริ่มคลอนแคลน

เมื่อเกิดความไม่มั่นใจในการสร้างบุญกุศล ใจก็จะ
โน้มไปทางบาปอกุศลกรรม และความเชื่อง่ายในสิ่งที่
ไร้เหตุผลก็จะเกิดขึ้น จะถูกชักจูงไปในสิ่งเหล่านั้น จะตก
ไปอยู่ในวงจรของผู้ไม่รู้อีก ก็จะหลุดพ้นออกนอกบุญเขต
ของพระพุทธศาสนา คือ คำสอนของท่านผู้รู้แจ้งเห็นแจ้ง
แทงตลอดในธรรม ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับชีวิตใน
สังสารวัฏ

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๕

ทำไมต้องทำบุญบ่อย ๆ

ดวงบุญนี้อยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเราตั้งแต่ปู่ชนจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ จะส่งผลไปทุกภพทุกชาติ

จะไปตรอนวิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์ โศก โรคภัย สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายให้มลายหายสูญ

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งมนุษยสมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ

มนุษยสมบัติ ทำให้เรามีรูปสมบัติอันงดงาม มีทรัพย์สมบัติเอาไว้ใช้หล่อเลี้ยงสังขาร และสร้างบารมี มีคุณสมบัติคือ ความรู้ดี ความสามารถดี ความประพฤติดีที่จะทำให้ภารกิจการงานประสบความสำเร็จได้อย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย มีบริวารสมบัติ มีพรรคมีพวก มีความสะดวกสบาย มีคนรองรับงานเรา ทำให้เราประกอบภารกิจได้อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย

ทิพยสมบัติ แม้ละโลกไปแล้วก็ไปเป็นทิพยสมบัติ มีวิมานอันเป็นทิพย์ วิมานเงิน วิมานทอง วิมานทองแก้วที่สวยงามมาก ๆ มีทั้งอาหารทิพย์ บริวารอันเป็นทิพย์ เป็นต้น มีอายุทิพย์ที่ยืนยาวนานกว่าในโลกนี้มากมาย ให้เราได้ไปเสวยสุขอยู่ในเทวโลก

นิพพานสมบัติ คือ ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน บรรลुวิชาธรรมกาย ไปสู่จุดหมายปลายทางคือที่สุดแห่งธรรมได้

ทั้งหมดบังเกิดขึ้นจากบุญที่ได้สั่งสมเอาไว้ บุญก็จะกลั่นไปเป็นบารมี เป็นรัศมี เป็นกำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ให้เราประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งทางโลกทางธรรม

ปัจจุบันชาติ บุญนี้ก็จะส่งผลให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานหรือในสิ่งที่เราปรารถนา เพราะฉะนั้นบุญจึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะทอดทิ้งไม่ได้ ต้องทำบ่อยๆ ต้องทำเยอะๆ ทำสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ไปตัดรอนวิบากกรรมวิบากมารที่เราได้เคยดำเนินชีวิตผิดพลาด ในยามที่ประมาทในชีวิตในหลายภพหลายชาติกระทั่งถึงปัจจุบันชาตินี้ บุญเท่านั้นถึงจะไปตัดรอนวิบากกรรมวิบากมารได้

๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

๖

บุญถึงจึงสำเร็จ

เราต้องสั่งสมบุญกันเอาไว้ การปฏิเสชนบุญ คือ การปฏิเสศความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกๆ ระดับ ถ้าชาตินี้เราลำเคັญ แปลว่า ชาตินี้ที่ผ่านมาเราปฏิเสชนบุญ เพราะเราคิดว่าที่เราประสบความสำเร็จในชีวิตเพราะหนึ่งสมองสองมือ ทิมถึง ทุนถึง ใจถึง มือถึง แต่มันไม่ใช่แค่นั้น เพราะบุญอยู่เบื้องหลังความสุขความสำเร็จในชีวิต

ชาตินี้ที่ผ่านมาประสบความสำเร็จในชีวิต เพราะชาติก่อนหน้านั้นได้สั่งสมบุญเอาไว้ แต่ชาตินี้ลำเคັญ เพราะปฏิเสชนบุญในชาตินี้ที่ผ่านมา หรือไครมาชวนทำบุญแล้วเราปฏิเสชนบุญ เพราะความประมาทในการดำเนินชีวิต บวกกับมีความตระหนี่หวงแหนทรัพย์ เลยทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ชาตินี้เลยมีชีวิตที่ลำเคັญ

ดังนั้น เราคงลำเคັญเพียงพอแล้ว ถึงเวลาที่เราจะปฏิเสศความลำเคັญ ขอมรับความรวย ขอมรับความสำเร็จในชีวิต แต่จะรวยและประสบความสำเร็จในชีวิตได้ก็ต้อง

สั่งสมบุญ เพราะบุญอยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จ
ในชีวิตทุกระดับ นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษากันให้ดี

๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๗

ผลบุญอัศจรรย์

เราทำบุญ ดูเหมือนเราเสียทรัพย์นะ แต่มันจะแปรเปลี่ยนไปเป็นดวงบุญที่อยู่ภายในกลางกายของเรา ที่จะส่งผลให้เรามีความสุขในภพชาตินี้ และภพชาติต่อ ๆ ไป

เวลาบุญส่งผลมันมหัศจรรย์นะ ยกตัวอย่างมหาเศรษฐีในกาลก่อน **ชฎิลเศรษฐี** ทนทีที่ก้าวเท้าข้ามธรณีประตูแล้วเหยียบลงบนพื้นบ้านด้วยเท้าเพียงข้างเดียว ภูเขาทองขนาด ๘๐ ศอก ก็ผุดขึ้นมาหลังบ้าน แถมยังดักไม้พรวงอีกด้วย แล้วถ้าใครไม่มีบุญไปดัก ก็ดักไม่ได้ แม้เป็นลูกของตัวก็ตาม ภูเขาทองคำนี้ เป็นสมบัติอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นสำหรับชฎิลเศรษฐีและลูกชายคนเล็กเท่านั้น

เมณฑกเศรษฐี เวลาบุญส่งผล มันเหลือเชื่อจริงๆ มีแพะกายสิทธิ์เกิดขึ้นมาด้วยบุญจำนวนหนึ่ง ในปากแพะมีกลุ่มด้าย ๕ สี คือ สีเขียว สีทอง สีแดง สีขาวเงิน และสีส้ม ใครต้องการอะไร ก็ดึงด้ายสีนั้น สิ่งที่ต้องการก็จะออกมา เช่น ต้องการอาหารก็ดึงด้ายสีขาวแล้วดึงด้ายสีเขียว อยากได้ทองก็ดึงด้ายสีทอง ด้ายสีแดงก็เป็นพวกเสื้อผ้า

เครื่องประดับ ถ้าอยากได้เงินหาปณะ ก็ดึงด้ายสีขาเงิน
ถ้าอยากได้ยากก็ดึงด้ายสีส้ม เป็นต้น แต่ต้องตั้งจิตอธิษฐาน
และมีบุญเก่าด้วยจึงจะได้

แพะเหล่านี้เกิดขึ้นมาด้วยกำลังบุญของท่านเศรษฐี
เป็นแพะกายสิทธิ์ที่สามารถนำความสมปรารถนามาให้กับ
เจ้าของ และผู้ที่มาขอสมบัติต่างๆ ได้

โศติกเศรษฐี ยิ่งรยหนักเข้าไปอีก มีสมบัติจักรพรรดิ
ดักไม้พรวง มีต้นกลีปพฤกษ์ มีปราสาทแก้ว ๗ ชั้น กำแพง
แก้ว ๗ ชั้น ล้วนประกอบด้วยรัตนะ ๗ ชุมทรัพย์ ๔ ชุม
พร้อมด้วยยักษ์บริวารจำนวนมากคอยให้การอารักขาอยู่
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีนางแก้ว คนข้างกาย
ข้ามทวีปมาด้วย มีอยู่ท่านเดียวในสมัยพุทธกาล เพราะบุญ
บันดาล ปกติของข้ามแดน ไม่ใช่ได้มาง่ายๆ ต้องมีภักติกา
ต้องทำวีซ่า พาสปอร์ต แต่ไม่ต้องเลย เทวดาหอบมาให้จาก
อุดตตรกฐทวีปมาชมพูทวีปเลย

เห็นไหม เวลามีบุญส่งผล มันไม่ธรรมดา
เพราะฉะนั้น ทำบุญกันเถอะ

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

๘

บุญคือที่พึ่ง

บุญทั้งหมดที่เราทำจะถูกรวมไว้ในศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ เป็นดวงบุญที่ใส สว่างไสว เป็นบ่อเกิด
แห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทั้งในโลกนี้และใน
ปรโลก หรือในสัมปรายภพ

ชีวิตในสัมปรายภพ ไม่มีการทำมาหากิน ไม่มีการ
หว่าน การไถ การพาดิชย์ เป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาปที่เรา
ได้กระทำตอนเป็นมนุษย์ มีอายุที่ยาวนาน เป็นหมื่น เป็น
แสนปี เป็นต้น ถ้าไปบอขายอายุก็ยืนยาวเป็นหมื่นเป็นแสนปี
เหมือนกัน มีรูปร่างใหม่ที่ไม่วายงาม ทุกข์ทรมานอยู่อย่าง
นั้น แต่ถ้าหากเราสร้างกุศลกรรม ก็จะส่งผลให้เรามีสุขอยู่ใน
สุคติโลกสวรรค์ เข้าไปเป็นสหายแห่งเทวดา

เมื่อละโลกไปแล้วบุญจะเป็นที่พึ่งของเราสิ่งอื่นไม่ใช่
จะส่งผลให้เรามีวิมานที่สวยงาม สว่างไสว รัศมีกายเจิดจ้า มี
สมบัติอันเป็นทิพย์ ไม่อายเพื่อนชาวสวรรค์ทั้งหลายซึ่งเขา
วัดกันด้วยกำลังบุญ กำลังบารมี ซึ่งจะปรากฏที่รัศมีกาย
เครื่องประดับ ที่วิมาน บริวาร สมบัติอันเป็นทิพย์ทั้งหลาย

ถ้ารัศมีกายเราสว่างมาก เวลาเข้าไปในหมู่เทวดา ใน
เทวสมาคมเราก็จะอยู่แถวหน้า ที่มีรัศมีน้อยๆ ก็อยู่แถว
หลังๆ ถัดออกไปตามกำลังบุญ คล้ายๆ ในโลกมนุษย์
อย่างนี้แหละ ผู้ที่สั่งสมบุญมามากในอดีต ทำความดีมาก
ในปัจจุบัน เขาก็จะมีแบ่งเป็น軒ชั้นอย่างนั้นตามกำลังบุญ
กำลังบารมีที่ได้สั่งสมมา

๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๘

สั่งสมบุญไว้เถิด

สั่งสมบุญไว้เถิด ประเสริฐนัก

เพราะตอนช่วงศึกชิงภพ

ต้องใช้บุญสู้กับบาป

เพื่อนำพาไปสู่สุคติ

นี่เป็นเรื่องที่สำคัญนะ

กำลังบุญเท่านั้น ที่จะนำพาเราไปสู่คติโลกสวรรค์ได้ ให้เรามีสมบัติที่เป็นทิพย์อันโอฬาร มีรูปทิพย์ เสียงทิพย์ กลิ่นทิพย์ รสทิพย์ สัมผัสอันเป็นทิพย์ มีอายุ วรรณะ สุข ยศ อริปไตย ความเป็นใหญ่อันเป็นทิพย์ จะมีความสุขอันยาวนานในสุคติภูมิ และท่องเที่ยวอยู่แต่ในมนุษยโลกและ เทวโลกจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางคือ ที่สุดแห่งธรรม

เราเป็นนักสร้างบารมีพันธุ์อริยัญจะ มีบารมีพิเศษที่จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ฉะนั้นการกลับคืนสู่ดุสิตบุรีก็เป็นการย้ายที่อยู่ หรือที่ทำงานชั่วคราว แล้วก็ต้องไปทำงานละเอียดกันต่อ รอคอยจังหวะโอกาสในการกลับมาเกิดสร้างบารมีกันอีก

เมื่อขึ้นไปแล้วก็จะได้ทบทวนดูว่า ตอนที่มนุษย์สร้างบารมีเต็มที่เหมือนอย่างที่ตั้งใจก่อนที่จะลงไปหรือเปล่า แล้วก็เห็นเลยว่า ความสว่างของรัศมีกายของเราของวิมานและบริวาร จะเป็นเครื่องวัดว่า เราลงมาคราวนี้สร้างบารมีอย่างเต็มที่เต็มกำลังหรือไม่ ถึงตรงนั้นจะรู้เห็นด้วยตัวเอง และจะแก้ไขอะไรก็ไม่ทันแล้ว เพราะโลกสวรรค์เป็นโลกแห่งการเสวยบุญ โลกมนุษย์เท่านั้นที่เป็นโลกแห่งการสร้างบารมี

วันเวลาที่เหลืออยู่ในโลกนี้มีไม่มาก ถ้าเรายังมีโอกาสสร้างบารมีได้ ก็ใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้สร้างบารมีกันให้เต็มที่ トラバドที่ยังไม่หมดกิเลส เราก็จะต้องสร้างบารมีกันไป ตอนนี้เรายังอยู่ในระหว่างการเติมบุญเติมบารมีกันอยู่ พึงอย่าประมาท ซะลำใจ วันสุดท้ายของเราจะมาถึงเมื่อไรก็ไม่ทราบ คติของเรายังไม่แน่นอน เราจะให้คติในปรโลกของเราเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ใจจะไขว่คว้าเอา เพราะเราคือผู้ออกแบบชีวิตของตัวเอง

เราจะออกแบบชีวิตให้เป็นอย่างไร เลือกลงอะลูกนะ แต่ชีวิตจะมีคุณค่าเมื่อได้สร้างบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

๑๒ พุทธกิจยาน พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๐

เราคือผู้ออกแบบชีวิต

ชาติที่ผ่านมา ถ้าเรารู้ว่า “เราคือผู้ออกแบบชีวิต” ชาตินี้เราจะมีชีวิตที่สมบูรณ์กว่านี้ จะเป็นไปตามความปรารถนาของเรา

เราจะเป็นผู้มีอุปสรรคน้อย เพราะเราจะสั่งสมบุญเยอะ

เราจะเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ปฏิบัติธรรมก็พบพระธรรมกายได้เร็ว จะสมหวังดังใจในทุกสิ่ง ไม่มีชีวิตที่ขึ้นๆ ลงๆ ผิดหวังบ้าง สมหวังบ้างอย่างนี้

รูปสมบัติ ของเราจะดีกว่านี้มาก จะมีรูปร่าง แข็งแรง มีอายุขัยที่ยืนยาวเลยอายุขัยเฉลี่ยของมนุษย์ในแต่ละยุค เพื่อให้โอกาสเราสั่งสมบุญได้มาก และแก้ไขข้อผิดพลาดที่ผ่านมา เราจะได้รูปสมบัติอย่างน้อยก็อย่างนี้

ทรัพย์สมบัติ เราจะมีทรัพย์สมบัติมาก เพราะเราจะสร้างมหาทานบารมีกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง ไม่ตระหนี่ ไม่หวงแหนทรัพย์ จะทำถูกหลักวิชาในแหล่งเนื่อนานบุญ

ทำทั้งสงเคราะห์ทางโลกและทางธรรม ทั้งก่อนทำ กำลังทำ
และหลังทำไปแล้ว จะปลื้มใจตลอดเวลา ไม่เสียดายเลย

จะไม่ทำด้วยตัวเองตามลำพังเท่านั้น แต่จะไปชวนคน
อื่นมาทำร่วมด้วย ซึ่งจะทำให้เรามีทรัพย์สมบัติมาก มีบริวาร
มาก มีพรรคพวก มีหมู่ญาติที่ดีที่มาช่วยสนับสนุนให้ได้

ประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานได้ง่าย และถ้า
บุญมากก็จะได้สมบัติจักรพรรดิ เป็นบรมเศรษฐี

คุณสมบัติ เราจะสั่งสมปัญญาบารมี ทั้งธรรมทาน
วิทยาทาน สนับสนุนการศึกษา เพื่อให้เราได้คุณสมบัติ มี
ความเฉลียวฉลาดในชาตินี้ แท่งตลอดทั้งทางโลกและทาง
ธรรม ซึ่งจะทำให้เราอยู่เหนือโลกใบนี้ อยู่เหนือความทุกข์
จะมีความสุขอยู่ตลอดเวลา แล้วก็จะดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง
ด้วย

รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ดังกล่าวนี จะ
บังเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความรู้ว่า **“เราก็คือผู้ออกแบบชีวิต”**
เพราะความเชื่อนี้จะทำให้เราไม่นอนใจ หมั่นสั่งสมความดี

แต่ถ้าเราคิดว่า ชีวิตนี้พรหมลิขิต ฟ้าลิขิต หรือ
เทพเจ้าองค์นั้นองค์นี้ลิขิต เราจะนอนใจ ชะล่าใจ เพราะ
ว่ายังไรท่านก็ลิขิตเราให้เป็นนั่นเป็นนี่อยู่แล้ว ตรงนี้จะ
ลำบาก คือ เริ่มต้นสบาย แต่ปลายทางมันลำบาก เหมือน
ปากทางเข้ารูงูมันจะลื่นๆ ลงไปง่าย แต่พอลงไปแล้ว
กลับเจองูพิษอย่างนั้นนะ

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๑

ทำบุญกับทักษิไณยบุคคล

พระรัตนตรัยเป็นต้นแหล่งแห่งบุญกุศล เป็นบุญเขตอันเยี่ยมของพวกเราทั้งหลาย

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า

ทานที่บุคคลให้แล้วในบุญเขตใดมีผลมาก พึงเลือกให้ทานในบุญเขตนั้น พระสุคตเจ้าทรงสรรเสริญการพิจารณาก่อนแล้วจึงให้ เพราะทานที่บุคคลให้แล้วใน “ทักษิไณยบุคคล” ทั้งหลายในโลกนี้ ย่อมมีผลมาก เหมือนบุคคลผู้ฉลาดที่หว่านพืชลงในนาดี ย่อมมีผลอันไพบูรณ์

คำว่า “**ทักษิไณยบุคคล**” หมายถึง บุคคลผู้ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย หรือเข้าถึงพระธรรมกาย ตั้งแต่ธรรมกาย โคตรภู ธรรมกายพระโสดาบัน ธรรมกายพระสกิทาคามี ธรรมกายพระอนาคามี และธรรมกายพระอรหัต ใครก็ตามได้เข้าถึง หรือเป็นธรรมกายดังกล่าวนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในเพศภาวะใด จะเป็นชาติไหน ภาษาไหน เป็นภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา หรือฆราวาสผู้ครองเรือนก็ตาม ก็ได้ชื่อ

ว่าเป็นทักษิณบุคคลทั้งสิ้น เพราะมีพระธรรมกายปรากฏ
จึงเป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ ควรแก่การเคารพสักการบูชา
กราบไหว้ ควรแก่ทักษิณาทาน ผู้ที่ทำบุญด้วยจะได้บุญมาก

แม้ตัวเราถ้าเข้าถึงพระธรรมกายก็ได้ชื่อว่าเป็น
ทักษิณบุคคลเช่นเดียวกัน ถ้าเราทำบุญกับพระธรรมกาย
อานิสงส์ยิ่งเพิ่มพูนทวี ยิ่งได้ทำบุญกับพระธรรมกายที่
ละเอียดที่มีบารมีแก่กล้าขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างเช่น ทำบุญกับ
มหาปูชนียาจารย์ จะยิ่งได้บุญมากมายมหาศาล นับกัน
ไม่ไหว เป็นอสงไขยอัปมาณัง

และถ้าหากปรารถนาจะให้ได้บุญมากยิ่งขึ้นไปอีกให้
ทำบุญด้วยพระธรรมกาย คือปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกาย
ก็จะเป็นบุญที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวเรา

๒ พุทธกิจจาน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๒

คุณยายกลัวบุญน้อย

คุณยายเป็นผู้ที่รักการสร้างบารมีมาก เพราะท่าน
ทราบดีว่า

ความสุขและความสำเร็จในชีวิต ขึ้นอยู่กับกำลังบุญ
บารมีอย่างเดียวนั่น ถ้ามีบุญบารมีมากแล้วจะทำอะไร
ก็สำเร็จหมด เพราะฉะนั้นในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่าน
จะขยันสร้างบุญอยู่ตลอดเวลา

ความขยันของท่านเป็นสิ่งที่หลวงพ่อกับพวกเราที่
ทันเห็นท่าน ได้เห็นกันจนชินตา แม้ในยามบั้นปลายชีวิต
ของท่าน แม้ท่านมีอายุมากแล้ว หลวงพ่อก็ยังเห็นท่านขยัน
เหมือนเดิม และไม่เคยเหนื่อยหน่ายในการสร้างบารมีเลย

ทั้งที่ท่านขยันสร้างบารมีไม่หยุดหย่อน แต่ท่านมักจะ
พูดอยู่เสมอๆ ว่า

“ชาตินี้ยายกลัวจะได้บุญน้อย ยายจึงต้องสร้างบุญ
ติดตัวไปให้มากๆ เพราะถ้ามีบุญน้อยบาปจะได้ช่อง แต่
ถ้ามีบุญมาก มีความบริสุทธิ์กายวาจาใจมากๆ เราก็จะเป็น

ผู้ชนะ เรื่องบุญนี้ใครจะยอมแพ้ก็ยอมไปเถอะ แต่ยายไม่ยอมแพ้ เพราะกว่าจะได้เกิดมาเป็นคนนั้นยาก เกิดมาแล้วต้องสร้างบุญให้สุดชีวิต เาบุญทั้งบุญหยาบ บุญละเอียด เพราะบุญเป็นที่พึ่งได้ บุญช่วยเราได้ อย่าทิ้งบุญ เราต้องยึดเอาบุญของเราเป็นที่พึ่ง อย่างนี้เรียกว่า หานบุญได้ใช้บุญเป็น” นี่คือการสอนของคุณยายอาจารย์*

คุณยายรักและห่วงใยลูกหลานทุกคน และรักในการสร้างบุญมากๆ ยากจะหาใครในโลกมาเทียบได้ ท่านเป็นต้นบุญต้นแบบให้กับพวกเราและชาวโลกได้เจริญรอยตาม ถ้าเราก้าวเดินตามท่าน ชีวิตของเราก็จะไม่มีวันผิดพลาด ซึ่งชีวิตของผู้ที่ผิดพลาดเพราะขาดกัลยาณมิตร ถือว่าเป็นชีวิตที่อภัพอัปโชค

แต่ลูกทุกคนเป็นผู้มีบุญลาภอันประเสริฐ ที่เกิดมาแล้วได้มาพบคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และยังได้มหาปฐนียาจารย์ของเราเป็นต้นแบบในการสร้างบารมี ในการดำเนินชีวิต ทำให้เราได้มาพบแสงสว่าง มาพบหนทางอันประเสริฐที่จะนำเราไปสู่ที่สุดแห่งธรรมได้

๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

*คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง (ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย)

๑๓

ทำทุกบุญ

อย่าตกบุญเลย

แม้แต่เพียงบุญเดียว

เพราะเรามาเกิดสร้างบารมี

เราต้องสร้างบารมีทุกอนุนิชาติ เนื่องจากเราใช้บุญเก่าไปทุกวัน บุญเก่าใช้ไปก็มีวันหมด เราต้องสร้างบุญใหม่เพื่อเป็นบุญต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติ

โดยเฉพาะเรามีเป้าหมายมโนปณิธานจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ต้องมีบุญมากๆ มีบุญมากๆ ก็ต้องสร้างเยอะๆ สร้างไปเรื่อย ๆ อย่างเต็มกำลัง ทั้งทำด้วยตัวเองและไปชวนคนอื่นเขามาทำด้วย

นี่ก็เป็นสิ่งที่เราต้องทำ เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย เราต้องใช้ทุกอนุนิชาติที่เรายังมีชีวิตอยู่ และทรัพยากรที่เรามีอยู่นั้นเป็นไปเพื่อการสร้างบารมี จึงจะถูกหลักวิชา

เราจะไปพักกลางทางที่ดูลิตบุรี วงบุญพิเศษ เขตบรม
โพธิสัตว์ เราจะต้องสร้างบารมีอย่างกล้าเพื่อความปลื้ม
ปิติของเรา และเป็นต้นบุญต้นแบบแก่เพื่อนมนุษย์ทุกคน

๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๔

ขอยืม..อย่าขอลืม

พูดถึงเรื่องนี้สิน หากมีกำลังทรัพย์เมื่อไร ก็เอาไป
ใช้เขาเสีย จะได้ไม่ติดไปเป็นวิบากกรรมในภพเบื้องหน้า

สมมติเราขอยืมเงินเขามาทำบุญ แต่เราไม่ได้คืนเขา
อย่างนี้เจ้าหนี้เขาได้บุญนะ ไม่ใช่เราได้ เหมือนเราไปทำบุญ
แทนเขา แต่ถ้าหากเราขี้ม และเราใช้คืนเขา บุญนั้นเราได้

ดังนั้น มีทรัพย์แล้ว เอาไปใช้เขาซะลูกนะ มากบ้าง
น้อยบ้าง อย่างน้อยไปพูดไปคุยให้เขาสบายอกสบายใจ เขา
จะได้ให้โอกาสเราไปแสวงหาทรัพย์ให้ได้เยอะๆ

กฎแห่งกรรมเป็นเรื่องละเอียดอ่อนนะลูกนะ นอกจาก
เราไม่ได้เอาไปคืนเขา บุญก็ไม่ได้ด้วย แถมมีวิบากกรรมติด
ไปในภพเบื้องหน้า จะมีทรัพย์เมื่อไร คนจะต้องมาขี้มทุกที
และเขาก็ขอลืม เราก็กลุ้มใจ ทุกข์ใจ

เพราะฉะนั้น ต้องศึกษากฎแห่งกรรมเอาไว้ให้ดี เราจะ
ได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด เราจะได้ปลอดภัยและมี
ชัยชนะในศึกชิงภพ ปิณฑมูลชีวิต อันนี้สำคัญนะ

แต่คุณครูไม่ใหญ่ไม่สนับสนุนให้ยืมเงินมาทำบุญนะ
ถ้าเรามีกำลังไม่พอ ก็ให้ใช้ดวงปัญญาไปชักชวนเขามาร่วม
บุญ จะได้ช่วยเก็บสมบัติให้เขา และเราจะได้มีบริวารสมบัติ
ติดไปในภพเบื้องหน้า มีพรรคมีพวก ความสะดวกมันก็มี

๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๕

ทานบารมี

ทุกคนจะหลุดพ้นความยากจนด้วยผลทาน
นี่เป็นความจริงแท้ของชีวิต
ที่จำเป็นจะต้องศึกษาเอาไว้
จะได้ทำถูกหลักวิชา
ไม่อย่างนั้นเราจะมัวแต่เสวยบุญเก่า
กินบุญเก่า ที่เราทำมาข้ามชาติ
บุญเก่า ทำให้เรามีโภคทรัพย์สมบัติมากมาย
พอมาชาตินี้ ถ้าเราประมาท
ไม่ศึกษาเรียนรู้วิชาของชีวิต
ทำไม่ถูกหลักวิชา
มีความตระหนี่ หวงแหนทรัพย์
หรือมัวแต่ทำมาหากินอย่างเดียว
และก็ลืมทำมาสร้างบารมี
ก็มีสิทธิ์ที่จะลำบากยากจนในภพชาติต่อไป

เราต้องรีบสั่งสมทานบารมีให้เต็มที่ อย่างสม่ำเสมอ
นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก

พึงจำเอาไว้ให้ดี

ยิ่งให้..ยิ่งได้

ยิ่งไม่ให้..ยิ่งอด

หวง คือ ไล่

ให้ คือ เรียกทรัพย์มา

๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๖

มหาทานบารมี

มหาทานบารมีเป็นบันไดเบื้องต้นแห่งบารมี ๓๐ ทศ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เมื่อยังเสวยพระชาติเป็นพระบรมโพธิสัตว์ ตั้งความปรารถนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านก็พิจารณาด้วยปัญญาของท่านว่า จะเริ่มต้นสร้างบารมีอะไรเป็นอันดับแรก ก็ทรงเห็นพ้องตรงกันหมดทุกพระองค์เลยว่า ต้องสร้างมหาทานบารมี ต้องมีทานเสียก่อน เพราะทานเป็นทางมาแห่งโภคทรัพย์สมบัติ และโภคทรัพย์นี้เองจะทำให้เรามีโอกาสสร้างบารมีอื่นๆ ได้อย่างสะดวกสบาย

มหาทานบารมีจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องสั่งสมไว้ เพราะการไปพระนิพพาน ไปที่สุดแห่งธรรมนั้น ไม่ใช่จะไปกันง่ายๆ เราจะต้องมีบุญบารมีมากๆ ต้องมีความบริสุทธิ์มากๆ จึงจะไปได้ บารมีทั้ง ๓๐ ทศต้องเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ตั้งแต่ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี บารมีทั้งหมดนี้ต้องครบถ้วนบริบูรณ์

บารมีจะครบถ้วนบริบูรณ์เราก็ต้องสั่งสม เราจะสั่งสม บารมีอื่นๆ ได้สะดวก ก็ต้องมีโภคทรัพย์สมบัติให้มาก มาก พอที่จะทำให้เราไม่เดือดร้อน และเหลือพอที่จะแบ่งปันกัน โภคทรัพย์จึงเป็นอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้เราสร้าง บารมีอื่นๆ ได้เพิ่มขึ้น สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเราได้สร้าง มหาทานบารมีเท่านั้น

ตัวอย่างที่เราพบเห็นในปัจจุบัน คือ ยามใดที่เรามี ศรัทธา พบเพื่อนาบุญ และสมบุญไปด้วยโภคทรัพย์ ตอนนั้น เราก็สร้างบารมีได้สะดวกสบาย ง่ายดาย แต่ถ้ายามใดเรามีศรัทธา พบเพื่อนาบุญ แต่ขาดโภคทรัพย์ กว่าจะสร้างบารมี ได้มันก็เหนื่อยยากลำบาก เพราะฉะนั้นมหาทานบารมีจึงเป็น สิ่งที่ต้องทำ

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านสั่งสอนศิษยานุศิษย์ ตลอดเวลาว่า **“จะสร้างบุญสร้างบารมีอะไรก็ทำไปเถิด แต่อย่าขาดทานบารมี”** และท่านก็ทำเป็นแบบอย่าง เลี้ยง พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาเรื่อยมา

วัดปากน้ำสมัยนั้นมีพระเณรมากที่สุดในประเทศ ถึง ๕๐๐ รูป ท่านเลี้ยงด้วยตัวเองด้วย แล้วก็ชวนคนอื่นมา เลี้ยงด้วย ท่านทำอย่างนี้ทุกวัน ไม่เคยขาดเลยหลายสิบปี จนกระทั่งมรณภาพ แม้ท่านจะมรณภาพไปแล้ว แต่ก็ได้วาง แนวทางการสร้างบุญบารมีเอาไว้ให้ลูกศิษย์ได้ดำเนินตาม

และได้อาศัยบุญของท่านสร้างมหาทานบารมีกันต่อไป

ผู้สร้างมหาทานบารมีกับผู้ที่ไม่สร้างทานบารมี ย่อมได้รับอานิสงส์ที่แตกต่างกัน เช่น บางท่านชอบทำภาวนาอย่างเดียว ไม่ได้สร้างมหาทานบารมี แต่อีกท่านทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป ผลที่ได้ย่อมต่างกัน คือ

ผู้ที่สร้างมหาทานบารมีจะเกิดไปที่ภพที่ชาติ ถ้าเป็นฆราวาสจะสมบูรณ์ไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติ ได้รับความเป็นใหญ่ในทุกสถานที่ หากบวชเป็นสมณะก็ได้รับการยกย่องสรรเสริญ อุดมไปด้วยโภคทรัพย์ และได้บรรลุมรรคผลนิพพานอย่างสะดวกสบาย

ส่วนผู้ที่ทำภาวนาอย่างเดียว แต่ไม่ได้สร้างมหาทานบารมี ถ้าเป็นฆราวาสก็ขัดสน การสร้างบารมีจะเป็นไปด้วยความยากลำบาก แต่ว่ามีปัญญา หากบวชเป็นสมณะก็จะเลี้ยงชีพด้วยความลำบาก แต่ก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ในระหว่างที่ยังไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ต้องเวียนว่ายตายเกิดได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ ผู้ที่ได้สร้างมหาทานบารมี ก็จะมีทิพยสมบัติอันเลิศยิ่งใหญ่มากว่า มียศสูงกว่า แล้วยังได้รับอภิปาทย มีความเป็นใหญ่กว่าเทวดาที่ไม่ได้สร้างมหาทานบารมี

เพราะฉะนั้น การทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไปเป็น
สิ่งที่ประเสริฐ ควรทำอย่างยิ่ง ซึ่งลูกทุกคนได้ทำเป็นปกติ
อยู่แล้ว นอกจากทำด้วยตัวเองแล้วยังได้ชักชวนคนอื่นมา
สร้างบุญร่วมกันด้วย บุญนี้จะส่งผลให้เรามีบุญพิเศษติดตัว
ไป คือ จะเกิดที่ภพที่ชาติก็ตาม จะมีพวกพ้องบริวารคอย
ส่งเสริมสนับสนุน ได้รับการยกย่อง ชื่นชม ยินดีในทุกสถานที่
ภารกิจงานอะไรต่างๆ ก็สำเร็จได้อย่างง่ายดาย

แต่ถ้าเราทำด้วยตัวเอง ไม่ได้ชวนคนอื่นทำ ถึงเวลาเรา
ทำงานอะไรก็ตาม กว่าจะสำเร็จได้มันก็ลำบาก เพราะไม่มี
พรรคมีพวก มีคำกล่าวไว้ว่า ไม่มีพรรค ไม่มีพวก ความสะดวก
ก็ไม่มี ถ้ามีพรรคมีพวก ความสะดวกมันก็มี พรรคพวก
หรือบริวารสมบัติจะได้มาจากการไปชวนเขามาสร้างบุญ

กุศล สร้างคุณงามความดี อย่างที่ลูกทั้งหลายได้ทำหน้าที่
ยอดกัลยาณมิตร เป็นผู้นำบุญนั่นเอง

การสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตนตรัย
ก็เช่นเดียวกัน เรามุ่งที่จะให้เป็นจุดศูนย์รวมใจของมนุษย์
และเทวา ให้มาสักการบูชาพระรัตนตรัย ยังจิตอันเป็นกุศล
ให้บังเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เคารพสักการบูชา โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ
ศาสนา และเผ่าพันธุ์

บุญนี้จะนำไปสู่ที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียว จะไม่มีพลัด
หลุดออกจากวิชาธรรมกาย จะไม่หลุดออกจากเส้นทาง
ที่จะไปที่สุดแห่งธรรมเลย เพราะทຸ່ມเทชีวิตจิตใจสร้างมหา
ธรรมกายเจดีย์ให้บังเกิดขึ้น โดยไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรค
ใดๆ ทั้งสิ้น บุญใหญ่ที่จะเกิดขึ้นจะส่งผลให้เป็นผู้ชนะไป
ทุกภพทุกชาติ อุปสรรคใดๆ จะยิ่งใหญ่แค่ไหนก็จะเอาชนะ
ได้ และการที่มีกำลังใจอันเข้มแข็งอย่างนี้ กระแสแห่งบุญ
อันบริสุทธิ์จะเต็มเปี่ยมหลังไหลมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดติดอยู่
ที่ศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ ดวงบุญสว่างไสว ปิดประตู
อบาย มีสุคติเป็นที่ไปอย่างเดียว จะมีศใหญ่ มีฐานะอันเลิศ
ในสุคติโลกสวรรค์ แม้มาเกิดในเมืองมนุษย์ ก็จะมีฐานะอัน
เลิศไปทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑

๑๗

ผู้ให้..ย่อมได้รับ

ในสมัยพุทธกาล พระราชาธิดาของพระเจ้าโกศล พระนามว่า “**สุนนา**” เมื่อทรงพระเยาว์มีพระชนม์ได้ ๗ พระชันษา ทรงทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่ป็นอจินไตยเกิดขึ้น แต่เก็บไว้เป็นความลับ ไม่กล้าบอกใครเพราะเกรงว่า เขาจะไม่เชื่อ

จนกระทั่งวันหนึ่ง เมื่อพระวิหารเชตวันสร้างเสร็จ ใหม่ ๆ พระเจ้าโกศลทรงรับสั่งให้พระราชาธิดาไปปรับเสด็จ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลังจากที่ถวายบังคมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบูชา ด้วยของหอมและดอกไม้แล้ว ประทับนั่งในที่อันควรแล้ว จึงตรัสเล่าถึงเรื่องที่ทรงสงสัยว่า “หม่อมฉันเห็นเด็ก ๒ คน เพิ่งเกิดใหม่ คนหนึ่งนอนอยู่ในเปลทอง อีกคนหนึ่งนอนที่พื้นไถ่ ๆ กัน

เด็กที่นอนในเปลทองเป็นน้องชายของหม่อมฉัน ได้คุยกับเด็กที่นอนบนพื้นซึ่งเป็นลูกของหญิงรับใช้ว่า

“เห็นไหม ท่านไม่เชื่อคำชักชวนของเราว่า ให้ทำทาน ตั้งแต่ชาติที่แล้ว ถ้าทำทานก็จะได้เกิดในอุ้งทอง แล้วก็มีสมบัติใหญ่อย่างนี้” เด็กชายที่นอนที่พื้นบอกว่า “ถึงจะร่ำรวย มีทรัพย์สินเงินทองแค่ไหน มันก็เป็นแค่ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เท่านั้น ไม่เห็นว่าจะสำคัญอย่างไร จะได้นอนเปลทอง หรือว่านอนบนพื้นมันก็เหมือนกัน” เด็กชาย ๒ คน คอยกันตั้งแต่เกิด พระนางสุมนา ซึ่งตอนนั้นมีวัยเพียง ๗ ขวบ จึงไม่กล้าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และได้นำมาตรัสถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงยืนยันว่า สิ่งที่เขาเห็นเป็นจริงอย่างนั้น

พระนางสุมนาจึงกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่อว่า “คน ๒ คน มีศรัทธา มีศีล มีปัญญาเสมอกัน คนหนึ่งให้ทาน อีกคนหนึ่งไม่ให้ทาน คนทั้งสองจะแตกต่างกันอย่างไร” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **“ผู้ให้ย่อมได้รับสิ่งอันเลิศกว่าผู้ไม่ให้ ทั้งอายุ วรรณะ สุข ยศ และอธิปไตย”**

ผู้ให้ทานเวลาไปเกิดเป็นเทวดา ย่อมได้รับของที่เป็นทิพย์อันเลิศกว่าผู้ไม่ให้ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุข ยศ และอธิปไตย อายุจะยืนกว่าเทวดาที่ไม่ได้ให้ทาน วรรณะ ก็คือ รัศมี ผู้ให้ก็จะเป็นเทวดาที่รัศมีสว่างกว่าเทวดาที่ไม่ได้ให้ จะมีความสุขมากกว่า มียศใหญ่กว่า มีอธิปไตย คือ มีความเป็นใหญ่ มีบิรवारมากกว่า ผู้ให้กับผู้ไม่ให้ เมื่อตายแล้วไปอยู่บนสวรรค์จะแตกต่างกันอย่างนี้

และเมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ก็จะแตกต่างกันโดยเหตุ
๕ ประการนี้ นั่นคือ ตอนเป็นมนุษย์ จะแตกต่างกันที่อายุ
ผิวพรรณวรรณะ ความสุข ยศ และความเป็นใหญ่ และแม้
ออกบวชแล้ว ก็แตกต่างกันโดยธรรม ๕ ประการนั้นเช่น
เดียวกัน

มีพระอรหันต์รูปหนึ่ง ไม่เคยทำทานเลย ได้แต่รักษา
ศีลและเจริญภาวนาเรื่อยมา ในชาติสุดท้าย เกิดมาก็อดๆ
อยากๆ แม้บวชเป็นบรรพชิตแล้วยังบิณฑบาตได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง แต่ทำความเพียรปฏิบัติธรรมจนกระทั่งบรรลุเป็น
พระอรหันต์ เพราะฉะนั้นแม้เป็นบรรพชิตเหมือนกัน แต่ผู้

ให้กับผู้ไม่ให้อะไรก็แตกต่างกันด้วยอายุ วรรณะ สุข ยศ และ
อธิปไตย แต่การบรรลุผลนิพพานนั้นไม่แตกต่างกัน

พูดง่าย ๆ ก็คือ ผู้ให้จะรำรวย สมบูรณ์ มีความสุข
สบายกว่าผู้ที่ไม่ให้ ไม่ว่าจะไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ ไปเกิด
เป็นมนุษย์ หรือเป็นพระก็ตาม เพราะฉะนั้นจึงควรหมั่นทำ
ทานบ่อย ๆ เราจะได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบายไปทุกภพ
ทุกชาติ

หลวงพ่อก็มีความปลื้มปิติใจที่เห็นลูกทั้งหลายต่าง
ชวนชวนในการสร้างมหาทานบารมี เป็นภาพที่น่าอัศจรรย์
ทีเดียว เพราะการเข้าแถวกันสร้างมหาทานบารมี ไม่ใช่สิ่งที่
เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ เลย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีงาม ลูกทุกคนได้ใช้ชีวิต
ในกายมนุษย์ให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมีอย่างแท้จริง
เพราะฉะนั้นตลอดเส้นทางแห่งการเดินทางไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรมของลูกทุกคนจะสมบูรณ์ในทุกสิ่งตลอดเวลาเรื่อยไป
จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม จะได้ที่สุดแห่งรูปสมบัติ ทรัพย์
สมบัติ และคุณสมบัติ ที่สุดแห่งรูปสมบัติ คือ จะได้กายมหา
บุรุษ แล้วก็มีสมบัติจักรพรรดิศักดิ์ไม่พ่อง ไว้ใช้สร้างบารมีจน
อิ่มใจ เราจะมีคุณสมบัติสมบูรณ์ทั้งวิชาและจรณะ ดังนั้น
ให้พยายามสร้างบารมีกันให้สม่ำเสมอ อย่าให้ขาดตอนเลย
สายบุญสายสมบัติจะได้ต่อเนื่องกันไป

๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

๑๘

คิดอย่างนักสร้างบารมี

บุญที่เราทำนั้นจะติดตัวเราเป็นเงาตามตัวไปทุกภพทุกชาติจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับตั้งแต่ปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

บุญ คือ ที่พึ่ง คือ ทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาก็ตามต้องอาศัยบุญ หรือแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงอาศัยบุญบารมีจึงทำให้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

บุญทำมากก็ได้มาก ทำปานกลางก็ได้ปานกลาง ทำน้อยก็ได้น้อยลดหย่อนกันลงมา

มีบุญมากอุปสรรคในชีวิตก็น้อย มีบุญน้อยอุปสรรคในชีวิตก็มาก

เพราะฉะนั้น เราควรสั่งสมบุญเอาไว้ให้เต็มที สิ่งที่เรานำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนานี้ คือ สิ่งที่เป็นของเราที่จะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติอย่าง

แท้จริง สิ่งใดที่เรายังไม่ได้นำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้
ในพระพุทธศาสนาก็ยังไม่ได้ชื่อว่า เป็นของเราอย่างแท้จริง
เราจะได้ครอบครองเหมือนอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะการชิง
ช่วงช่วงชิงนั้นเกิดขึ้นตลอดเวลา ถ้าเราไม่ชิงช่วงมาสร้าง
บารมีก่อน ก็อาจจะถูกช่วงชิงให้สมบัตินั้นกระจาย
ถูกใช้ไปในทางอื่นที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร เมื่อไม่ใช่สร้างบุญ
ก็ต้องไปใช้ทำอย่างอื่น เพราะเราจะต้องใช้มันตลอดเวลา

บัณฑิตนักปราชญ์รู้ว่า เกิดมาในโลกนี้เกิดมาเพื่อสร้าง
บารมี โลกนี้ไม่ใช่ที่เสวยบุญ ไม่ใช่มาคอยกินบุญเก่า แต่เป็น
ที่สร้างบารมี สுகติโลกสวรรค์นั้นแหละเป็นที่เสวยผลบุญ

เมื่อเราทำบุญก็ต้องรอระยะเวลาให้บุญส่งผลบ้าง
บางทีระหว่างที่บุญกำลังจะส่งผลอยู่ วิชากรรมมันมา
ตัดรอน คือ มาให้ผลก่อน ก็อย่าได้ท้อใจ อย่าได้น้อยใจว่า
ปัจจุบันเราทำบุญไว้ตั้งเยอะ ทำไมทำโดยเอาชีวิตจิตใจเป็น
เดิมพัน แต่ทำไมบุญถึงยังส่งผลไม่เต็มที่ กลับมีอุปสรรค
ต่าง ๆ นานาในชีวิต บุญไม่เห็นช่วยเราเลย อย่าท้อใจ อย่า
น้อยใจ และอย่าคิดอย่างนั้น อย่าคิดอย่างผู้ที่ไม่รู้

บุญที่เราทำไม่ได้หายไปไหน กำลังช่วยแก้ไขอยู่ตลอด
เวลา แต่วิชากรรมที่เราทำมาจากชาติในอดีตมันตามมา
ถ้าบาปอกุศลแรงกล้า มันก็ให้ผลก่อน แต่บุญก็ช่วยผ่อน
หนักให้เป็นเบา เขาก็ให้หายไป บุญช่วยอยู่ตลอดเวลา มัน

จึงช่วงช่วงจึงต่อสู้กันอยู่ระหว่างธรรมะกับอธรรม ตลอดเวลาทุกอนุวินาที

เพราะฉะนั้น อย่าท้อใจว่า เราทำบุญมากขนาดนี้แล้ว ทำไมวิบากกรรมถึงยังมาให้ผลก่อน ยิ่งเจอย่างนี้ต้องยังมีกำลังใจสู้ว่า บุญที่เราทำ ที่เราคิดว่ามากแล้ว แต่เมื่อไปเทียบกับวิบากกรรมที่ไปทำมานั้นมันมากกว่า เพราะฉะนั้น เมื่อเกิดเหตุอย่างนี้ อย่าท้อใจ อย่างน้อยใจ ต้องยิ่งสร้างบุญให้หนักขึ้น

ถ้าไม่มีทรัพย์ในการสร้างบารมี เราก็มีวิธีที่จะทำให้ทางมาแห่งบุญเกิดขึ้น เราก็รักษาศีล ศีล ๕ ศีล ๘ หรือเจริญภาวนาไป แทนที่จะกลุ้มใจ ก็ทำใจให้ชุ่มด้วยบุญที่เรานึกถึงนั้น แล้วก็ใช้ปากของเราไปชักชวนคนให้มาสร้างบุญบารมี

ใครจะเถาถางว่า เธอทำบุญเยอะ ไม่เห็นบุญช่วยเธอเลย กลับมีทุกข์เสียอีก แล้วเธอมาชวนฉันให้สร้างบุญ เดียวฉันก็จะเป็นอย่างเธอ แม้จะเจอข้อเถาถางอย่างไร ก็อย่าไปวิตกกังวล ทำต่อไปนะลูกนะ

เมื่อกำลังใจไม่พอที่จะทำทานอย่างเต็มที่ เราก็ทำเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะการรักษาศีล การเจริญภาวนา เราสามารถรักษาได้ตลอดเวลา การเจริญภาวนาฝึกใจให้หยุดให้นิ่งเพื่อไปหาความสุขภายใน ไปหาบุญภายในที่จะมาช่วยแก้ไขวิบากกรรม อุปสรรคนานาในชีวิต อกุศลกรรมที่เรา

ทำไว้ติดอยู่ตรงกลาง เป็นดวงดำมืดสนิททีเดียว บางช่วงก็ยาว บางช่วงก็สั้น ยิ่งเราหยุดเรานิ่งความสว่างภายในเกิดขึ้น ความมืดก็เจือจางไป ไอ้ที่ดำมันก็จะค่อย ๆ ใสขึ้น สว่างขึ้น จนกระทั่งหมดไปในที่สุด

แม้จะสูญเสียทรัพย์แต่เรายังมีสมบัติใหญ่อยู่กับตัวเรา คือ ร่างกายกับจิตใจ และก็มีศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เรายังมีเนื้อ มีหนัง มีแขน มีขา มีใจ มีศูนย์กลางกาย เราก็หยุดลง ไปตรงกลาง หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เหมือนจุดหาดาน้ำ จุดต้น ๆ น้ำมันไม่ไหล ก็จุดลึกลงไปอีก เดี่ยวน้ำมันก็ไหล หยุดต้น ๆ มันยังไม่พ้นวิบากกรรมก็หยุดในหยุดให้นักเข้าไป เดี่ยวเราก็จะพ้นวิบากกรรมนั้น ต้องทำอย่างนั้นะลูกนะ ถึงจะถูกหลักวิชา

เพราะฉะนั้น นักสร้างบารมีต้องเข้มแข็ง ต้องใช้สติ กับปัญญาของเรา อย่าไปท้อแท้ อย่าท้อถอย อย่างน้อยออกน้อยใจ วิตกกังวล คิดว่าบุญไม่ช่วยเรา เราทำมาตั้งเยอะ อย่าไปคิดอย่างนั้น คิดผิดแล้วคิดใหม่ได้ เรายังมีเนื้อ มีหนัง มีกายมนุษย์อยู่ ความคิดที่ผ่านไปแล้วก็ผ่านไป แต่เดี๋ยวนี้คิดใหม่ พุทใหม่ ทำใหม่ สักวันหนึ่งจะเป็นวันแห่งชัยชนะของเรา

๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

๑๕

โกยบุญให้เต็มที

ทรัพย์สินเงินทองที่เรามีในปัจจุบัน
เป็นผลจากบุญเก่าที่เราได้สร้างมาในอดีต
ถ้าเราไม่ทำบุญต่อ มันก็หมด
อย่างนี้ถือว่า “กินบุญเก่า”

ดังนั้น..อย่าเสียดาย พวกเราต้องทำเป็นแบบอย่าง
แล้วก็ไปช่วยแนะนำชาวโลกเขา อย่าเสียดายเลย เก็บไว้ส่วน
หนึ่งเพื่อความปลอดภัยของชีวิต อีกส่วนหนึ่งเพื่อความ
ปลอดภัยของชีวิตในอนาคตในภพชาติเบื้องหน้า หลังจาก
ตายแล้ว

กอบโกยบุญกันไปให้เต็มที จังหวะไหนที่เขาเปิดให้
สร้างบารมี ฟุ้งทุมชีวิตจิตใจเป็นเดิมพัน มีอะไรที่จะทุมเท
สร้างบารมีได้ ทำเสียเถิด นั่นเป็นทางมาแห่งบุญ และเป็น
ของขวัญอันยิ่งใหญ่ เมื่อโอกาสเปิดแล้ว ทำเสียเถิด ก่อนที่
โอกาสนี้จะหมดไป เช่น เราอาจจะตายเสียก่อน หรือสร้าง
เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเกิดศรัทธาภายหลัง

แม้มีทรัพยากรน้อย ก็มีทางออกอยู่ ฟังใช้ปากและหัวใจ
กัลยาณมิตร ไปชักชวน ไปแนะนำ ฟังทำจิตใจให้ชื่นบาน
ต่อการสร้างบารมี

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๒๐

อย่ามัวแต่กินบุญเก่า

อย่าให้วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไป โดยการกินบุญเก่า ใช้น้ำบุญเก่า เพราะบุญเก่าใช้ไป มันก็มีวันหมด เราต้องสั่งสม บุญใหม่เพิ่มขึ้นทุกวันทุกคืน ทุกอนุวินาที อย่างที่ให้การ บ้านไปนั้นแหละ บางจังหวัดเราก็ให้ทาน บางจังหวัดเราก็ รักษาศีล บางจังหวัดก็เจริญภาวนา ศีลกับภาวนานี้ รักษา ไม่ยาก ทานเราอาจจะต้องใช้ในบางจังหวัด เพราะฉะนั้น ง่ายที่สุดคือ ภาวนา

หมั่นทำการบ้านทุกวันให้สม่ำเสมอละ เดี่ยวลูกทุกคนจะต้องเข้าถึงดวงธรรม ถึงกายภายใน ถึงพระธรรมกาย จนได้ ถ้าได้ทำ เราก็ทำได้ ทำไม่ได้เพราะไม่ได้ทำเท่านั้น ต้องถึงธรรมกายนะลูกนะ ชีวิตจึงจะปลอดภัย แล้วเราจะเลือกไปอยู่ภพภูมิไหนก็ได้ ไม่ว่าวิบากกรรมจะมาตัดรอน ชีวิตของเราให้ตายแบบไหนก็ตาม จะตายแบบไหนไม่ต้องกังวลกับมัน พระธรรมกายในตัวจะช่วยเหลือเราได้ ไม่ต้องไป แวะที่ยมโลก ไม่ไปแวะบนพื้นมนุษย์ มันจะแวบไปสวรรค์เลย ไม่ต้องแวะแต่แวบไปเลย ที่ของเรา หมั่นคณะของเราอยู่บน

ชั้นดุสิตนะลูกนะ ผูกใจเอาไว้ตรงนั้น เพราะฉะนั้นต้องสร้าง
กำลังบุญไปให้ถึงทั้งทานศีลภาวนาทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์เลย

๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

การบ้าน ๑๐ ข้อ

ข้อ ๑. เมื่อกลับไปถึงบ้าน เาบุญไปฝากคนที่บ้าน

ข้อ ๒. จดบันทึกผลของการปฏิบัติธรรม

ข้อ ๓. ก่อนนอน ให้นึกถึงบุญที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด

ข้อ ๔. เวลานอนหลับ ให้หลับในอุ้งทะเลบุญ

ข้อ ๕. เวลาตื่นนอน ให้ตื่นในอุ้งทะเลบุญ

ข้อ ๖. เมื่อตื่นแล้ว รวมใจเป็นหนึ่งกับองค์พระ ๑ นาที ใน ๑ นาทีนั้น ให้เรานึกว่า เราโชคดี ที่รอดมาอีกหนึ่งวัน ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงมีความสุข อันตัวเรานั้นตายแน่ๆ

ข้อ ๗. ทั้งวันให้ทำความรู้สึก ว่า ตัวเราอยู่ในองค์พระ องค์พระอยู่ในตัวเรา ตัวเราเป็นองค์พระ องค์พระเป็นตัวเรา

ข้อ ๘. ทุก ๑ ชั่วโมง ขอ ๑ นาที เพื่อหยุดใจนึกถึงดวง องค์พระ หรือทำใจนิ่งๆ ว่างๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ข้อ ๙. ทุกกิจกรรมตั้งแต่ตื่นนอน ไม่ว่าจะเป็นการล้างหน้า อาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหาร ล้างจาน กวาดบ้าน ออกกำลังกาย ขับรถ ทำงาน ให้เรานึกถึงดวง หรือ องค์พระไปด้วย

ข้อ ๑๐. สร้างบรรยากาศที่ดี สดชื่น ด้วยรอยยิ้ม และ ปิยวาจา

๒๑

ไม่สั่งสมบุญใหม่=กินบุญเก่า

เมื่อไม่ได้สั่งสมบุญอะไรเพิ่มเติม ก็เหมือนกับกินใช้บุญเก่าที่สั่งสมเอาไว้ในอดีตชาติไปเรื่อย ๆ ตรงนี้คนไม่ค่อยเข้าใจกัน

บุญชาตุนี เหมือนพลังงานนะ พลังงานแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต ถ้าหมดบุญก็หมดพลังงาน และบุญเก่ามีไว้เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้สร้างบุญใหม่เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

ถ้าหากไม่สั่งสมบุญใหม่ ก็กินบุญเก่าที่สั่งสมเอาไว้ในอดีตชาติไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งบุญเก่าหมดไป ชีวิตความเป็นอยู่จึงยิ่งลำบากยากจนมากขึ้น ๆ แล้วก็มากขึ้นไปเรื่อย ๆ

ต้องสั่งสมบุญ แล้วเราจะจนยากมาก

คือ ไม่มีวันจน

๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ประธานกองทุน ๒๕๕๙

๒๒

นึกแล้วปลื้ม

หลวงพ่อบอกว่า ลูกชายหญิงทุกคนทั้งภายในและต่างประเทศ ได้ใช้วันเวลาของชีวิตอย่างมีคุณค่าที่สุด

เราเกิดมาสร้างบารมี ถ้าเราไม่ใช้วันเวลาในการสร้างบารมี เท่ากับเราขโมยวันเวลาของตัวเอง คือ เวลาในโลกมนุษย์ เขาให้เราทำความดี แต่เราไปทำสิ่งที่ไม่ดี เป็นบาปอกุศล ก็ได้ชื่อว่า ขโมยเวลาของตัวเอง

เพราะฉะนั้น วันเวลาที่ผ่านมาให้ปลื้มใจเถิดว่า เราได้สั่งสมคุณงามความดีของเรากันมาโดยตลอด ให้จิตใจเราเบิกบาน แจ่มชื่น นึกถึงการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า มีงานบุญอะไร เราก็ช่วยกันไปอย่างเต็มที่เต็มกำลัง

ไม่ว่าพวกเราจะร่ำรวยทรัพย์สินเงินทอง เราก็มีเท่าๆ กับที่คนอื่นเขามี มีบ้างไม่มีบ้างอย่างนั้นแหละ แต่ทรัพย์ของเรามีประโยชน์ต่อตนเองและต่อโลก สิ่งที่เราได้สละทรัพย์มาสร้างถาวรวัตถุเอาไว้สร้างมหาธรรมกายเจดีย์

พิธีถวายมหาสังฆทานพุทธบุตร ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ วันพุธที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘

สร้างศรัทธมกายสากล นี่เป็นของสาธารณะ เป็นของ
พระพุทธศาสนา เป็นของส่วนรวมของประเทศชาติของเรา
และเป็นของโลก ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของหลวงพ่อ ไม่ใช่
ของวัดพระธรรมกาย แต่เป็นของส่วนรวม เราสละทรัพย์
มาสร้างสิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์ ให้สถานที่นี้เป็นที่
ปลูกฝังศีลธรรม เป็นมหาวิทยาลัยศีลธรรมที่สร้างสันติสุข
สันติภาพให้เกิดขึ้นแก่โลก เป็นสาธารณประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่
มหาศาล

ทรัพย์ของเราเป็นทรัพย์ที่มีประโยชน์ หามาด้วยความ
บริสุทธิ์ ด้วยความเหนื่อยยากลำบาก แต่เรานำมาใช้ให้เกิด
ประโยชน์อันสูงสุดเกินควรเกินค่า เปรียบเสมือนแม่น้ำมีท่า
ลงอย่างดี ตั้งอยู่ในที่ใกล้มหาชน เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ต่อ
สัตว์ทั้งหลายอย่างนั้น

ส่วนบุคคลใดมีทรัพย์สินเงินทองแล้วเก็บเอาไว้ ทรัพย์
นั้นเป็นทรัพย์ทุพพลภาพ เป็นทรัพย์ฟิการ มีก็เหมือนไม่มี
เพราะไม่ได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนและต่อส่วนรวม
ของโลก แม้มีก็เหมือนไม่มี ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ บุญก็
ไม่ติดตัวเราไป ความจริงแล้วทรัพย์สมบัติเป็นของกลาง
ของโลก เป็นเพียงอุปกรณ์ เป็นเครื่องมือในการสร้างบารมี
สร้างคุณดีนะ

เพราะฉะนั้น ให้ปลื้มใจไว้เถิดว่า แต่ละบาทแต่ละ
สตางค์ของลูกนั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของตัวเรา และ
มวลมนุษยชาติทั้งหลาย นึกถึงบุญอย่างนี้ เราจะได้ปลื้มอก
ปลื้มใจ ความปิติ เบิกบาน ชื่นอกชื่นใจในการสร้างคุณดี
ที่ผ่านมานี้แหละ จะเป็นอุปการะให้ลูกทุกคน ได้เข้าถึง
พระรัตนตรัยภายในอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของทุก ๆ ชีวิต

๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๒

๒๓

ทำบุญแล้วต้องปลื้ม

สมบัติเป็นของกลางของโลก ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะ
ได้ครอบครอง แต่บุญอยู่ดี ๆ จะให้เกิดขึ้นไม่ได้ เราต้องทำ
เราต้องสร้างบุญด้วยตัวเองอย่างถูกหลักวิชา คือต้อง
ปลื้มทั้งก่อนทำ กำลังทำ และภายหลังจากทำแล้ว

ใจต้องมีความปลื้มปีติยินดีในสิ่งที่ตัวทำ มีปีติสุขหล่อ
เลี้ยงใจตลอดเวลาทั้งก่อนทำ กำลังทำ และภายหลังจากทำ
แล้ว ยามใดที่นึกถึงก็ปลื้ม มีปีติสุขในสิ่งที่เราได้สร้างมหา
ทานบารมี บุญนี้ก็จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำน้อยก็ได้มาก
ทำมากได้เยอะ เกิดขึ้นตลอดช่วงเวลาของชีวิตทั้งปฐมวัย
มัชฌิมวัย และปัจฉิมวัย แปลว่า ตลอดชีวิตของเรา ตั้งแต่
เกิดเรื่อยมาเลย จะมีสายสมบัติที่เกิดขึ้นในบุญธาตุ คอย
หล่อเลี้ยงชีวิตของเราให้ได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย

บุญธาตุเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จใน
ชีวิตของเรา ที่เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดสร้างบารมีใน

ภาพ ๓ นี้ บุญนี้ก็จะไปตั้งคุณทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ
คุณสมบัติ เป็นต้น เอาไว้ให้เราสำหรับสร้างบารมีเพราะฉะนั้น
ทุกครั้งที่ทำบุญต้องปลื้มนะ

๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๒๔

ปลื้มทุกบุญ

ให้ปลื้มทุก ๆ บุญ ที่เราได้ทำเอาไว้
นึกเอาไว้เรื่อย ๆ นึกย้อนหลังทีหนึ่ง
ก็เหมือนกับเราเปิดวาล์วของท่อธารแห่งบุญ
ให้เปิดขึ้น ให้สว่างขึ้น
ให้ใจชุ่มอยู่ในบุญอย่างนี้
วิมานของเราก็จะใหญ่โตโอฬาร
บริวารสมบัติก็เยอะ ...

สิ่งที่จะต้องทำต่อไปให้มาก ๆ ก็คือ “การเจริญ
ภาวนา” พยายามทำให้ได้ทุกวัน อย่าให้ขาด แล้วก็ปรับปรุง
ให้ถูกวิธีการ โดยไม่มีความวิตกกังวลว่า กลัวจะไม่ได้ กลัว
จะไม่เห็นในชาตินี้ ถ้าทำถูกวิธีแล้วต้องสมหวังดังใจอย่าง
แน่นอน เพราะฉะนั้นให้นึกเอาไว้ให้ดี

แล้วก็หมั่นพยายามตรวจตราดูว่า เรามีสิ่งที่จะต้อง
ปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ให้ดีขึ้นไปทุกวันทุกคืน เพราะ
เรามีเวลาเหลืออยู่ไม่มากแล้วนะ มีเวลาอย่างจำกัด เราจะ

ต้องเก็บเอา “ดี” ให้มากที่สุดไปให้ได้ ทั้งทาน ศิล ภาวนา
เป็นต้น เมื่อถึงวันสุดท้าย ยิ้มสุดท้ายของเราจะได้ส่งงาม
จากโลกนี้ไปก็ทิ้งข้อวัตรปฏิบัติการดำเนินชีวิตของเรา
ไว้เป็นมรดกโลก ให้ลูกหลานได้ศึกษาฝึกฝนเดินตามรอย
ของเราต่อไป

๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๕

การอธิษฐานจิต

ทุกครั้งที่เราทำบุญ อย่าลืมอธิษฐานจิต ๒ ข้อเป็นหลัก คือ

อธิษฐานว่า ด้วยอำนาจแห่งบุญนี้ ขอให้เราได้ติดรต่วนขบวนนี้ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม และในระหว่างหนทางสร้างบารมีให้เราได้ไปอยู่ดุสิตบุรี วนบุณยพิเศษ

เราจะได้ไม่พลัดพรากกัน เมื่อหมู่คณะลงมาสร้างบารมีในยุคไหนก็จะได้ลงมาพร้อมๆ กัน มาเต็มบารมีแล้วก็กลับไปพร้อมๆ กัน ไม่มีหกไม่มีหล่น การอธิษฐานนอกล้นก็เป็นเรื่องรอง เราจะอธิษฐานจิตออกแบบชีวิตของเราให้มีอุปกรณ์ในการสร้างบารมีอย่างไรก็แล้วแต่เรา

การไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้นเป็นการสร้างบารมีแบบไม่มีกำหนดเวลา อาจจะเร็วหรือช้า อยู่ที่เราจะต้องมีบารมีมากๆ บารมีจะมากได้นั้น ต้องสั่งสมบารมีมากๆ จะสั่งสมบารมีได้มากก็ต่อเมื่อเรามีอุปกรณ์ในการสร้างบารมีได้ครบถ้วน เช่น มีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน วิชชาธรรมกาย สมบัติ

จักรพรรดิตักไม่พร่อง เป็นต้น

ถ้าเรามีอุปกรณ์พร้อม การสร้างบารมีของเราก็จะ สะดวกสบาย ก็ให้สังเกตดูในชาตินี้ ตั้งแต่เราเกิดมา จนกระทั่งบัดนี้ เรามีข้อบกพร่องอะไรบ้าง เมื่อเราทำบุญทุกครั้งก็ต้องอธิษฐานว่า ขอให้ภพนี้เป็นภพสุดท้ายที่ขาดตก บกพร่อง ภพชาติต่อไปต้องเป็นภพแห่งความสมบูรณ์พร้อม ของอุปกรณ์ในการสร้างบารมี ให้เราสังเกตดูตัวเองและก็ อธิษฐานสร้างบารมีกันไป

๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๖

อดเปรี้ยวไว้กินหวาน

เรามีเวลาเหลืออยู่ในโลกนี้นับจากวันนี้ไปถึงวัน
สุดท้ายอีกไม่มาก แล้วก็ไม่เท่ากันด้วย เราจะต้องใช้วันเวลา
และสิ่งที่มีอยู่สร้างบารมีกันให้เต็มที่ อย่าประมาทในการ
ดำเนินชีวิต

เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมีก็ต้องสร้างบารมีให้เต็มที่
อย่ามัวคิดว่า เราทำบุญมามากแล้ว ขอพักก่อน ขอชะลอ
ไว้ก่อน อย่าคิดอย่างนั้น บุญเก่าเราใช้ไปทุกอนุนิชาติ แต่
บุญใหม่นานๆ เราสร้างกันทีหนึ่ง ที่ผ่านมาก็เป็นอย่างนี้
เพราะฉะนั้นวันเวลาที่เหลืออยู่ เราจะต้องใช้ทุกอย่างที่เรา
มีสร้างบารมีให้เต็มที่ให้เท่ากับที่เราใช้บุญเก่าไป ให้เพิ่มเติม
ยิ่งขึ้นทุกๆ วัน

วันธรรมดาให้หมั่นสั่งสมบุญทั้งทาน ศีล ภาวนา วัน
อาทิตย์ธรรมดาเราก็มาปฏิบัติธรรมร่วมกันที่วัด โดยเฉพาะ
อาทิตย์ต้นเดือนอย่าขาด ให้มาพร้อมกัน อย่างกลัวความ
ปวด ความเมื่อย ความหิวกระหาย ความร้อนอบอ้าว ความ
ไม่สะดวกสบายเหมือนเราอยู่ที่บ้าน อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาเป็น

อุปสรรคต่อการสร้างบารมีของเรา เพราะเราจะอยู่ในโลก
นี้อีกไม่นาน ถ้าเราอดทนกันในวันนี้ เวลาบุญส่งผลใน
 เทวโลกก็ยาวนาน เราจะได้ปลื้มใจกันตรงนั้น

เมื่อเราเดินทางออกจากกายมนุษย์ไปสู่เทวโลกแล้ว
 ตอนนั้นมันกลับตัวไม่ได้แล้ว ถ้าเราทำน้อย เราก็มียุญน้อย
 มีบุญน้อยเราก็ต้องไปอยู่ท้ายแถว ถ้าเราสร้างบุญให้มาก ๆ
 เมื่อเรามีบุญมาก เราก็จะได้ไปอยู่หัวแถวในภพแห่งการเสวย
 บุญนั้น เราจะชื่นชมผลบุญที่เราได้กระทำตอนเป็นมนุษย์
 เพราะฉะนั้นขอให้ลูกทุกคนพึงคิดสิ่งเหล่านี้เอาไว้ให้ดี

๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๗

รวย-จน ประเดี้ยวเดี้ยว

กลัวก็ต้องตาย

ไม่กลัวก็ต้องตาย

ทุกคนล้วนตายหมด

และก็เคยตายกันมาแล้วทั้งนั้น

ความตายเป็นสิ่งที่เราจะต้องนำมาคิด คิดถึงความตายวันละนิด จิตแจ่มใส เพราะจะทำให้เราดำเนินชีวิตได้อย่างถูกวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จะไม่ประมาท จะสั่งสมบุญอยู่ตลอดเวลาเลย

จะไม่คร่ำครวญเมื่อชีวิตล้าเค็ญ เพราะรู้ว่าเราจะล้าเค็ญอยู่ในโลกมนุษย์ไม่กี่ปีก็ตายแล้ว โดยเฉพาะอายุขัยเฉลี่ยมนุษย์ในยุคนี้แค่ ๗๕ ปี

เพราะฉะนั้น ล้าเค็ญก็ไม่นาน ยากจนก็ประเดี้ยวเดี้ยวอย่าไปทุกข์ใจเลย สั่งสมบุญกุศลกันไป เราไปเอาดีกันภพเบื้องหน้า ไปศึกษาเรื่องเหตุและผลที่เราเป็นอยู่ในปัจจุบัน

เพราะเราประกอบเหตุในอดีตมา ผลที่เราเกิดมา
ลำบากยากจน อัดคัดเรื่องปัจจัย ๔ เป็นเพราะในอดีตเรา
มีความตระหนี่ หวงแหนเสียดายทรัพย์ ไม่สั่งสมบุญเอาไว้

เราอาจจะเป็นคนเคยรวย มีทรัพย์มาก และมีความ
คิดว่า เรารวยขึ้นมาเพราะหนึ่งสมองสองมือ ไม่ใช่เพราะ
อย่างอื่น ทำให้เรามีมานะทิฐิ และประมาทในชีวิต ใช้ทรัพย์
นั้นเพื่อแสวงหาทรัพย์และแสวงหาความสุขอย่างเดียว ใคร
จะมาชักชวนให้ทำความดี มาบอกบุญ ก็จะถือเนื้อถือตัว
ไม่ต้อนรับบ้าง ไม่ยอมรับคำแนะนำบ้าง แม้จะต้อนรับ
ทางกายก็ตาม

นี่ก็เป็นสิ่งที่เราประกอบเหตุเอาไว้ เพราะมีความ
ตระหนี่ เราจึงมาลำบากในชาตินี้ แต่ลำเกียฏประเดี้ยวเดียว
ก็จะหมดเวลาของชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้นอดทนสั่งสมบุญ
กันไปเถอะนะลูกนะ

ส่วนใครที่ชาตินี้ร่ำรวย ก็ให้คิดว่า รวยแค่ประเดี้ยว
เดียวเช่นกัน จะรวยก็แสนล้าน ก็รวยประเดี้ยวเดียว เดี้ยว
ก็ต้องตาย แล้วจะรวยมากแค่ไหนก็ตาม มีบ้านก็พ้นหลังก็
อยู่ได้ที่ละหลัง มีเตียงก็พ้นเตียงก็นอนได้ที่ละเตียง มีห้อง
ก็พ้นห้องก็นอนได้ที่ละห้อง มีรถก็พ้นคันก็นั่งได้ที่ละคัน
มันที่ละคันเท่านั้นเอง ที่เหลือก็ต้องเสียค่าบำรุงดูแลรักษา
กันไป จ่ายกันไป

ได้ปลื้มหน่อยที่ว่า เรามีเหนือกว่าคนอื่น หรือเท่าคนอื่นเขา หรือคนอื่นเขาไม่มี มันก็แค่นั้น แล้วก็ตาย มัวแต่ปลื้มๆ กันอยู่อย่างนี้ หรือมัวสนุกเพลิดเพลิน เพราะเรามีทรัพย์เยอะ สนุกสนานเฮฮากันบ้าง หรือเอาทรัพย์ต่อทรัพย์ มัวแต่ทำมาหากินอย่างเดียว ไม่ได้สั่งสมบุญ เพลินกับสเตทเมนต์ ดูตัวเลข โอ้โฮ ขึ้นไปหลักสองแสนกว่าล้าน สามแสน สี่แสนล้าน ปลื้มไม่ก็ทีก็ตายแล้ว ถ้าตายตอนนั้นแล้วมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ ไม่ได้อยู่ที่เดิมนะ

สิ่งที่เราสร้างไว้ก็เอาไปไม่ได้ ตกเป็นของคนอื่นเหมือนลูกขอทานคนหนึ่ง อดีตเป็นเศรษฐี แต่ตระหนี่ไม่สั่งสมบุญ พอตายแล้วได้เข้าท้องคนขอทาน ขณะอยู่ในครรภ์มารดาแม่ไปขอทานที่ไหน ไม่มีใครให้เลย คลอดลูกออกมาพาไปขอทานที่ไหนก็อดลำบาก จนกระทั่งโตพอช่วยเหลือตัวเองได้ แม่ก็ส่งกะลาให้บอก ลูกเอ๋ย นี่คืออุปกรณ์ทำมาหากินของลูก ถือกะลาไป ไปขอทานที่ไหน ก็โดนเขาไล่ออกมาอีก

แถมมีหน้าตาอัปลักษณ์เหมือนปีศาจคลุกฝุ่น แต่เพิ่งตายหยกๆ พอจะมีบุญระลึกชาติได้ เดินผ่านบ้านเศรษฐีจำได้ เอ๊ะ! นี่บ้านของเรานี้ นั่นลูกชายเรา แต่ใครจะไปจำได้ เพราะอยู่ในยูนิฟอร์มใหม่ มาในมาดของลูกขอทาน ด้วยร่างกายที่อัปลักษณ์ประดุจปีศาจคลุกฝุ่นอย่างนั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปใช้ทรัพย์ของตัวในอดีตชาติที่ตัวเคยรวย และสร้างมา

กับมือ เราจะไปอ้างสิทธิ์ว่า ชาติที่ผ่านมา ฉันเคยอยู่บ้านนี้
สร้างมากับมือ ไม่เชื่อไปดูขุมทรัพย์อะไรต่างๆ อย่างนั้น
อย่างนี้สิ ก็ไม่มีใครเชื่อ มีแต่จะจับโยนออกจากบ้าน

เพราะฉะนั้น ก็แปลว่า รวยก็รวยไม่กี่ปีกี่ปีในเมืองมนุษย์
จึงควรนำทรัพย์ที่เราหามาได้มาเป็นบุญต่อบุญ สมบัติต่อ

สมบัติกันดีกว่า มาทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ชาวโลก และ
มาสั่งสมบุญ

บุญจะได้เต็มทีต่อเมื่อทรัพย์นั้นได้มาด้วยการ
ประกอบสัมมาอาชีวะ การประกอบอาชีพเป็นเรื่องสำคัญนะ
ไม่ว่า อาชีพอะไรก็ได้ขอให้ได้ปัจจัย ๔ มาเลี้ยงชีวิต จะ
ไปเบียดเบียนใครก็ได้ อย่าคิดอย่างนั้น เพราะว่ามันมีวิบาก
กรรมรองรับอยู่ มันเป็นกฎที่ไม่มีใครจะเอาชนะได้ ทุกคน
ภายในโลกนี้แม้แต่พระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก ก็ยังตก
อยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เทวดาเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ยัง
ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

มนุษย์ยังขาดแคลนความรู้ตรงนี้ มามีความรู้ตรงนี้
ต่อเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นมาโปรด จึงเป็นความรู้
สากลที่ทุกคนจะต้องศึกษาเอาไว้ เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตได้
ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น จะรวยหรือจนก็ประเดี๋ยวเดียว อย่า
ชะล่าใจ สั่งสมบุญเอาไว้ให้ดี และบุญจะต้องได้มาจากทรัพย์
ที่ประกอบสัมมาอาชีวะ แม้ทรัพย์น้อย แต่หัวใจเกินร้อย
เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ก็ได้บุญใหญ่ ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ได้
นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องศึกษากันเอาไว้

๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

หอพระไตรปิฎก
(ผู้ใจดี ภัทรธรรมสาธิต)

๒๘

เกิดมาอีกที่ต้องพร้อม

เราเกิดมาสร้างบารมี ก็ต้องสร้างกันให้เต็มที่เต็มกำลัง
อย่าไปขยักขยอน เพราะชีวิตมนุษย์สั้นนัก ไม่ช้าเดี๋ยวเราก็
ตายจากโลกนี้ไปแล้ว

การเวียนว่ายในสังสารวัฏนี้ กายมนุษย์เท่านั้นที่สร้าง
บารมีได้ กายอื่น ภพอื่น ทำได้ยาก นานๆ จึงจะมีปรากฏ
สักครั้งหนึ่ง ซึ่งถือเป็นกรณียกเว้น อย่างทำวสัฏกเทวราช
กับนางสุชาดาที่ได้ถวายทานกับพระอรหันต์ เราอย่าไปคิด
ทำอย่างนั้น เพราะมันเกิดขึ้นได้ยากมากๆ

ตอนนี้เรายังมีกายมนุษย์ ยังมีชีวิตอยู่ มีเรี่ยวมีแรงแคะ
ไหนก็สร้างบารมีกันให้เต็มที่เต็มกำลัง เมื่อไรที่บุญส่งผลเรา
จะปลื้ม

ชีวิตในสังสารวัฏ เขาใ้บุญเอาไปสู้กับบาป เวลาที่บาป
เข้ามาสิงจิตเรา จะบังคับให้เราคิดพูดทำในสิ่งอกุศล ทำแล้ว
ก็มีวิบากติดไป ทำให้เป็นอุปสรรคของชีวิต ทั้งชีวิตตอน
เป็นมนุษย์ ชีวิตในปรโลก และชีวิตในสังสารวัฏ

อดีตที่ผ่านมา เรารู้เรื่องบุญบาปบ้าง ไม่ค่อยจะรู้บ้าง แต่เวลานี้เราได้เรียนรู้กันมากมาแล้ว เมื่อรู้แล้วควรทำให้ถูกต้อง วิชา ออกแบบชีวิตของเราให้ดี คือ

ภพชาติต่อไปชีวิตเราต้องสมบูรณ์พร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน พวกพ้องบริวาร วิชาธรรมกาย เกิดมาระลึกชาติได้

เกิดมาระลึกชาติได้ ระลึกชาติเดียวก็ไม่เอานะ มีเรื่องกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก มีอยู่หลายท่านระลึกชาติได้ ชาติเดียว เห็นว่าภพในอดีต ตนเคยเกิดเป็นคนรวยได้ สักสมบุญมาอย่างดี แต่ชาตินี้กลับมาเกิดเป็นคนจน หรือ บางท่านระลึกชาติว่า ชาติในอดีตตนเกิดมาจน ทำบาปอกุศลด้วย แต่ชาตินี้เกิดมารวย เลยไปสรุปว่า ทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว เมื่อไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป พลัดไปทำอกุศลก็ไปอบายได้ ชีวิตถอยหลังอีกแล้ว

เพราะฉะนั้น ระลึกชาติได้ชาติเดียว อันตราย **ต้อง** **อธิษฐานให้ระลึกชาติได้หลาย ๆ ชาติ** แล้วไม่ว่าชีวิตจะเป็นอย่างไร ต้องสั่งสมบุญเอาไว้ ให้บุญเป็นพลังเสริมให้คำอธิษฐานของเราเป็นจริงสมปรารถนา

การที่ระลึกชาติได้ชาติเดียว แล้วเห็นชีวิตเป็นอย่างนั้น เราจะได้ข้อสังเกตว่า บุญบาปซึ่งช่วงกันส่งผลอยู่ตลอดเวลา

จริงๆ แล้ว ภพในอดีต เราเป็นคนเคยรวยกันมาก่อนทั้งนั้น และก็เคยทำความดีกันไว้มาก รวมถึงทำไม่ดีก็มากด้วย ปัจจุบันชาตินี้เราจึงยังพบอุปสรรคในชีวิตมากมาย ทั้งๆ ที่เราตั้งใจดีมาสั่งสมบุญกัน เพราะว่าบาปยังได้ชองอยู่ แต่บุญก็ประคับประคองเอาไว้ เราจึงมีความรู้สึกลอยๆ ทำบุญ “เต็มที” แต่ก็ได้ “เต็มที” ไม่อึดใจสักที มันขาดไม่เอกไป เพราะขาดปัจจัย ๔ เลยไม่มีไม่เอก

ในสังสารวัฏ บุญบาปจะชิงช่วงชิงกันอยู่อย่างนี้ ไม่มีอะไรเกินไปกว่านี้ มนุษย์เป็นเหมือนหุ่นให้บุญและบาปเจิต เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว เราต้องออกแบบชีวิตของเราต่อไป ในอนาคตให้ดีตลอดจนถึงจุดหมายปลายทางว่า

ทุกภพทุกชาติต่อไปนี้ เราจะต้องมีร่างกายที่แข็งแรง ไม่รู้จักโรคร้ายไข้เจ็บเลย ในอดีตบุคคลที่ไม่เคยรู้จักโรคร้ายไข้เจ็บเลยก็มี เช่น พระพาคูละ ตลอดชีวิตท่านไม่เคยป่วยเลย ไม่เคยขบฉันแม้แต่สมอสักผลเพื่อเป็นยา และมีอายุยืนถึง ๑๖๐ ปี ท่านเป็นพระราชาอยู่ ๘๐ ปี เป็นพระอีก ๘๐ ปี และได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

เราเกิดมาสร้างบารมี และจะต้องสร้างบารมีกันต่อไป ในอนาคต เพราะฉะนั้นเราต้องถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ คือ ต้องแข็งแรง อายุยืนยาว เราจะได้สร้างบารมีไปนานๆ เพื่อสั่งสมบุญที่จะเอาชนะพญามาร ไม่ใช่แค่หน้อยอย่างเดียว

เชื่อว่าภพไหนในอดีตวิบากกรรมมาตอนต้นของชีวิต ตอนปลายของชีวิตจะได้ลุยสร้างบารมีกันได้อย่างเต็มที่

ถ้าใครอยากเป็นผู้หญิงก็ต้องสวย ถ้าอยากเป็นผู้ชายก็ต้องหล่อ ความหล่อกับสวยนี่ เป็นแรงดึงดูดใจให้มหาชนเขาอยากเข้าใกล้นะ ยินดีช่วยเหลือ เป็นที่เกรงอกเกรงใจ ซึ่งร่างกายแข็งแรง อายุยืน รูปร่าง รวมอยู่ในรูปสมบัติ คือ มีรูปเป็นสมบัติ

ถึงพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ สมบัติมีหลายประเภท สมบัติที่ต้องทำมาหากินจึงจะได้มา คือ ต้องเหน็ดเหนื่อยก่อนถึงจะได้ สมบัติประเภทที่ไม่ต้องเหนื่อยแต่ว่าได้ คือ สมบัติที่พอเรามาเกิดก็มาคอยทำเลย รอคอยให้ใช้สร้างบารมี

แล้วก็สมบัติจักรพรรดิตกไม่พ่อง เคยมีบุคคล
ตัวอย่างในอดีตที่เขาได้สมบัติจักรพรรดิตกไม่พ่องมาแล้ว
เช่น โชติคเศรษฐี เป็นต้น หรือได้กระทั่งสมบัติ ที่ไม่ใช่อยู่
ในแหล่งที่เกิด ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ ตัวอย่าง
เช่น ในอากาศไม่น่าจะมีสมบัติ แต่ฝนรัตนชาติก็ตกมาแล้ว

เมื่อถึงพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติแล้ว ต้อง
ถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติ คือ มีดวงปัญญา เป็นบัณฑิต
นักปราชญ์แทงตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม มีความรู้
ความสามารถดี ฉลาดในการใช้ทรัพย์ให้เป็นประโยชน์ต่อ
ตนเองและโลก เพราะทรัพย์คือเครื่องมือสำหรับการสร้าง
บารมี นอกเหนือจากการหล่อเลี้ยงสังขาร

เมื่อเราเข้าใจแจ่มแจ้งชีวิตในโลกในสังสารวัฏได้ดี
อยากให้ชีวิตเราอยู่ในระดับพ้นโลก หรือในระดับที่จะไปสู่
จุดหมายปลายทางที่ดี เราจะได้ดำเนินชีวิตได้ถูกว่าควร
จะผูกพันกับอะไร คน สัตว์ สิ่งของ ทรัพย์สมบัติ ตัณหมาก
รากไม้ ภูเขาเลากา หรือวิชาที่เราเคยได้ยินได้ฟังเรื่อง
ไสยเวท วิทยาศาสตร์ทางใจอะไรต่างๆ เหล่านั้น หรือ
วิชาธรรมกาย วิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งเรียน
ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งรู้ ยิ่งแตกฉาน ดับทุกข์ได้ เอาชนะพญามารได้
เราจะได้เลือกได้ถูกต้อง เมื่อเรามีดวงปัญญา

ภพชาติต่อไป เมื่อมาเกิดใหม่จะต้องพร้อมที่จะมาสร้างบารมี มีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข บรรลุมรรคผลนิพพาน บรรลุวิชชาธรรมกายตั้งแต่เยาว์วัย เกิดมาก็บรรลุธรรมกันเลย แล้วก็ให้รักธรรมะเหมือนผู้ใหญ่รัก บางทีเด็กรักธรรมะก็รักแบบเด็ก ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ต้องรักธรรมะแบบผู้รู้ ท่านรักธรรมะกันจริง ๆ

ความถึงพร้อมในมนุษย์สมบัตินี้ จะได้มาด้วยการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา หรือได้ด้วยบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ ที่กลั่นให้กายวาจาใจของเราใสสะอาดบริสุทธิ์ อย่างที่ลูกทุกคนกำลังกระทำกันอยู่นี้

ให้หมั่นพิจารณาว่า ชาตินี้มีอะไรที่เรายังไม่สมบูรณ์บ้าง ลองระลึกชาติปัจจุบันย้อนหลังดู ตั้งแต่เราเกิดมาพิจารณาตั้งแต่ภายในตัวของเรามาถึงภายนอก ไล่เรื่อยไปตั้งแต่ ครอบครัว ญาติมิตร สิ่งแวดล้อม อะไรต่าง ๆ เมื่อเห็นว่าอะไรยังไม่สมบูรณ์ เราก็สั่งสมให้สมบูรณ์

ความสมบูรณ์ของชีวิตจะเกิดขึ้นได้ ก็ต้องอาศัยบุญอย่างเดียวนั่น บุญที่เกิดจากการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา แล้วก็มาเทียบเคียงกับบารมี ๑๐ ทศ มีทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อริยฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี ค่อย ๆ ทบทวนทีละข้อว่า มีอะไรที่เรายังขาด

ตกบกพร่องบ้าง เพื่อจะได้เต็มให้ครบถ้วนบริบูรณ์ระหว่าง
ที่เรายังมีกายมนุษย์อยู่ ซึ่งจะส่งผลให้ดีขึ้นในปัจจุบันนี้ด้วย
แล้วก็ดีตอนที่เราจะละโลกไปสู่ดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ ซึ่งภูมินี้
ไม่ใช่ไปกันง่ายๆ นะ แค่อุปสรรคขั้นต้นๆ นี่ก็ยากแล้ว แต่ว่า
อุปสรรคขั้นสุดท้ายยิ่งยากกว่า แล้วดุสิตบุรี วรบุญพิเศษยิ่ง
ยากมาก ๆ

ดังนั้น เราจะต้องไม่ประมาทในการสร้างบารมี อย่าไป
คิดว่า ทำบุญกันมาตั้งเยอะแยะแล้ว ขอพักก่อน **แต่ความ**
คิดคำนึงว่า ขอพักก่อน แสดงว่าจิตของเราถูกพญามาร
สิงเข้าไปแล้ว ทำให้เกิดความคิดวิปริตอย่างนี้ ถูกเขา
เข้าแทรกแล้ว แต่เราไม่รู้ตัว ไม่รู้จัก และไม่เข้าใจด้วยว่า
ความคิดอย่างนี้จะป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเรา เพราะเมื่อเรา
หยุดพัก บุญก็พักด้วย แล้วบุญกับบาปชิงช่วงชิงกัน
อยู่ตลอดเวลา เมื่อบุญพัก บาปก็ได้ช่องเลียบเข้ามาทันที
เดี๋ยวก็จะไปกันใหญ่ จะหลุดไปถึงโน่นไปนี่ไปทำกุศลอะไร
ต่ออะไรอีกมากมาย

เพราะฉะนั้น วันหนึ่งคืนหนึ่งที่ผ่านไปอย่าประมาท
เราต้องสร้างบุญกันให้เต็มที่ทุก ๆ วัน เพราะเราเกิดมาทำ
พระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ และเกิดมาสร้างบารมีนะลูกนะ

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓

๒๕

สวรรค์ไม่ไกล

อย่าลืมว่า เราเกิดเพื่อสร้างบารมี ไม่ใช่เพื่อ
วัตถุประสงค่อื่น

เรามีเวลาอยู่ในโลกมนุษย์นี้เพียงเล็กน้อย ไม่ช้าเราก็ต้องตาย ชีวิตหลังความตายยาวนานเป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านปี ถ้าหากเราทำดี สร้างบุญบารมีเอาไว้มากในเมืองมนุษย์ เวลาไปเสวยผลบุญมันก็ยาวนาน แล้วก็จะอยู่ในหมู่เทพเทวาที่มีอานุภาพ มีศักดิ์ใหญ่ มีบารมีมาก ๆ มีรัศมีมาก มีบริวารสมบัติมาก

ในเทวโลกนั้นมีความเป็นธรรมในสังคม คือ ใครสร้างบุญมาก ก็จะไปอยู่ในหมู่ของเทวาผู้มีฤทธิ์ มีอานุภาพมาก มีรัศมีมาก มีความสุข สะดวกสบายมาก ถ้าสร้างบุญปานกลางก็จะอยู่ในเทพที่มีบุญปานกลาง มีศักดิ์ปานกลาง มีบริวารสมบัติปานกลาง ถ้าเราทำบุญน้อย แม้ขึ้นไปอยู่ชั้นเดียวกันก็อยู่รอบนอก อยู่ขอบภพ

เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราสร้างบุญเต็มที่ ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนาน เราก็จะได้ไปเสวยผลบุญอย่างเต็มที่

อย่างสมศักดิ์ศรี และเวลาเคลื่อนย้ายจากกายหยาบไปสู่
กายทิพย์ก็จะไปอย่างสง่างาม

๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๐

อานิสงส์บุญถวายที่ดิน

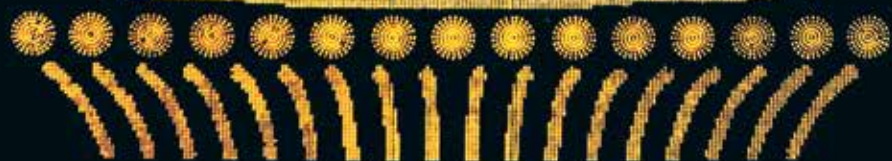
บุญที่เราได้ถวายที่ดินไว้ในพระพุทธศาสนา บุญนี้ถือว่าเป็นเบื้องต้นของบุญทุก ๆ บุญ ที่จะเกิดขึ้นตามมาอีกมากมาย เป็นบุญรากฐานที่รองรับการสร้างบารมีทั้ง ๓๐ ทศของเรา ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เหมือนต้นไม้ใหญ่ที่เจริญงอกงามผลิดอกออกผล ก็เพราะได้อาศัยแผ่นดินเป็นที่ตั้งบุญใหญ่ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยแผ่นดิน เป็นที่สำหรับสร้างบารมี

ผลบุญนี้จะส่งผลให้เราได้เป็นราชาราชินีที่ดิน คือ มีที่ดินมากมายเป็นของตัวเอง มีที่อยู่อาศัยอันเป็นสปปายะ สะดวกสบาย อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมี แล้วก็จะได้สร้างบารมีไปจนตลอดอายุขัย ไม่ว่าจะก้าวไปที่ใดก็จะได้รับการต้อนรับเชื่อเชิญเป็นอย่างดี ให้เราเข้าพักอาศัยด้วยความเต็มใจ รวากับว่าเราได้เชื่อเชิญบุคคลวิเศษผู้มีสิริมงคลที่มาเยี่ยมเยือนเขา เราจะเป็นที่รักของเจ้าของสถานที่ เป็นที่รักของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย

การถวายที่ดินเป็นสัญลักษณ์ของผู้มีจิตใจหนักแน่น
ก็จะทำให้เราเป็นผู้ที่มีจิตใจหนักแน่นประดุจแผ่นดิน เรา
จะมีพลังใจอันสูงส่ง ที่จะสามารถเอาชนะกิเลสอาสวะ
ทั้งหลายได้

๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๓๑

อานิสงส์จุตประทีป บูชาพระผู้ปราบมาร

การที่เราได้บูชามหาปฐมนิยาจารย์ บูชาบุคคลที่
ควรบูชาด้วยประทีป แสงสว่าง จะทำให้เราเป็นผู้มีดวง
ปัญญาที่สว่างไสว มีดวงตาที่สดใส สวยงาม ปราศจาก
โรคเกี่ยวกับดวงตา สมบูรณ์ด้วยมังสจักขุ ทิพยจักขุ
ปัญญาจักขุ สมันตจักขุ และธรรมจักขุ กระทั่งมีดวงตา
เห็นธรรม ได้บรรลุธรรมโดยเร็วพลัน

ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่* ท่านได้บรรลุ
เราก็จะมีส่วนในการบรรลุธรรมนั้นด้วย ซึ่งธรรมที่พระเดช
พระคุณหลวงปู่ท่านได้บรรลุ เป็นธรรมอันประเสริฐ เป็น
ธรรมอันวิเศษ มีความศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ
มาก ทำให้ท่านเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยคุณธรรม คุณวิเศษ
มีความศักดิ์สิทธิ์ มีอานุภาพที่ไม่มีประมาณ

๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

*พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร

๓๒

นึกถึงหลวงปู่

ช่วงนี้ให้ลูกหลานหลวงปู่ทั่วโลกนึกน้อมเอาภาพพระเดชพระคุณหลวงปู่ จะเป็นภาพใดก็ได้ที่เราชอบ นึกน้อมอาราธนาท่านให้มาสิงสถิตอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ท่านหันหน้าออกไปทางเดียวกับตัวของเรา

อาราธนาท่านให้กลั่นกาย วาจา ใจ ของเราให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ เชื่อมสายบุญ สายสมบัติ ทั้งโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ให้ติดตัวเราทั้งในปัจจุบันนี้และในภพชาติ เบื้องหน้าไปทุกภพทุกชาติ トラบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

ทำจิตใจให้เลื่อมใสด้วยความเคารพบูชาในพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ที่การบังเกิดขึ้นของท่านทำให้เราเข้าใจแจ่มแจ้งในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ปิดอบาย ไปสวรรค์ และมีความสุขในปัจจุบัน

อาราธนาท่านให้คุ้มครองคุณบารมี กลั่นกาย วาจา ใจ ของเราให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ แล้วก็เติมบุญเติมบารมี รัศมี

กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจียวยาดี สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ
ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน และวิชาธรรมกาย
ให้กับพวกเราทุกคน

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๓๓

ทำหน้าที่กัลยาณมิตร

ต้องสู้นะ ถึงจะชนะ

ตั้งเป้าหมายไว้ แล้วเราก็เดินไปสู่เป้าหมายนั้น

หากเราทำตามลำพังไม่ได้ มันก็มีทางออก คือ ไปชวนคนอื่นมาทำด้วย ถามว่าเหนื่อยไหม ก็เหนื่อยนะ เหนื่อยแต่มีความสุข แล้วได้สร้างบารมี เราจะมีบุญที่ไปชวนคนทำความดี บุญนี้จะส่งผลให้เรา มีบารมี พอกพ้องที่ดีๆ มีพรรคมีพวก ความสะดวกมันก็มี

ถ้าเราทำตามลำพัง ไม่ไปชวนคนอื่นเขาทำด้วย เรา รวยตามลำพัง แต่พวกพ้องบารมีหายาก เราต้องรวยด้วย มีพรรคมีพวกด้วย มีบารมีที่ดีด้วย ซึ่งจะได้มานั้น เราก็ต้องเหนื่อย ออกแรงกันหน่อย ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นได้ ไม่ได้ยากอะไร มันยากอยู่ที่ไม่ได้ทำ หรือไปคิดแทนคนอื่น เขาคงไม่ทำมั้ง เกรงใจเขา กลัวว่าจะไปรบกวน ไปเบียดเบียนเขา

ความเกรงใจเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าจะชวนใครทำความดี ไม่ต้องเกรงใจ เราไม่ได้เอาของเขามาเข้ากระเป๋ารเรา

เราไปชวนเขาทำความดี เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดแทนเขา
กลัวเขาจะลำบาก กลัวเขาจะไม่ทำอะไรต่างๆ อย่าไปเอา
ผังวิตกกังวลคิดแทนอย่างนี้มา

ตรงข้าม เรากลับเป็นผู้ช่วยรักษาสมบัติของเขาให้
ติดไปในภพเบื้องหน้า เรากำลังไปรื้อผังจน ผังลำเค็ญของเขา
แล้วช่วยสร้างผังใหม่ให้เขา คือ ผังรวย ผังมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ
ผังมีสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง

เรามีหน้าที่แค่เดินไปหาเขา บอกเล่าสิ่งดีๆ ให้เขาฟัง
ชวนทำความดี ส่วนเขาจะทำหรือไม่ทำนั้น ก็แล้วแต่เขาจะ
ตัดสินใจเอง

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

๓๔

ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร

เมื่อเราไปชวนใครมาทำบุญ คนมีบุญมาก อินทรีย์แก่ เขาก็ทำทันที คนมีอินทรีย์ปานกลาง เขาก็ทำเฉยๆ คนมีอินทรีย์อ่อน ฟังแล้วเขาก็ต่อต้าน ก็ไม่เห็นจะต้องเก็บมาเป็นทุกข์เป็นร้อนใจ

เราเป็นนักสร้างบารมี จะต้องไม่เก็บสิ่งที่ไร้สาระมาทำให้เราทุกข์กายทุกข์ใจนะลูกนะ กายและใจเราควรจะถูกสั่งสมด้วยบุญ บารมี ความสุข พลังแห่งความดี ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นต้นแบบของโลก

โลกยังขาดแคลนต้นบุญต้นแบบอย่างนี้ เราจึงจำเป็นต้องมาเกิดพร้อมๆ กัน เพื่อจะเป็นต้นบุญต้นแบบของเขา และผู้ที่จะเป็นต้นบุญต้นแบบได้ ต้องทำความเข้าใจกับโลกให้ดี กับสรรพสัตว์ทั้งหลายก็ดี กับมวลมนุษยชาติก็ดี ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนาเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น

อินทรีย์แก่ อินทรีย์ปานกลาง อินทรีย์อ่อน เวลาเจออย่างนี้แล้วเราจะได้ไม่ทุกข์ใจ เพราะฉะนั้นนับจากวันนี้

เป็นต้นไป อย่าเก็บสิ่งไร้สาระมาให้กรุงรังตัดทอนกำลังใจ
ของเรา ให้ทุกสิ่งที่เราพบเจอเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งกำลังใจ พลังใจ
บุญบารมีของเรา และก็ความสุจริตใจนะ

๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๕

อย่าร้องไห้

คนในโลกนี้ระลึกนึกถึงผู้ที่ละโลกแล้วด้วยน้ำตา คือให้น้ำตา ให้ความโศก ให้ความบ่นเพื่อพิไรรำพัน ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและผู้ที่ยายแล้ว คนในโลกมักจะเป็นกันอย่างนี้ เพราะว่าขาดสติกับปัญญา

ขาดความรู้ตามความเป็นจริงของชีวิตว่า ความแตกดับของชีวิตนั้นเป็นของธรรมดา การละโลกก็เป็นของธรรมดา ไม่ใช่อัศจรรย์อะไร ไม่เหมือนกับดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศเหนือ แล้วตกทางทิศใต้ นั้นถึงจะเป็นเหตุอัศจรรย์ แต่ความตายไม่ใช่อัศจรรย์

คนในโลกนี้ส่วนมากระลึกนึกถึงผู้ที่ยายแล้วด้วยน้ำตา ด้วยความโศก ทำลายตัวเองให้เศร้าหมอง ให้ขุ่นมัว แล้วเป็นเหตุพลอยให้หมู่ญาตินั้นเศร้าหมองขุ่นมัวตามไปด้วย เขาระลึกนึกถึงผู้ตายกันอย่างนี้

เขาให้ความรักแก่ผู้ตายด้วยความโศก ด้วยความเหงใจ ซึ่งเป็นวิธีที่ผิด เหมือนซักศึกเข้าบ้าน หรือให้ของ

แสดงกับคนป่วย ตัวเราก็ป่วยอยู่แล้ว แต่ให้ของแสดง คือ
ความเข้าใจผิดกับใจซึ่งป่วยทางใจอยู่แล้วให้เพิ่มพูนมากขึ้น

แต่ผู้ที่ฉลาดมีปัญญา จะระลึกนึกถึงผู้ที่เป็นที่รักที่
ละโลกไปแล้ว ด้วยการบำเพ็ญบุญ แล้วอุทิศบุญกุศลไป
ให้ โดยทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบานแล้ว ที่เข้าใจโลกและชีวิตอย่างแท้จริง ใครทำอย่างนี้
ได้ชื่อว่าเดินตามรอยบาทของพระพุทธองค์ ท่านไปถึงไหน
ก็เดินตามท่านไปถึงนั้น ท่านไปถึงสวรรค์ เราก็เดินตามท่าน
ถึงสวรรค์ ท่านเดินถึงพรหม ก็เดินตามท่านถึงพรหม ท่าน
เดินถึงอรุปรหม ก็เดินตามท่านถึงอรุปรหม ท่านเดินถึง
พระนิพพาน ก็เดินตามท่านถึงพระนิพพาน

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

๓๖

บูชาข้าวพระแบบเข้าถึง

วันอาทิตย์ต้นเดือน บูชาข้าวพระอย่าขาดกันนะ แม้วันอาทิตย์ธรรมดา หากมีความจำเป็นเราอาจจะขาดได้บ้าง เฉพาะผู้ที่ไปมาวัดได้สะดวก แต่วันอาทิตย์ต้นเดือนอย่าขาด เพราะว่าเป็นบุญใหญ่ ซึ่งบังเกิดขึ้นได้ยาก ต้องมีการบังเกิดขึ้นของวิชากรรมกาย สิ่งนี้จึงจะบังเกิดขึ้นได้ไม่ใช่ของง่ายเลย

ดังนั้น อาทิตย์ต้นเดือนต้องมาวัด และอย่ามาตามลำพัง ให้ชวนผู้ที่เป็นที่รักของเรามาด้วย แม้แต่เด็กตัวเล็กๆ ถ้าตัวเล็กมาก ที่เรายังควบคุมเสียงร้องของเธอยังไม่ได้ เราก็เอาไว้ออกนอก ถ้าควบคุมได้ เราก็เอาเขยิบเข้ามา เพื่อจะได้ปลูกฝังวัฒนธรรมชาวพุทธ

การบูชาข้าวพระอย่างนี้ เป็นบุญใหญ่ เพราะจะต้องเข้าถึงวิชากรรมกายจึงจะทำอย่างนี้ได้ บุญเกิดขึ้นมากในระดับที่เราเอามาแก้ไขบาปกรรมวิบากมารของเราได้เร็วแรง สามารถย่อระยะเวลาในการเดินทางที่ไปสู่จุดหมาย

ปลายทางที่จะต้องไปเป็นทีมนี้ได้สั้นเข้า ใกล้เข้า กลั่นแกล้ง
วิบากกรรมจากหนักเป็นเบา เบาเป็นหาย

เพราะฉะนั้น ในทุกๆ วันอาทิตย์ต้นเดือน ต้องมากันนะ
เป็นบุญใหญ่พิเศษ ที่เราไม่ควรขาดเลย ๑ เดือน มีเพียง
ครั้งเดียว ๑ ปี มีเพียง ๑๒ ครั้งเท่านั้น เราทำต่อเนื่องกัน
มา ๕๐ กว่าปีแล้ว

ที่ว่าเป็นบุญใหญ่ เพราะโอกาสที่จะน้อมนำไทยธรรม
ไปถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้า
พระอรหันต์ทั้งหลายที่ดับขันธปรินิพพานมาแล้วนับ
อสงไขยพระองค์ไม่ถ้วนอย่างนี้ ไม่ใช่เกิดขึ้นได้ง่าย เป็น
สิ่งที่ยาก ต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระพุทธศาสนา และ
วิชาธรรมกายที่มีเป้าหมายในการปราบมารประหารกิเลส
ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ และไปสู่ที่สุดแห่งธรรมบังเกิดขึ้น
นั่นแหละ สิ่งนี้จึงบังเกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ค่อย
คุ้นเคยกันเท่าไร

มีแต่คุ้นเคยในการบูชาข้าวพระแบบปกติธรรมดา ที่
เรามีจิตเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากทำบุญ อยาก
ใส่บาตรกับพระองค์ แต่ท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้ว เรา
ก็ไม่ทราบจะไปเจอพระองค์ได้อย่างไร มีศรัทธาจึงจัดสำรับ
อาหารหวานคาวอย่างละเล็กละน้อยมาตั้งไว้ที่หน้าโต๊ะหมู่
บูชา โดยมีพุทธปฏิมากร หรือพระพุทธรูปเป็นตัวแทน

พระบรมศาสดา กล่าวคำถวายด้วยจิตที่เลื่อมใส แล้วเราก็อธิษฐานจิตนึกถึงบุญนั้น ที่ผ่านมาก็จะทำกันอย่างนี้

การบูชาข้าวพระในวันอาทิตย์ต้นเดือนนี้ ไปถึงถูกตัวจริงที่ทำให้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย คือ พระธรรมกายนับพระองค์ไม่ถ้วน จะต้องมีการบังเกิดขึ้นของวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้นบุญจึงบังเกิดขึ้นมาก อุปมาผลบุญที่ได้เหมือนฝนตกลงมาในจักรวาลที่โล่งกว้าง ไม่มีอะไรกำบัง ที่เราเห็นฟ้าครอบอย่างนี้ ฝนเต็มฟ้าครอบอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง

ถ้ามีบุญน้อย เราก็ไปสู้รบปรบมือกับพญามารไม่ได้ เพราะว่าจะสู้กับบาปศัkdีสิทธิ์ของพญามาร ต้องด้วยบุญ ศักดิ์สิทธิ์ของพระนิพพาน ดังนั้นต้องมีบุญเยอะๆ อย่างนี้ แต่ถึงกระนั้นต้องทำถี่ๆ บ่อยๆ แม้บ่อยก็ปีละแค่ ๑๒ ครั้งเท่านั้น จึงจะพอสู้รบปรบมือกันได้ เพราะขนาดนี้เรายังไม่เห็นตัวจริงเขาเลยนะ จนกระทั่งเข้าถึงวิชาธรรมกายนี้แหละ ถึงจะไปเห็นตัวจริงเขาได้

ดังนั้น อย่าขาดบุญบูชาข้าวพระกันนะ

ทุกอาทิตย์ต้นเดือนต้องมาวัดกัน

๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๓๗

อย่าขาดบุญบูชาข้าวพระ

บุญบูชาข้าวพระ สิ่งนี้บังเกิดขึ้นได้ยาก และเป็นบุญใหญ่ที่จะติดตามตัวเราไปในภพเบื้องหน้า ที่ว่าเป็นบุญใหญ่ เพราะว่าไปผูกตัวจริงของความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ในอายตตนิพพาน ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกายที่มหาปูชนียาจารย์ท่านเจ้าคุณ

การทำบุญทั่วไปว่าได้บุญเยอะแล้ว เช่น เรานำปัจจัยไทยธรรมถวายพระภิกษุสามเณรผู้ประพฤติธรรมอย่างนี้ได้อันดีสงฆ์มาก แต่บุญบูชาข้าวพระแบบเข้าถึงตัวจริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นบอสงฆ์พระองค์ไม่ถ้วน อุปมาผลบุญที่ได้เหมือนฝนตกลงมาในห้วงจักรวาล ที่ไม่มีลมพายุ เป็นจักรวาลที่โล่งๆ ว่างๆ อย่างนั้นหลายๆ ฟากรอบคือ เป็นอสงฆ์อัปมาณังหลายๆ ครั้ง นี่อุปมาให้ฟัง

กำลังบุญอย่างนี้จึงจะพอที่จะแก้ไขวิบากกรรมวิบากมารที่เราทำข้ามชาติมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ให้หลายๆ วิบากกรรมหนักเป็นเบา เบาเป็นหาย แล้วก็ตั้งผังใหม่ที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมีของเราต่อไปในอนาคต

เมื่อเราลงมาเกิดสร้างบารมีในทุก ๆ ครั้งนั้นแหละ ที่จะทำให้
เราได้มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ ปิดอบาย
ไปสวรรค์ มีสุขในปัจจุบัน เป็นต้น

หลวงพ่อยากให้ลูก ๆ ทุกคนได้บุญเยอะ ไม่อยาก
ให้ขาดวันอาทิตย์ต้นเดือน ส่วนวันอาทิตย์ธรรมดา ถ้าเรา
ติดภารกิจที่จำเป็นจริง ๆ หรืออยู่ห่างไกล เราไม่มาบ้างก็
ไม่เป็นไร แต่อาทิตย์ต้นเดือนนี้ต้องมากันนะ ไม่อยากให้
ตกบุญ ปีหนึ่งก็มีเพียง ๑๒ ครั้งเท่านั้น ไม่ควรขาดกันนะ

**บุญทุกบุญที่เราทำมีความสำคัญมาก ๆ ทำครั้งหนึ่ง
ใช้ได้หลายครั้ง** เหมือนรถยนต์ เขาใช้เวลาแค่ ๑ นาที ใน
การผลิตให้สำเร็จรูปเป็นรถยนต์ขึ้นมา แต่เราสามารถใช้รถ
คันนั้นได้หลาย ๆ นาที หลาย ๆ ปี บุญก็เช่นเดียวกัน เราทำ
ครั้งหนึ่งใช้ได้หลายครั้ง หลายภพหลายชาติเลย

ถ้าเราศึกษาพระไตรปิฎก จะเห็นว่า เวลาพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าพยากรณ์ผู้ที่ทำบุญแล้ว พระองค์ทรงบอกอานิสงส์
จะได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิเท้านั้นชาติ ต่อมาจะได้เป็น
พระราชาผู้มีอานุภาพอีกเท้านั้นชาติ เป็นพระราชาธรรมดา
อีกเท้านั้นชาติ บางทีเราฟัง เรานึกไม่ออก เอ๊ะ! ทำทีเดียว
แต่ทำไมคำคำใดเกินควร มันไม่ใช่เรื่องคำคำไหนนะ แต่ว่า
เป็นเรื่องผลแห่งบุญ มันจะส่งต่อ ๆ กันไปอย่างนั้น เหมือน
รถยนต์ที่หลวงพ่อบอกมาให้ฟัง

เวลาบุญส่งผลจะมีต้นบุญ กลางบุญ ปลายบุญ
ถ้าต้นบุญ ก็จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ กลางบุญก็พระราชา
ที่มีอานุภาพ ถ้าปลายบุญก็เป็นพระราชาประเทศราชอย่างนี้
นี่ก็ออกใหม่

เวลาละโลกไปอยู่ในเทวโลกใหม่ ๆ บุญส่งผล มีทิพย-
สมบัติมากมาย พอกลางบุญเริ่มหย่อนลงมา พอปลายบุญ
ก็หย่อนที่สุด พอหมดบุญก็ดับลงมา ที่เราได้ยินว่า เทวดา
ตกสวรรค์ ตามทันไหม

ทีนี้ถ้าเราทำบุญทีเดียว แล้วเราไม่ทำอีก มันก็หมดไป
นอกจากหมดแล้ว ยังไม่พอนะ บาปมันจะได้ช่อง เพราะถ้า
ไม่ทำบุญก็ต้องทำบาป จะอยู่ว่างๆ เฉยๆ ไม่มี

ในใจเราจะมี ๓ สิ่งเข้ามาอยู่ในใจนะ

ถ้าบุญเข้ามายึดครองใจ จะทำให้เราคิดดี พูดดี ทำดี

ถ้าบาปเข้ายึดครอง ก็ทำให้คิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว

**และยังมีอีกประเภทหนึ่ง ไม่บุญ ไม่บาป คือ
เรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ คิดว่า แค่นี้ก็ทำความดีเพียงพอแล้ว
เพราะเราไม่ได้ไปเบียดเบียนใคร แต่ลืมไปว่า กำลัง
เบียดเบียนตัวเองที่ไม่ได้สั่งสมบุญ**

ก็จะมี ๓ ประเภท ที่จะเข้ามาอยู่ในใจของเรา ถ้าเรา
ไม่ได้สั่งสมบุญ คู่ปรับกัน คือ บาปอกุศล และไม่บุญไม่บาป
เข้ามา ก็ไม่มีผลอะไรเท่าไร อย่างมากก็ถอยหลังนิดหน่อย
แต่ถ้าบาปเข้ามา มันถอยยาวเหยียด ถอยจากมนุษย์ ไปอยู่
ในมหานรกก็มี เพราะฉะนั้นถ้าหากเราใช้บุญเก่าไป ไม่ทำ
บุญใหม่ ช่วงบุญเก่าส่งผลก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าระหว่างนั้น
ไปสร้างบาปด้วย บาปก็เป็นผังสำเร็จติดไปแล้วหาช่องเสียบ
พอหมดกำลังบุญที่จะต้านทานได้ แม้มีบุญอยู่ เช่น ระดับ
กลางบุญ และปลายบุญ แต่บาปอยู่ในระดับต้นบาป หรือ
หัวบาป บาปจะส่งผลก่อนอีก

เราจึงจำเป็นต้องทำบุญบ่อยๆ ให้มันหนาแน่น จนกระทั่งบาปไม่ได้ช่องเสียบ เพราะบาปคอยหาช่องเสียบ อยู่ตลอดทุกอนุนิภาที่

เพราะฉะนั้น มาเอาบุญบูชาข้าวพระกันนะ แม้อยู่ต่างประเทศก็ต้องไปเอาบุญนี้ เนื่องจากเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเรา ไม่ใช่เรื่องไกลตัว ไม่ใช่เรื่องใกล้ตัว แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวของเรา

แข่งกันต้องแข่งด้วยบุญด้วยบารมีนะ เขาบอกว่า บุญบารมีแข่งกันไม่ได้ “ได้จ้า” แต่ไม่ได้แข่งแข่งชิงดีกัน แข่งด้วยการสั่งสมบุญให้สม่ำเสมอ ทำความดีไปพร้อมๆ กัน แต่ของเราต้องทำไปเป็นทีมนะ เพราะทำอย่างนี้กันมาอย่างต่อเนื่องแล้ว

ลูกทุกคนมีบุญมาก ถ้ามีบุญน้อยมานั่งตรงนี้ไม่ได้ เราถูกคัดเลือกมาจาก ๖-๗ พันล้านคน ถ้าในเมืองไทยก็ ๖๐ กว่าล้านคนนะ ชาวพุทธก็เยอะ แต่ที่จะมารู้เรื่องบุญบูชาข้าวพระนี่ นิดเดียว รู้เรื่องแล้วมาก็อีกนิดหนึ่ง มาอย่างสม่ำเสมออีกนิดหนึ่ง เพราะฉะนั้นมานั่งอยู่ตรงนี้ไม่ธรรมดาจะมีบุญมีบารมีมาก เพราะเราได้สร้างบารมีในฝ่ายของ พระผู้ปราบมาร ติดตามตามติดตามมายาวนาน

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑ / ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒

๓๘

บุญกฐิน มหากาลทาน

บุญกฐิน ถือเป็นบุญใหญ่ ที่มีอานิสงส์มากเพราะเป็นบุญที่ทำได้ยาก และมีข้อจำกัดบางประการอย่างมากมาย อีกทั้งการทำบุญทอดกฐินก็จะมีเฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้น จะต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระธรรมคำสอน และมีพระสงฆ์สาวกผู้ปฏิบัติตาม ถึงจะทำบุญทอดกฐินได้ ซึ่งถือว่าเกิดขึ้นได้ยากมากๆ เพราะในบางปีไม่มีการทอดกฐินเลย เนื่องจากการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากเราพลาดไปเกิดในยุคนั้นเข้า เราก็ไม่มีโอกาสทอดกฐิน

นอกจากนี้ การทำบุญกฐินยังมีความยากและข้อจำกัดอีกหลายประการ ซึ่งบัณฑิตนักปราชญ์ได้รวบรวมเป็นประเด็นเอาไว้ทั้งหมด ๓ ประการ เพื่อเราจะได้เห็นคุณค่า และปลื้มปีติว่า เราคือผู้โชคดีที่ได้มาทำบุญนี้

ประการที่ ๑ บุญกฐินเป็นบุญพิเศษ เป็นกาลทานทำได้แค่ปีละ ๑ ครั้งเท่านั้น คือ ภายใน ๑ เดือน นับจากวันออกพรรษา

ประการที่ ๒ เป็นบุญที่ถูกจำกัดด้วยประเภทของทาน คือ ต้องถวายเป็นสังฆทานเท่านั้น จะถวายแบบเฉพาะเจาะจงภิกษุรูปใดรูปหนึ่งเหมือนทานอื่นๆ ไม่ได้

ประการที่ ๓ บุญจากการทอดกฐิน เป็นบุญที่ถูกจำกัดด้วยคราว คือ ใน ๑ ปี แต่ละวัดจะสามารถรับกฐินและกรานกฐินได้ปีละครั้งเท่านั้น

ประการที่ ๔ วัดที่จะทอดกฐินได้นั้น ต้องมีพระภิกษุที่อยู่จำพรรษาครบอย่างน้อย ๕ รูป ถ้ามีพระจำพรรษาแค่ ๑-๔ รูป หรือจำพรรษาไม่ครบ หรือไม่มีพระจำพรรษาที่วัดนั้นเลย เราก็จะทำบุญทอดกฐินไม่ได้

ประการที่ ๕ ในวันทอดกฐิน พระภิกษุที่กรานกฐินต้องตัด เย็บ ย้อม หรือรับผ้าจีวรสำเร็จรูปที่ทายกทายิกาตัดเย็บย้อมเสร็จเรียบร้อยแล้วถวายมาก็ได้ เมื่อได้ผ้าจีวรมาแล้ว ก็จะต้องกรานกฐินให้แล้วเสร็จภายในวันนั้น เมื่อพระผู้รับกฐินได้ทำการกรานกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงจะถือว่าเสร็จพิธีกรานกฐินอย่างบริบูรณ์

ประการที่ ๖ การทำบุญทอดกฐินเป็นบุญที่ถูกจำกัดด้วยไทยธรรม คือ ของที่ถวายต้องเป็นผ้าผืนใดผืนหนึ่งในจำนวนไตรจีวรเท่านั้น สมมติเราถวายไปทั้งไตร ทานก็ต้องเลือกเอาผืนเดียว นอกนั้นจัดเป็นบริวารกฐินทั้งหมด ส่วนมากมักจะเลือกเอาสังฆาฏิง่ายๆ ไปถึงพาดได้ อธิษฐานได้

ประการที่ ๗ การทำบุญทอดกฐินและการถวายผ้า
กฐิน ถือว่าเป็นบุญแบบสุดๆ เพราะเป็นสิ่งที่พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าทรงดำริขึ้นด้วยพระองค์เอง คือ ทรงมีพระบรม
พุทธานุญาตให้ถวายแต่ภิกษุที่จำพรรษาครบ ๓ เดือน ซึ่ง
ผิดกับการทำทานอย่างอื่น ที่ต้องมีทายกทายิกาทูลขอกับ
พระองค์ก่อน เช่น การถวายผ้าอาบน้ำฝน เกิดจากการที่
มหาอุบาสกวิสาขาทูลขอกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นต้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า การทอดกฐินเป็น
สิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ดังนั้นการที่ลูก ๆ จะตัดสินใจทำบุญทอด
กฐินนั้น ไม่ได้เป็นเรื่องธรรมดา ๆ แต่เป็นสิ่งที่เหนือธรรมดา
เพราะเป็นบุญที่หาทำได้ยากยิ่ง

๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๓๕

บุญกฐิน..ร้อยผั่งจนถาวร

บุญทอดกฐินหนึ่งปีมีเพียงครั้งเดียว เป็นกาลทาน มีอานิสงส์ใหญ่ เพราะนอกจากเราจะได้บุญส่วนตัวแล้ว ยังทำให้พระได้รักษาพระวินัยได้ครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นอานิสงส์จึงเป็นพิเศษ

บุญทอดกฐินเป็นบุญพิเศษ ที่จะร้อยผั่งจนให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เป็นบุญใหญ่มาก ไม่ใช่บุญเล็กบุญน้อย เพราะก่อนที่จะถวายผ้ากฐิน เราได้นำของละเอียดไปถวายเป็นพุทธบูชาถูกพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า nibbosa ใจพระองค์ไม่ถ้วน

ชาตินี้เราได้พิสูจน์แล้วว่า ความจนไม่จำเป็นสำหรับชีวิตเรา เมื่อจนแล้วสร้างบารมีไม่สะดวก เพราะวันหนึ่งกินหนึ่งมื้อแต่คิดว่า จะหาทรัพย์จากที่ไหนมาหล่อเลี้ยงสังขาร และครอบครัวที่เราจะต้องดูแลอีกมากมาย กว่าจะได้ทรัพย์มาต้องดิ้นรนต่อสู้ ซึ่งหนีไม่พ้นบางครั้งก็ต้องทุศีล ต้องทำปาณาติบาต ศีล ๕ ของเราก็ตึงพินาศ ดังนั้นเราไม่ควรจน ควรจะรวยกันต่อไปทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ปัจจุบันนี้เราอาจจะไม่รวยอย่างที่เรายากจะรวย แต่บุญทอดกฐินที่เราทำจะเป็นผังสำเร็จเต็มที่ในภพเบื้องหน้า เพราะชาตินี้เป็นชาติประกอบเหตุ ชาติถัดไปเป็นชาติเสวยผล ส่วนหนึ่งจะมาส่งผลในปัจจุบันชาตินี้ จะมาตัดรอนวิบากกรรม รื้อผังจนเชื่อมสายสมบัติให้เราพอมีสร้างบารมีได้ต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้ผังรวยต่อไปในอนาคต ที่จะทำให้เราสร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย

เมื่อสั่งสมบุญแล้ว อริชฐานจิตให้ดีกว่า รวยแล้วอย่าตระหนี่ รวยแล้วจะต้องมีจิตใจเหมือนพระบรมโพธิสัตว์ ที่คิดแต่จะให้ คิดแต่จะนำออกไปสร้างสิ่งที่ดีงามให้บังเกิดขึ้นแก่โลก ยังมีทรัพย์ ยิ่งอยากจะสร้างมหาทานบารมี อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา เพราะฉะนั้นให้เราปลื้มใจในบุญเอาไว้ให้ดีกว่า บุญนี้ทำถูกพระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน

๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๕๐

กฐินธรรมชัย มหาทานบารมี

การทอดกฐินธรรมชัย ซึ่งเป็นกาลทาน ปีหนึ่งมีเพียงครั้งเดียว เรารอคอยวันนี้มา ๓๖๕ วัน เพราะฉะนั้นต้องตัดดวงบุญให้เต็มทีนะลูกนะ

ต้องรักษาใจให้ใสๆ กว่าจะมีวันนี้ได้ ต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระรัตนตรัยบังเกิดขึ้น แล้วก็สืบทอดกันเรื่อยมา จนกระทั่งมาถึงวันนี้

และกว่าที่เราจะตั้งกองกฐินได้ มันก็ยากลำบาก โดยเฉพาะในภาวะสิ่งแวดล้อมของโลกเป็นอย่างนี้ แต่ละบาทแต่ละสตางค์ที่เราหามาได้มันยากลำบาก ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันกว่าจะได้มา เมื่อได้มาแล้วเราเกิดกุศลศรัทธา อยากจะมาสรางมหาทานบารมี ให้บุญนี้เป็นเสบียงบุญติดไปทุกภพทุกชาติ トラบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม เพราะฉะนั้นเราก็ต้องตัดดวงบุญนี้ให้เต็มที่

บุญนี้จะมากไม่มีประมาณได้นั้น ฐานของใจต้องบริสุทธิ์ ต้องเกลี้ยงๆ ใสๆ ใจต้องเย็นๆ ใสในระดับที่เราเห็นความบริสุทธิ์ภายในของเราได้ เป็นดวงใสๆ หรือ

องค์พระใสๆ ถ้าเราทำอย่างนี้ได้ ทำน้อยก็จะได้นุญมาก
ทำมากก็จะได้นุญเยอะๆ

บุญนี้เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต
ของเรา ตั้งแต่เราเป็นปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ จะส่ง
ผลให้เราไปสู่เทวโลก เป็นบันไดนำไปสู่สุคติโลกสวรรค์ และ
จะเป็นเสบียงบุญให้เราได้สร้างบารมีต่อไปในภพเบื้องหน้า

๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

๔๑

เทวดาโกลาหลบุญกฐิน

ช่วงนี้เป็นเทศกาลบุญกฐิน เป็นเทศกาลที่ทุกคนต่างมีจิตเป็นกุศลร่วมกัน พอมนุษย์เกิดโกลาหลด้วยบุญที่จะทอดกฐิน สมมติใครจะตั้งกองกฐินขึ้นมา กุมทewa รุกขทewa อากาศทewa ที่เขาดูแลในเขตนั้นๆ เขาจะคุยกัน ชื่นชม อนุโมทนา และจะประกาศชื่อกันเลย บอกชื่อนี้ นามสกุลนี้ ที่อยู่นี้ แล้วบุญกุศลที่ทำ เขาจะโงะต่อๆ กันไปเลย ไปถึงชั้น จาตุมาหาราชิกา ถึงดาวดึงส์ ไปยามา ยามารับทราบ ก็โงะไปถึงดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี ถึงพรหมแต่ละชั้น ขึ้นไปเรื่อย ๆ

เสียงมนุษย์ดังไม่เท่าเสียงเทวดา เทวดาโงะกันที่เกิดโกลาหลเลย ซึ่งหากมนุษย์ไปเห็นเทวดาโกลาหลแล้วจะตื่นเต้น อากัปกิริยาอาการที่เขาชื่นบาน ผิวพรรณวรรณะมีรัศมีเปล่งออกมา ของมนุษย์รัศมียังไม่ออก แต่พอจะมองออกทางแหวตาได้บ้าง หรือผิวพรรณวรรณะผุดผ่อง แต่ไม่ถึงกับเปล่งรัศมีออกมาแบบเทวดา

โดยเฉพาะผู้นำบุญที่ทำบุญเต็มที่ ผู้ทำบุญก็ทำเต็มกำลัง แล้วก็เตรียมตัวอย่างถูกหลักวิชา ทั้งก่อนทำ กำลังทำ ก็ปลื้มใจ ยังไม่ถึงวันก็ชื่นก็ปลื้มใจกันแล้ว ใจใสกันแล้ว ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันด้วยจิตที่เบิกบาน เข้มแข็ง

เพราะฉะนั้น บุญเกิดขึ้นแล้ว ชาวสวรรค์เขาโงะกันแล้ว กระหึ่มกันไปเลย ใครที่ถวายแล้ว บุญก็เกิดขึ้นเต็มที่ แล้วก็เกิดไปเรื่อย ๆ ใครที่เตรียมจะถวายบุญก็ทยอยกันไป

แต่ผู้ถวายแล้วจะได้บุญมากกว่าเต็มที่ในช่วงนี้ ถวายแล้วปลื้ม บุญก็ยังทับทวีเข้าไปอีก คือเพิ่มเติมจากเดิมต่อ ๆ กันไปเลย ดวงบุญต่อ ๆ กันเหมือนสายแห่งบุญ ไส บริสุทธี เป็นสายสมบัติเชื่อมมาติดตรงกลาง สว่างไสว

การที่เราทุ่มเทสร้างบุญกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใดๆ ในภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำ สถานะ

แวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย ทั้งทำด้วยตนเองและทำหน้าที่
ผู้นำบุญ บุญยังเกิดขึ้นทับทวี เวลาสมบัติใหญ่เกิดขึ้นมา
เราจะคาดไม่ถึงเลย

รูปสมบัติเกิดขึ้น..ก็คาดไม่ถึง

ทรัพย์สมบัติเกิดขึ้น..ก็คาดไม่ถึง

คุณสมบัติเกิดขึ้น..ก็คาดไม่ถึง

ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน

เกิดขึ้น..ก็คาดไม่ถึง

วิมานสมบัติเกิดขึ้นในสุคติโลกสวรรค์ เราก็คาดไม่
ถึงว่า ทำไมจึงมีผลอะไรขนาดนั้น นึกแล้วชื่นอกชื่นใจ
ไม่อายเทวดาไหนเลย

ในเมืองมนุษย์เราอาจจะปกปิดบางสิ่งได้ รวยอาจจะ
ทำเป็นไม่รวยได้ ไม่รวยอาจจะสร้างภาพให้รวยได้ แต่พอ
ไปถึงโลกสวรรค์ ตรงนั้นปิดไม่อยู่ รัศมีกับบริวารสมบัติจะ
ปรากฏให้เราเห็น เพราะฉะนั้นชีวิตในโลกไม่มีอะไรกำบัง
เราประกอบเหตุอย่างไร ผลก็จะเป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อชื่นใจจะอุทฺทมนะ ที่ลูกทุกคนมีความตั้งใจที่จะ
เป็นคนดี ตั้งใจที่จะทำความดีอย่างเต็มกำลังที่จะให้สมบูรณ์
ที่สุด ทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา เพราะฉะนั้นทำกันต่อไปนะ

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

พิธีทอดกฐินสามัคคี

วันศุกร์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔ ณ สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย

Kathina Ceremony on Friday, 19 November 2564 B.E. at the Dhammakaya Assembly Hall, Wat Phra Dhammak

๔๒

ทอดกฐินสามัคคี เพื่อสร้างทุกสิ่ง

การทอดกฐินนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ได้รับอานิสงส์กฐินตามพระธรรมวินัย แล้วเป็นวาระที่พระจะได้เปลี่ยนผ้าใหม่ ด้วยเครื่องนุ่งห่มครองผ้าไตรจีวรที่เหมาะสม เพียงพอแก่สมณบริโภค ท่านจะได้ไม่ต้องกังวลใจในเรื่องการแสวงหาผ้าจีวร จะได้เอาเวลามาทำพระนิพพานให้แจ้ง

ส่วนบริวารกฐิน ในส่วนที่เป็นปัจจัยไทยธรรม เราก็ได้นำมาใช้ในงานพระพุทธศาสนา เช่น เอามาบูรณปฏิสังขรณ์ศาสนสถาน สร้างมหารัตนวิหารคด รวมทั้งสร้างศาสนบุคคล เพื่อสร้างคนดีที่โลกต้องการ เป็นต้น

เรากำลังอยู่ในยุคของการขยายงานพระพุทธศาสนา และการสถาปนาศาสนสถานที่สำคัญ เพื่อที่จะรองรับการมาสร้างบารมีของผู้มีบุญจากทั่วโลก ซึ่งเราก็จะต้องมาช่วยกันรับบุญทำให้เสร็จสมบูรณ์

แม้ว่าในภาวะปัจจุบันนี้ ไม่ว่าสถานการณ์บ้านเมือง
หรือโลกจะแปรปรวนไปอย่างไร เรานักสร้างบารมีก็ต้อง
สร้างบารมีกันต่อไป

มหากาลทานในคราวนี้ เราตั้งใจมาสร้างบุญใหญ่กัน
โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคอันใด อุปสรรคต่างๆ นานาจะสลาย
หายไปด้วยกระแสทานแห่งบุญที่เราได้สร้างเอาไว้

ลูกทุกคนเป็นผู้ที่ไม่ประมาท และฉลาดในการสร้างบุญ เพราะก้าวแรกของชีวิตที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์นั้น ต้องเริ่มจากการสร้างทานบารมี ทานบารมีเป็นรากฐานของการสร้างบารมีอย่างอื่น เป็นบันไดขั้นแรกของการพัฒนาชีวิต เพื่อก้าวไปสู่ความประเสริฐอันสูงสุด ดุจเดียวกับการเริ่มต้นสร้างทานบารมีของท่านสุเมธดาบส เพื่อปรารถนาความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งลูกทุกคนกำลังดำเนินรอยตามพระบรมศาสดาของเราอยู่

เราได้สละทรัพย์บริจาคทานฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนา ทรัพย์หยาบนี้ก็จะเป็ประโยชน์อันสูงสุดต่อมวลมนุษยชาติ ได้ชื่อว่าเราได้บำเพ็ญประโยชน์อันยิ่งใหญ่ต่อโลก ที่จะก่อให้เกิดสันติสุขที่แท้จริง เกิดทั้งประโยชน์ในปัจจุบันนี้ ประโยชน์ในอนาคต และประโยชน์อย่างยิ่ง ที่จะเป็เหตุปัจจัยให้เราและชาวโลกได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ส่วนทรัพย์ละเอียด ก็จะเป็นบุญกุศลติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ เพื่อเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้ประสบความสุขและความสำเร็จอันสูงสุดของชีวิตในทุกระดับ เราจะมีอุปกรณ์ในการสร้างบารมีอย่างครบครันในภพเบื้องหน้า

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

๔๓

สังสมบุญวันตรุษจีน

วันตรุษจีน เป็นวันปีใหม่ของชาวจีน หลวงพ่อมีความเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นวันปีใหม่ของไทย จีน ฝรั่งเศส เมื่อถึงวันนี้เราจะต้องหวนกลับมาคิดว่า เรามีอายุเพิ่มขึ้นอีก ๑ ปีแล้ว ควรจะทำให้กฎวัตรประสงค์ของชีวิต โดยทบทวนวันเวลาในช่วง ๑ ปี ที่ผ่านมามาว่า เราได้สังสมบุญบารมีกันทุกวันหรือไม่

ถ้าหากว่า เราได้สังสมบุญทุกวัน ก็เป็นเรื่องที่น่าปลื้มปีติยินดี แต่หากว่ายังขาดตกบกพร่องไปบ้าง ปีนี้ก็จะปีที่เราจะเริ่มต้นใหม่ ที่จะต้องสังสมบุญบารมีไม่ให้ขาดเลย แม้แต่เพียงวันเดียว และจะต้องสร้างบุญให้ได้ทุกบุญ เพราะว่าเราได้ศึกษาทางมาแห่งบุญที่เรียกว่า บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ มาแล้ว หรืออย่างน้อยก็บุญกิริยาวัตถุ ๓ ประการ คือ ทาน ศีล ภาวนา โดยเริ่มต้นกันตั้งแต่ต้นปีนี้เรื่อยไป อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชาของการมาเป็นมนุษย์

เราไม่ได้อยู่ในโลกนี้เพื่อแสวงหาโลกียทรัพย์เพียงอย่างเดียว แต่สิ่งที่เราแสวงหา คือ พระรัตนตรัยภายในตัว

ซึ่งจะทำให้เราไปสู่พระนิพพาน หลุดพ้นจากความทุกข์
ทรมานของชีวิตในสังสารวัฏไปได้

โดยทั่วไป เมื่อถึงวันปีใหม่อีกหนึ่ง เราก็จะอวยพร
กันคำว่า ให้มั่งมีศรีสุข คำขายร่ำรวย คือ มุ่งไปที่เศรษฐกิจ
อย่างเดียว อย่างนี้ไม่พอ จะต้องมุ่งไปในด้านจิตใจด้วย
ถ้าเรามุ่งแต่เรื่องทำมาหากินอย่างเดียว จนกระทั่งวันคืน
ล่วงเลยไป แสดงว่าเรากำลังประมาท ตกอยู่ในเงื้อมมือของ
พญามัจจุราช

ครั้งหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า
อานนท์ เธอเห็นพ่อค้าที่บรรทุกสินค้าในกองคาราวานนั้น
ไหม เขาเก่งและฉลาดในการทำมาหากิน แต่เขาไม่รู้ตัว
เลยว่า เขามีเวลาเหลืออยู่ในโลกนี้อีกเพียง ๗ วันเท่านั้น
ก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่ในโลกนี้
มุ่งแต่เรื่องการทำมาหากิน ซึ่งก็มีทั้งสมหวังและไม่สมหวัง
เมื่อสมหวังก็ปลื้มเพียงนิดหน่อย แต่กว่าจะได้ปลื้มนั้นก็
ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องต่อสู้แก่งแย่งกัน มีคู่แข่ง มีคู่แข่ง มีปัญหา
มีแรงกดดันสารพัด

พระอานนท์กราบทูลถามว่า “ข้าพระองค์ไปบอกเขา
ได้หรือไม่” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ได้สิอานนท์” พระอานนท์
มีความเมตตาไปบอกพ่อค้าเหล่านั้นว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสว่า ท่านจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกเพียง ๗ วันเท่านั้น

ท่านควรจะสั่งสมบุญเอาไว้สำหรับชีวิตในโลก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสคำไหนเป็นคำนั้น เป็นความจริงที่ไม่เคยผิดพลาดเลย”

โชคดีที่พ่อค้าท่านนั้นมีบุญเก่าและมีดวงปัญญา เมื่อฟังดังนั้นก็เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง จึงได้สั่งสมบุญ ถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานตลอด ๗ วัน เมื่อครบ ๗ วัน พ่อค้านั้นก็ละโลกดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้จริงๆ

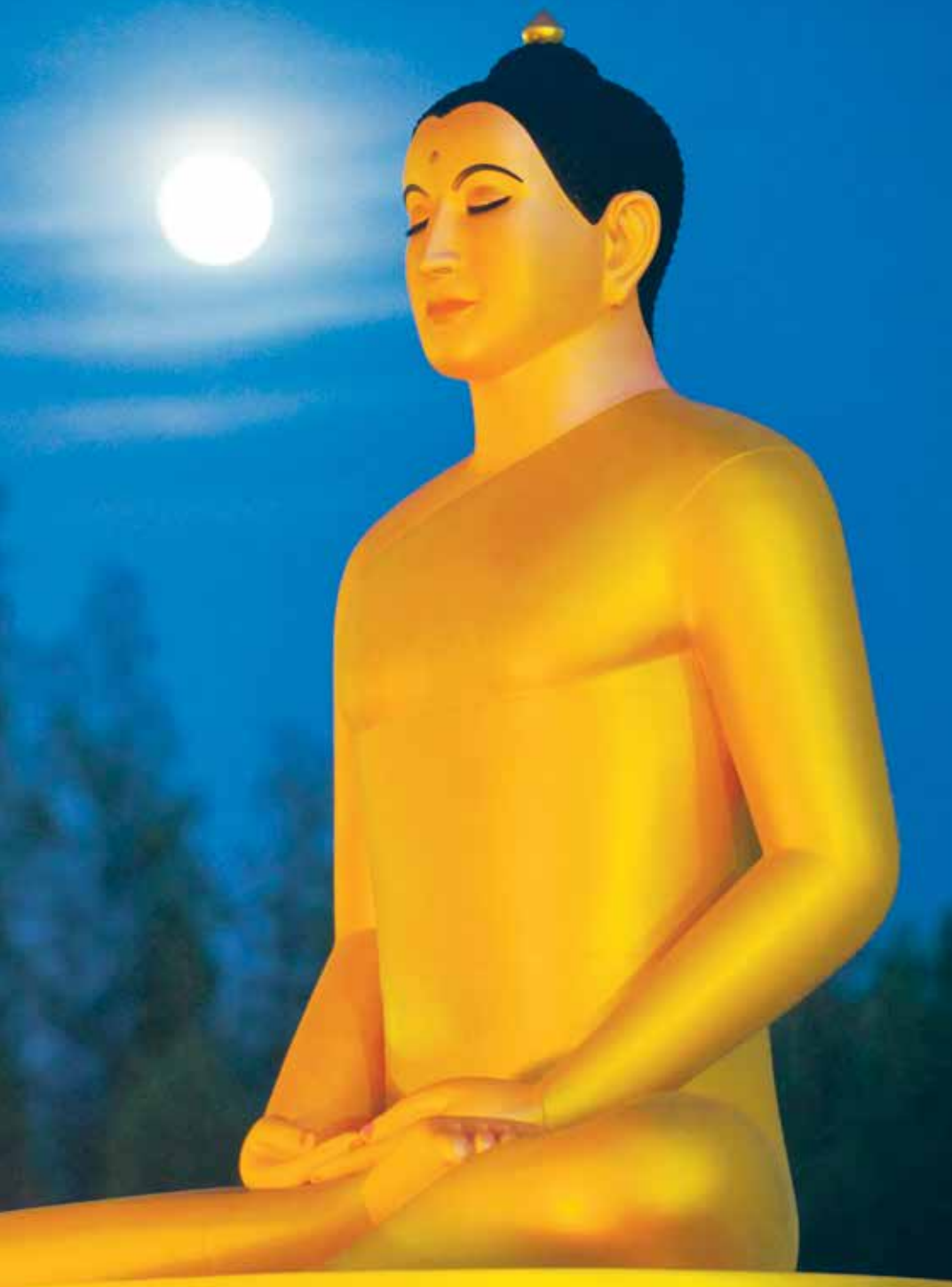
เราจะเห็นว่า พญามัจจุราชไม่เคยให้โอกาสใครสร้างบุญกุศลได้นาน แล้วยังปกปิดวันที่จะมาพรากชีวิตด้วย ไม่บอกว่าจะมาวันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ หรือวันเสาร์ ตอนกลางวัน หรือตอนกลางคืน อยู่ในบ้านหรือนอกบ้านก็ไม่บอกอีก

เพราะฉะนั้น เมื่อถึงวันปีใหม่ ไม่ว่าจะปีใหม่ไทย จีน ฝรั่ง เราก็จะต้องเริ่มต้นด้วยการสร้างบารมี ใช้เวลาที่ผ่านมาให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบุญบารมีให้มากที่สุด

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

บุญจาก

การรักษาศีล

๔๔

รักษาศีล ๕ ทุกคนทำได้

วิธีตั้งคนกลับคืนสู่ศีลธรรมนั้น ต้องเว้น ๕ อย่าง คือ

๑. เว้นจากการฆ่าสัตว์

๒. เว้นจากการลักทรัพย์

๓. เว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม

๔. เว้นจากการพูดเท็จ พูดคำหยาบ พูดส่อเสียด

พูดเพ้อเจ้อ

๕. เว้นจากการดื่มสุรา ไม่สูบ ไม่เสพ

ซึ่งปกติเราก็เว้นสิ่งเหล่านี้อยู่แล้วตอนที่เรานอนหลับ เหลืออีกแค่สิบกว่าชั่วโมงตอนที่เรตื่น เราก็มาทำตรงนี้เพิ่มในระหว่างวันตอนที่เรามีสติแค่นั้น ซึ่งมันง่ายมากเลย

ทำเพียงแค่นี้ แล้วสิ่งดีๆ ที่น่าอัศจรรย์ ก็เกิดขึ้น อย่างง่ายดายในยุคของเรา

๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๔๕

อานิสงส์การรักษาศีล

เราชาวพุทธ วันพระก็ต้องเข้าวัด ฟังธรรมปฏิบัติธรรม
บำเพ็ญบุญ ที่วัดใกล้บ้าน หรือวัดที่เราคุ้นเคย
เพื่อจะได้เป็นทางมาแห่งบุญของเรา
วันธรรมดาเราถือศีล ๕
พอถึงวันพระ เราถืออุโบสถศีล (ศีล ๘)
จะได้รับอานิสงส์โดยย่อ คือ
จะมีรูปงามตั้งแต่เกิด โดยไม่ต้องไปทำศัลยกรรม
ศีลเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข โภคทรัพย์ และพระนิพพาน
จะทำให้เราเข้าถึงสมาธิได้ง่าย
พอใจเราใส ใจเราสบาย เดี่ยวสมบัติใหญ่ก็ไหลมาเทมา
เป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือ แม้ตัวเราเองก็นับถือตัวเอง
จะมีปีติและภาคภูมิใจในตัวเอง

๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๔๖

ทำไมต้องถือศีล ๕

เวลาเมื่อใครมาถามว่า เข้าวัดพระธรรมกายแล้วได้อะไร?

คุณทองยศ สามีของลูก จะรีบตอบทันทีว่า “ได้ชีวิตใหม่” เพราะว่า ก่อนเข้าวัด ศีล ๕ ไม่ครบ

ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องให้เราถือศีล ๕ ศีล ๕ มีความสำคัญอย่างไร

คำตอบ เพราะศีล ๕ มีผลต่อ “กรรมนิमित” ก่อนตาย

กรรมนิमित คือ ภาพยนตร์เรื่องสุดท้ายที่ทุกคนต้องดู อยู่คนเดียว ในช่วงศึกชิงภพ บนเตียงคนป่วย ตอนนั้น เราขยับตัวไม่ได้แล้ว คนอยู่รอบข้าง รอบเตียง ไม่ว่าจะเป็น หมอ พยาบาล หมู่นญาติ สมาชิกในครอบครัว ไม่มีใครเห็น เราอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นถ้าเราถือศีล ๕ ไม่ครบ มันอันตราย..อันตรายอย่างไร ?

อันตรายที่เวลาเราใกล้จะละโลก ถ้าภาพกรรมนิमितที่เราเคยทำผิดศีลไว้มาฉายให้เห็น จะทำให้ใจเราเศร้าหมอง

คตินิमित คือ หนทางที่จะไปมันดำมืด แล้วเราจะผ่านความมืด

นั้นไปสู่ภพที่มีดี คือ **อบาย** ซึ่งมีความทุกข์ทรมานมาก และ
เวลายาวนานกว่าในเมืองมนุษย์มาก ซึ่งมันอันตราย

ดังนั้น การที่เราถือศีล ๕ ก็เพื่อตัวเรา และเพื่อชาวโลก
หมายถึง คนที่ได้ประโยชน์คนแรก คือตัวเรา ถัดไปคือคนอื่น
หนึ่งอ้าว สองล้อ และด้วยความเมตตาของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์จึงตรัสสอนให้ถือศีล ๕ เพราะพระองค์
ไปรู้ไปเห็นมาอย่างนี้

๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๒

๔๗

เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา

เราชาวพุทธ จะต้องรักพระพุทธศาสนา

รักพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็ต้องปฏิบัติ
ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยเริ่มง่าย ๆ คือ รักษาศีล ๕ (ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์
ไม่ประพฤตินอกใจในกาม ไม่พูดปด ไม่ดื่มสุราเมรัย) ซึ่งง่ายมาก
ประหยัดสุด ประโยชน์สูง

การรักษาศีล ๕ ประหยัดกว่าการไม่รักษาศีล ๕

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ เราต้องรักพระรัตนตรัย
ต้องหวงแหนพระรัตนตรัยเอาไว้ให้ดี ต้องช่วยกันรักษา
อย่าให้หมดไปจากประเทศของเรา เพราะพระพุทธศาสนา
เป็นศาสนาที่มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติทุกคน ไม่จำกัด
เชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ใด

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเครื่องบำบัด
ทุกข์บำรุงสุขให้แก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย เพราะพระ
ธรรมคำสอนนี้กลั่นออกมาจากใจที่บริสุทธิ์หลุดพ้นแล้วจาก

กิเลสอาสวะ เพราะฉะนั้นสิ่งที่พระองค์เห็นแจ้งรู้แจ้งจึงเป็นเรื่องจริงแท้ของชีวิต หากใครได้ศึกษา ได้ปฏิบัติ ได้เข้าถึง ก็จะได้รับประโยชน์อย่างยิ่งจากคำสอนนี้

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่พระองค์ทรงนึกคิดจินตนาการ โดยอาศัยเหตุผลตรรกะแบบธรรมดา แล้วนำมาตั้งเป็นคำสอนนะ หากแต่เป็นความรู้อันบริสุทธิ์ที่มีอยู่แล้ว มีมาก่อนที่พระองค์จะบังเกิดขึ้นด้วยซ้ำ แล้วพระองค์ทรงค้นพบด้วยตัวเอง ปฏิบัติตามสิ่งที่ค้นพบ จนกระทั่งบรรลุผลอันสูงสุดคือได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ แล้วทรงมีมหากรุณานำมาเปิดเผย นำมาสั่งสอนทั้งมนุษย์และเทวดา เพราะฉะนั้นเราต้องหวงแหนเอาไว้ รักษาเอาไว้ยิ่งชีวิต

อย่าลืมคำขวัญที่เราพูดบ่อย ๆ

“ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ให้วางอุเบกขา แต่ถ้าเป็นเรื่องพระศาสนา ต้องเอาอุเบกขาวางไว้ แล้วลุยไปเลย”

ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ใครว่าอะไรเรา เราวางอุเบกขาได้ ไม่ถือสา เเฉ่ ๆ ไป แต่ถ้าเป็นเรื่องพระศาสนา เรื่องของส่วนรวม ต้องเอาอุเบกขาวาง แล้วลุยเลย แต่ต้องทำอย่างถูกต้องหลักวิชาด้วย ไม่ใช่ไปตะลุมบอนกับเขานะ

๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

๔๘

การถือศีล ๘

สำหรับผู้ครองเรือน

การถือศีล ๘ สำหรับผู้ครองเรือน ก็มีวิธีการถือแบบ ไม่กดดัน และยังช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีสดชื่นรื่นรมย์ ภายในครอบครัวด้วย

อย่างไรก็ตาม ความใกล้ชิดของสามีภรรยาเป็นเรื่อง ปกติที่ยอมรับกันในสากลโลก ดังนั้นแทนที่เราจะถือศีล ๘ รวดเดียว ๑ เดือนบ้าง ๓ เดือนบ้าง ซึ่งอาจจะทำให้เรามี ความรู้สึกว่า ตึงเกินไป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงกำหนดให้ถือศีล ๘ เป็น ช่วงๆ คือ วันธรรมดาเราก็ถือศีล ๕ เป็นปกติ พอถึงวันพระ ซึ่งใน ๑ เดือนมี ๔ ครั้ง เราก็ถือศีล ๘ แต่ถ้ามีกุศลศรัทธา มากกว่านั้นก็ถือวันโกนเพิ่มขึ้นอีก รวมเป็นเดือนละ ๘ ครั้ง หรือถ้าหากมีกุศลศรัทธามากกว่านั้น ก็เพิ่มหลังวันพระอีก ๑ วัน คือ วันโกน วันพระ และวันสงฆ์ รวม ๓ วัน เท่ากับว่า ใน ๑ เดือน เราถือศีลอุโบสถ ๑๒ วัน

อย่างนี้สำหรับชีวิตของฆราวาสจะไม่ถึงจนเกินไป
แล้วจะเป็นการฟื้นฟูวันโกน วันพระ ให้หวนคืนมาใหม่
ด้วย ซึ่งตอนนี้ถูกหลงลืมกันไปแล้ว อย่างนี้หลวงพ่อว่า
น่าจะพอดี

นอกจากนี้ เราจะถือศีล ๘ เพิ่มวันไหนอีก ก็แล้วแต่
ใจเรา เช่น ถ้าเราเกิดวันพฤหัสบดีก็ถือเพิ่มวันพฤหัสบดี ถ้ากรรยา
เกิดวันพุธ อาจจะเพิ่มวันพุธอีกวันก็แล้วแต่ นัดแนะกันไป
เป็นช่วงๆ จนกว่าอินทรีย์เราจะแก่กล้า เมื่ออินทรีย์แก่กล้าแล้ว
ก็หมดความจำเป็นในชีวิตระดับนั้น และจะก้าวไปสู่ระดับ
ที่ประณีตขึ้นไปเรื่อย ๆ

การครองเรือนไม่ได้ห้ามมรรคผลนิพพาน ตัวอย่าง
มหาอุบาสิกาวีสาขา ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ทุกวันพระ
ท่านก็ชวนสมาชิกในบ้านรวมถึงข้าทาสบริวารถือศีลอุโบสถ
ในตำราบอกถึงขนาดว่า รวมทั้งเด็กทารกในบ้านด้วย ดังนั้น
ถ้าเราจะถือศีลอุโบสถก็เอาพอดีๆ จนกว่าอินทรีย์จะแก่กล้า
แล้วความผาสุกจะเกิดขึ้นในชีวิตของครอบครัวที่เป็น
นักสร้างบารมี

๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๔๘

พรหมจรรย์ ๑๐ ประการ

“พรหมจรรย์” คือ การครองชีวิตอันประเสริฐ ประพฤติแบบพรหม ไม่ได้มีความหมายเพียงการละเว้นจากเมถุนธรรมอย่างเดียว แต่มีความหมายกว้างถึง ๑๐ อย่างด้วยกัน คือ

๑. การทำทาน
๒. ไวยาวัจจะ
๓. การรักษาศีล ๕
๔. การแผ่เมตตาเป็นประจำทุกคำเช้า
๕. การงดเว้นเมถุนธรรม คือ ไม่ยินดีในกาม
๖. การยินดีเฉพาะในคู่ครองของตนเอง
๗. การเป็นผู้มีความเพียรในการเจริญสมาธิภาวนา
๘. การรักษาศีล ๘
๙. การบำเพ็ญอริยมรรคมีองค์ ๘
๑๐. การปฏิบัติอยู่ในไตรสิกขาได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา

อธิบายขยายความว่า

๑. การทำทาน คือ การทำบุญด้วยทานวัตถุ เช่น ข้าว น้ำ ผ้า ยานพาหนะ ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ที่นั่ง ที่นอน ที่อยู่อาศัย และประทีปโคมไฟ

๒. ไวยาวัจจะ คือ การชวนขายในกิจกรรมที่เป็น บุญกุศล เช่น ปัด กวาด เช็ด ถู จัดเตรียมสถานที่ฉัน ที่ฟังธรรม ที่ปฏิบัติธรรม อำนวยความสะดวกให้พิธีกรรม อันเป็นบุญกุศลดำเนินไปได้

๓. การรักษาศีล ๕ คือ เว้นจากการฆ่าคนและสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากประพฤติดิฉินกาม เว้นจาก พุดเท็จ และเว้นจากดื่มสุราเมรัย

๔. การแผ่เมตตาเป็นประจำทุกคำเช้า จนเป็นอัป-

มัญญา คือ ใจนิ่ง ขยาย มีเมตตาแผ่ไปกว้างขวาง เกิดความรู้สึกเป็นมิตรต่อคนและสัตว์ หมดความรู้สึกเป็นศัตรูต่อใคร
ทั้งหมด

๕. การงดเว้นเมณุธรรม ไม่รวมประเวณี ไม่มีเพศ
สัมพันธ์ เว้นขาดจากความยินดีในกามกิจ

๖. การยินดีเฉพาะในคู่ครองของตนเองที่เรียกว่า
สทาร์สันโดษ คือ ไม่นอกใจภรรยาหรือสามีของตน

๗. การเป็นผู้มีความเพียรในการเจริญสมาธิภาวนา

๘. การรักษาศีล ๘

๙. การบำเพ็ญอริยมรรคมีองค์ ๘ คือ ดำเนินไปใน
หนทางสายกลาง

๑๐. การปฏิบัติอยู่ในไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ
ปัญญา รวมความว่า การทำตามคำสอนของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าทั้งหมด คือการปฏิบัติอยู่ในไตรสิกขา ได้แก่ ศีล
สมาธิ ปัญญา นี้จัดเป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้น

การประพฤติพรหมจรรย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อทำกิเลส
อาสวะให้หมดสิ้น จะได้สลัดตนพ้นจากกองทุกข์ ที่สุดแห่ง
พรหมจรรย์ คือ ประพฤติปฏิบัติ ๑๐ อย่างนี้แล้วไปถึงที่สุด
ก็คือ หมดกิเลส

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๕๐

อาชีพอที่พระพุทธเจ้าทรงห้าม

เราอย่ายินดีกับรายได้ที่มาจาก
การขายสุรา บุหรี่ และสิ่งเสพติดทั้งหลาย
ซึ่งถือเป็นมิจณาอาชีพะ
เป็นมลพิษทั้งปัจจุบัน และในสังสารวัฏ

เลิกยึดถือทัศนคติที่ว่า จะเป็นแมวขาวแมวดำก็ได้ขอ
ให้จับหนูได้ ซึ่งหมายความว่า จะประกอบอาชีพอะไรก็ได้
ไม่ว่าจะเป็นมิจณาอาชีพะหรือสัมมาอาชีพะ ขอให้ได้มาซึ่ง
เม็ดเงินเป็นใช้ได้ ความคิดอย่างนี้ไม่ถูกต้องตามหลักธรรม
คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้ประกอบสัมมา
อาชีพะทางเดียวเท่านั้น ที่จะเป็นทางมาแห่งทรัพย์ให้เรานำ
มาหล่อเลี้ยงชีวิตครอบครัว และนำมาสร้างบารมีเพื่อทำพระ
นิพพานให้แจ้ง ให้ทำอย่างนี้แค่นี้เท่านั้น จึงจะถูกหลักวิชา
กฎมรรคมีองค์ ๘ คือ มีความเห็นถูก โดยเฉพาะมีความ
เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม

ถ้าเราไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ไม่เชื่อคำสอนของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หิริโอตตัปปะก็ไม่เกิดขึ้น เมื่อไม่เกิด ก็มีโอกาสที่จะทำบาปอกุศลได้ เพราะไม่มีความละอาย ต่อการกระทำความบาป และไม่กลัวต่อผลของบาปที่จะเกิดขึ้น แม้พระพุทธเจ้าจะตรัสสอนอย่างไรก็ไม่เชื่อ เมื่อไม่เชื่อ สัมมาทิฏฐิก็ไม่เกิด มรรคอื่นๆ ก็ไม่ตามมา เพราะฉะนั้น ต้องเปลี่ยนทัศนคติกันใหม่ว่า เราจะประกอบเฉพาะอาชีพ ที่เป็นสัมมาอาชีพะเท่านั้น

หลายท่านอาจสงสัยว่า ทำไมบางคนประกอบกิจการ อาชีพค้าขายสุราเมรัย บุหรี่ แต่เขากลับมีความเจริญรุ่งเรือง ได้รับการยกย่องในสังคม มีสุขภาพแข็งแรง คูโหงวเฮ้งดี มีพรรคพวกมาก และยังนำเงินไปบริจาคแบ่งปันให้กับคนอื่น อีก ไม่เห็นบาปกรรมจะส่งผลทันตาเห็นเลย ทั้งๆ ที่เงินได้ มาจากความหายนะของเพื่อนมนุษย์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายกับหลายๆ ครอบครัว

เรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องซับซ้อน

กรรมบางอย่างให้ผลในปัจจุบันทันตาเห็น

แต่บางอย่างก็ให้ผลหลังจากตายแล้ว

ซึ่งตาของเรามองไม่เห็น

เพราะฉะนั้น บุคคลเหล่านั้นที่เขายังเฟื่องฟูอยู่ เพราะ บุญเก่าที่เขาเคยสร้างมหาทานบารมี ทั้งในบุญเขต และ

นอกระบบเขต แล้วได้อธิษฐานจิตว่า **“ขอให้อยู่ยง”** แต่ไม่มีคำว่า **“นิพพานะปัจจะโย โหตุ”** ขอให้เป็นปัจจัยในการบรรลุมรรคผลนิพพาน ซึ่งเป็นการอธิษฐานจิตที่ไม่ประกอบด้วย

ปัญญา ทำให้บาปอกุศลได้ช่อง นำเขามารวยด้วยมิจฉา
อาชีวะ ให้รวยอย่างไม่มีทิศทาง และกับดบังไม่ให้เขาเห็น
ผลของการกระทำในปรโลก ให้เห็นผลแต่ในมนุษยโลกว่า
มีทรัพย์มาก มีคนนับหน้าถือตา มีเกียรติในสังคม และยัง
เห็นเขาใช้เศษเงินไปสร้างทานกุศลต่างๆ ทั้งในและนอก
บุญเขต มองเห็นเพียงแค่นั้น

เมื่อเรายังมองไม่เห็นผลกรรมด้วยตาของเรา และผล
กรรมยังไม่ส่งผล จึงทำให้เราไม่ค่อยเชื่อกฎแห่งกรรมอย่าง
แท้จริง

เราเป็นชาวพุทธ เป็นลูกพระพุทธเจ้า ก็ควรศึกษา
คำสอนของพระองค์ และก็ต้องเชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของ
พระองค์เป็นเบื้องต้น แล้วก็ลงมือปฏิบัติ พิสูจน์ว่าสิ่งที่
พระองค์พูดนั้นเป็นจริงแค่ไหน ซึ่งอุปกรณ์ที่จะไปเรียนรู้ก็
มีอยู่ในตัวของเรา ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ด้วยวิธีการ คือ
ทำใจหยุดกับนิ่งเท่านั้น ถ้าให้โอกาสกับตัวเอง เราก็ต้องเข้า
ถึงความจริงนั้นได้ ถ้าเราพิสูจน์ได้ เราก็เกิดความมั่นใจใน
คำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อเรามีความมั่นใจ ก็จะขยายความ
มั่นใจต่อๆ ไปยังบุคคลอื่น ความมั่นใจเท่านั้นจะสร้างความ
มั่นใจให้เกิดขึ้นไปเรื่อย ๆ เหมือนคลื่นลูกแล้วลูกเล่าเกิดขึ้น
ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๕๑

เทเหล้าเผาบุหรี

หลวงพ่อบปลื้มใจกับลูกนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคน ที่ลูกได้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ลูกเป็นวีรบุรุษ วีรสตรี เป็นผู้กล้าของโลกที่แท้จริง ในยามที่โลกขาดแคลนตัวอย่างดี ๆ

ลูกทุกคนมีความกล้าหาญที่จะทำสิ่งดี ๆ ให้ดู โดยไม่หวาดหวั่นหรือวิตกกังวลว่า ใครจะคิดอย่างไร จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย หวังเพียงเพื่อให้เพื่อนมนุษย์ได้รู้เห็นโทษภัยของสุราเมรัย บุหรี การหักดิบก็จะเกิดขึ้น สิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นบนผืนแผ่นดินไทยและบนโลก เมื่อพลังหนุ่มสาวตื่นตัวเดี่ยวโลกก็จะตื่นตาม ถ้าหากเมืองไทยเราทำได้ เดี่ยวต่างประเทศเขาก็จะทำตามได้

เราโชคดีที่ได้มาเกิดในยุคแห่งการสถาปนา ในการเริ่มต้นที่จะให้สุราเมรัย บุหรี หมดไปจากโลกนี้ เพราะฉะนั้นควรปิติและภาคภูมิใจ และที่จริงก็มีข้อคิดว่า ทั้งผู้ผลิตและผู้จำหน่ายก็รวยกันแล้วจากเงินที่ได้บนความหายนะของคนอื่น ดังนั้นเลิกเสียเถอะ และเอาเงินนั้นคืนสู่สังคม

คืนให้หมด โดยอาจแปรรูปจากโรงงานผลิตสุรา ไปผลิตเป็นพลังงานอย่างอื่นที่เป็นมิตรต่อเพื่อนมนุษย์ก็ได้ เป็นการสร้างงานอีกทางหนึ่ง รัฐบาลก็ได้ภาษีอีกด้วย เพราะฉะนั้น เลิกเสียเถิด

ปัจจุบันเราก็เห็นชัดเจนแล้วว่า สุราและบุหรี่สิ่งเหล่านี้ ไม่ได้มีคุณต่อร่างกายของมนุษย์เลย แถมมีโทษทั้งในปัจจุบันและโทษในอนาคต ในสังสารวัฏ

โทษในปัจจุบันที่เห็นชัดเจน คือ เกิดโทษทั้งต่อตนเอง ต่อสมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน ในสังคม ทำให้สิ่งที่ไม่ดีต่างๆ อีกมากมายเกิดขึ้นมาในโลก

โทษในอนาคต ในสังสารวัฏ คือ เมื่อตายแล้วไปมหานรก ไปอุสสทนรก ไปยมโลก ไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน แล้วจึงมาเป็นมนุษย์ เป็นคนใบ้ คนบ้า ปญญาอ่อน และเจอแต่สิ่งที่ไม่ดี มีโรคภัยไข้เจ็บที่ร้ายแรง เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เราจะต้องเทเหล่าเฒ่าเฒ่าบูหู้กันต่อไปเรื่อย ๆ โดยมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า ให้สิ่งเหล่านี้หมดไปจากโลกอย่างแท้จริง ซึ่งสักวันจะต้องเป็นความจริงให้ได้

๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๕๒

สุรา บุหรี่ ยาเสพติดทุกชนิด ควรหมดไปจากโลกใบนี้

เราจะต้องเทเหล้าเผาบุหรี่กันไป

จนกว่าสิ่งเหล่านี้จะหมดไปจากโลกใบนี้

น่าชื่นใจมาก ๆ ที่ผู้หลักผู้ใหญ่ เช่น ท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ท่านมีความเห็นว่า จะไม่ให้มีบุหรี่ สุราเมรัย ยาเสพติด สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ อยู่ภายในมหาวิทยาลัย และครูอาจารย์ที่ดื่มสุราเมรัยก็ถือว่า ผิดวินัยทางราชการ นี่เป็นตัวอย่างที่ดีมาก ๆ เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีที่โลกกำลังขาดแคลน

ในทุก ๆ สถาบันการศึกษา เมื่อมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการรับน้องใหม่ น้องหอ น้องตึก หรือกิจกรรมอะไรก็แล้วแต่ มักจะต้องมีบุหรี่ สุราเมรัย สิ่งเหล่านี้อยู่ โดยนิสิตนักศึกษามักจะเข้าใจผิดว่า เป็นสิ่งโก้เก๋ หรือเป็นความเท่ในสังคม เราทำผิดพลาดกันมายาวนานแล้ว ต่อจากนี้ไปเราควรทำให้ถูกต้อง

พลังหนุ่มสาวที่อยู่ในสถาบันการศึกษาต่างๆ จะเป็นพลังสำคัญในการเปลี่ยนแปลงโลกต่อไปในอนาคต ถ้าเขาเหล่านั้นได้เริ่มต้นในสิ่งที่ดีจากมหาวิทยาลัย เมื่อจบการศึกษาแล้ว ออกไปครองเรือน หรือไปศึกษาต่อ หรือจะไปทำงานในที่ต่างๆ จะเป็นธุรกิจส่วนตัว งานเอกชน งานราชการ หรือที่ไหนก็แล้วแต่ เขาก็จะได้นำสิ่งดีๆ เข้าไปสู่สังคมนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้โลกจะมีแต่สิ่งที่ดีงามบังเกิดขึ้น

แต่ถ้ายังให้มีแอลกอฮอล์สำหรับดื่ม มีบุหรี่สำหรับสูบก็น้อยอย่างนี้ ศิล ๕ ก็ตั้งขึ้นได้ยาก เพราะสิ่งเหล่านี้จะไปทำลายสติซึ่งเป็นต้นแหล่งที่จะรักษาศิล เพราะฉะนั้นเมื่อขาดสติแล้ว ก็จะทำให้พลาดพลั้งไปทำผิดศีลข้ออื่นๆ ได้

เมื่อศีล ๕ ไม่มี

สันติสุขหรือสันติภาพที่แท้จริงของโลก

ก็ไม่สามารถบังเกิดขึ้นได้

แม้เราจะไปโฆษณาหรือรณรงค์เรื่องต่างๆ เพื่อให้เกิดสันติภาพโลกก็ตาม เพราะฉะนั้นการให้รางวัลสันติภาพโลกซึ่งมักจะนำจุดเล็กๆ ขึ้นมาเป็นหลักเกณฑ์ เช่น ระหว่างประเทศนี้จะรบกัน เขาก็เชิญผู้นำมาคุยกัน ให้เลิกรบกันชั่วคราว แล้วก็ได้รับรางวัลกันไป ที่จริงไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ควรจะพิจารณาว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้สันติสุขไม่บังเกิดขึ้น ต้องไปดูที่ต้นเหตุ แล้วก็แก้กันตรงนั้น

หลวงพ่อก็เล่าสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่
พระองค์ทรงไปรู้ไปเห็นมา มีความเชื่อและศรัทธา ด้วยสติ
ด้วยปัญญา ด้วยการพิจารณาใคร่ครวญด้วยเหตุด้วยผลแล้ว
จึงเชื่อว่า คีต ๕ คือ ความเป็นปกติของมนุษย์ เมื่อมนุษย์
เป็นปกติแล้วก็จะไม่รบกัน ทุกวันนี้ที่ยังรบกันอยู่เพราะว่า
มันไม่ปกติ เพราะฉะนั้นเราจะต้องทะเลาะเบาะแว้งกันต่อไป
จนกว่าคีต ๕ จะตั้งได้

เมื่อใดที่คีต ๕ ตั้งขึ้นได้

เมื่อนั้นโลกจะอยู่เย็นเป็นสุข

สันติภาพโลกที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้

ดังนั้น เราจะต้องลุยกันต่อไป แม้เราไม่อยู่แล้ว เราก็
จะต้องบอกให้ลูกหลานของเราสืบทอดเจตนารมณ์นี้กันต่อไป
เราต้องทำได้อย่างแน่นอน

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

๕๓

วีรบุรุษ วีรสตรี

แห่งกองทัพธรรม

นี่คือยอดนักรบ วีรบุรุษ วีรสตรีแห่งกองทัพธรรม เป็นบุคคลสำคัญของโลก

โลกไม่รู้เลยว่า โทษของสุราน้ำอุบาทว์มีมากมาย มหาศาลขนาดไหน จึงผลิตขึ้นมาจำหน่ายและดื่ม หรือ มอบเป็นของขวัญให้กัน เขาไม่รู้เลยว่ามันมีโทษมาก ทั้งต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ และต่อโลก

มีทุกข์ในปัจจุบัน คือ เสียทั้งเงินทอง เวลา อวัยวะ เสียชีวิต เสียผู้เสียคน เสียโอกาสที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ตายไปแล้วยังไปทุกข์ทรมานในอบายตกนรกอีกยาวนาน มาจากมหานรกขุม ๕ ไปขุมบริวาร และพอได้ดื่มแล้ว ก็พลาดพลั้งทำผิดศีลข้ออื่นไปอีก ซึ่งไปล่วงละเมิดกฎแห่งกรรมเข้า ต้องวนเวียนท่องเที่ยวในมหานรก แล้วไปขุมบริวารบ้าง มายมโลก มาเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ใช้ บ้า ปัญญาอ่อน จิต
วิปลาสบ้าง กรรมอื่นยังตามมาส่งผลอีกมากมาย

ชาวโลกบางคนเห็นเพียงว่า ขวดมีดีไซ์นส์สวยก็นำมา
ตั้งโชว์ไว้ในบ้านด้วยความไม่รู้ แล้วนี่ภุมิใจว่า เรามีเหมือน
กับเขา แล้วสิ่งเหล่านี้ก็เลยกลายเป็นค่านิยมกันไป ทักษะคติ
ของโลกจึงเปลี่ยนแปลงไปจากสว่างมาเป็นมืด

เพราะฉะนั้น การที่ลูก ๆ เป็นผู้นำชาวโลกให้เลิกเหล้า
เลิกบุหรี่ และจัดพิธีเทเหล้าเผาบุหรี่นั้น ได้ชื่อว่า ลูกคือบุคคล
สำคัญของโลก เพราะลูก ๆ กำลังพลิกความเห็นผิดของ
ชาวโลกให้หันกลับมาเป็นสัมมาทิฐิ มีความเห็นที่ถูกต้อง
ซึ่งเป็นต้นทางของมรรค ๘ ของการบรรลุนิพพานอันเกษม
คือ บรรลุมรรคผลนิพพานอย่างกล้าหาญ ด้วยอาการที่ร่าเริง
เบิกบาน มีปีติ มีความสดชื่น เพราะฉะนั้นบุคคลเช่นนี้ต้อง
ยกย่องว่า เป็นบุคคลสำคัญของโลก เป็นวีรบุรุษ วีรสตรีแห่ง
กองทัพธรรมอย่างแท้จริง

ภาพที่ลูก ๆ ได้ร่วมกันเทเหล้าเผาบุหรี่ในวันนี้ จึงเป็น
ต้นบุญต้นแบบแก่โลก เป็นแบบอย่างที่ดีที่จะเป็นมรดกโลก
ต่อไป นี่คือสัญลักษณ์ของผู้ที่มีชัยชนะ อย่างนี้เขาเรียกว่า
ชนะมาร หลวงพ่อก็อนุโมทนาด้วย ขอให้สมความปรารถนา
ในทุกสิ่งนะลูกนะ

๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๕๔

ตะเกียงดวงน้อย

ท่ามกลางความมืด

น่าปลื้มใจ ที่ลูกทุกคนสามารถตัดใจขาดจากสุราได้ โดยเฉพาะขวดสุราที่เก็บเอาไว้โดยคิดว่า เท่ โก่เก๋ เป็นรสนิยมของสังคมสมัยนี้ บางขวดเป็นเงินเรือนแสน หลายแสนก็มี แต่เราก็สละสิ่งเหล่านี้ได้

นี่เป็นสิ่งที่มนุษย์และเทวดาสรรเสริญ แม้แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าหากพระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็จะต้องตรัสสรรเสริญลูกทุกคน ในท่ามกลางพุทธบริษัททั้ง ๔

บางท่านมีความรู้สึกว้า ที่บ้านเรามีแค่ขวดสองขวด เราแอบ ๆ ทับดีกว่า อย่าเขา อย่าไปคิดอย่างนั้น อย่าล้าลอบทำความดี

ถ้าเรามีปริมาณน้อยก็มารวมกันหลาย ๆ บ้าน และก็นัดแนะกันประกอบพิธีให้ยิ่งใหญ่ แล้วเวลาทูล ก็ให้ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ใช่ร้องไห้เสียตาย ให้ปลื้มใจที่เราตัดตัดสินใจหักดิบได้แล้วนิมนต์พระมาให้ศีล ให้พร จะได้ครบตามสูตร

ตอนนี้กิจกรรมเทเหล้าเผาบุหรี่ได้กระจายกันไปทั้ง
ภายในและต่างประเทศแล้ว ซึ่งจะเป็นประวัติศาสตร์ชีวิต
อันงดงามต่อไป สิ่งที่เรากระทำจะเป็นจุดเริ่มต้น แม้เรายัง
ไม่อาจเป็นตะวันเที่ยง แต่ก็ขอเป็นตะเกียงดวงเล็กๆ ใน
ความมืด พอให้เกิดแสงสว่างในดวงใจของเพื่อนมนุษย์ได้บ้าง
สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ดิฉันที่เราจะต้องทำกันต่อไป

๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๕๕

นโยบาย ๓ ป.

โปรด ปราม ปราบ ยาเสพติด

เหล่า บุหรี่ ยาเสพติด สิ่งไม่ดีทั้งหลาย
เป็นสิ่งที่เราจะต้องทำให้หมดสิ้นไปจากโลก

การจะแก้ปัญหาเหล่านี้ให้หมดไปได้นั้น ต้องช่วยกัน
ทุกคน ทั้งบ้าน วัด โรงเรียน ทั้งพุทธจักร อาณาจักร ทุก
ฝ่ายต้องร่วมมือกัน และต้องใช้นโยบาย ๓ ป. คือ โปรด
ปราม ปราบ

โปรด คือ ให้ความรู้ ให้ทุกคนเห็นโทษภัยของสุรา
เมรัย บุหรี่ ยาเสพติดทั้งหลายว่า มีโทษภัยอย่างไร ทั้งใน
ปัจจุบัน ในปรโลก และในสังสารวัฏ อย่าเห็นแต่คุณเพียง
ด้านเดียวว่า ช่วยสร้างงาน มีพนักงาน มีโรงงานสุราบุหรื
แล้วมีรายได้กลับเข้ารัฐ เพื่อจะนำรายได้นั้นกระจายไปสู่
ส่วนภูมิภาคทั่วประเทศ แต่สิ่งที่ได้กับสิ่งที่เสียไป มันเปรียบ
เทียบกันไม่ได้เลย

โทษในปัจจุบัน ทำให้เสียเวลา เสียเงิน เสียทอง
เสียผู้เสียคน เสียชีวิต

โทษในปรโลก ทำให้เสียโอกาสไปสวรรค์ แต่กลับตก
ไปอบาย

โทษในสังสารวัฏ เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ต้อง
ไ้ บ้ำ ปัญญาอ่อน ระทมทุกข์กันอีกยาวนาน

เพราะฉะนั้น ต้องโปรดก่อน คือ ให้ความรู้เหล่านี้ ซึ่ง
ต้องช่วยกันทั้งพุทธจักร อาณาจักร ทั้งบ้าน วัด โรงเรียน ทุก
ฝ่ายต้องช่วยกันให้ความรู้

ปราบ เมื่อโปรดแล้วต้องปราบด้วยว่า อย่าทำสิ่งเหล่านี้
ทำแล้วมีโทษ ทั้งปรับ ทั้งจำหรือจะมีมาตรการอะไรก็ตามไป

ปราบ เมื่อทั้งโปรดทั้งปราบแล้วยังไม่เชื่อก็ถึงขั้น
ปราบ ปราบก็ต้องปราบกันอย่างจริงจัง ถ้าปราบกันจริงๆ
เดี๋ยวก็หมด แต่บางทีเขาจะมีวิธีการต่างๆ นานา ทำให้หมด
อารมณ์ปราบ ก็เลยปราบกันไม่จริง

เพราะฉะนั้น ในยุคนี้ต้องเทเหล้าเผาบุหรี ทำสิ่งนี้ให้
เกิดขึ้นมาในโลกในยุคของเรา แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นอย่าง
ที่เรานึกไม่ถึงเลย

๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

๕๖

การพนัน

ปากทางแห่งความเสื่อม

ไฟไหม้ ๓ ครั้ง ยังไม่ร้ายแรงเท่าเป็นผีพนัน ไฟไหม้บ้านยังเหลือที่ดินไว้ปลูกบ้านได้อีกหลายครั้ง แต่เสียการพนันแม้ที่ดินก็ไม่มีเหลือ ครอบครัวบ้านแตกสาแหรกขาดเดือดร้อนกันทุกหย่อมหญ้า เป็นบ่อเกิดของอาชญากรรมมากมาย มีขโมยเกิดขึ้นก่อความวุ่นวายเต็มไปหมด

การพนันทำให้ใจเศร้าหมอง นำเป็นห่วง ถ้าหากว่าจะมีความพยายามทำให้การพนันเป็นสิ่งถูกกฎหมายขึ้นมา เพราะมองแต่ได้อย่างเดียว ไม่มองเสีย

ที่จริงการแก้ปัญหาเรื่องการพนัน แก้ได้ ถ้าได้แก่ แต่ที่แก้ไม่ได้ เพราะไม่ได้แก้ เพราะทุกคนสามารถเลิกเล่นการพนันได้

แต่ถ้ายังเลิกไม่ได้ ก็ให้เป็นสิ่งผิดกฎหมายไปก่อน อย่าเปิดเสรีให้เป็นสิ่งถูกกฎหมาย

แล้วค่อย **“โปรด”** โดยให้พวกติดการพนันมีความรู้ถึงผลเสียที่เกิดจากการพนัน ส่วนบางพวกที่ยังดีอกี **“ปราม”** ถ้าเจอก็จับ ถ้าไม่เจอก็ต้องตามจับ ถ้าเหลือวิสัยก็ต้อง **“ปราบ”** ถ้าทำกันอย่างจริงจังเดี๋ยวสิ่งเหล่านี้ก็จะหมดไป

การพนันเป็นความสนุกที่ถูกความหายนะครอบงำ
เล่นการพนัน ไม่ว่าจะเล่นอะไรก็แล้วแต่ จะถูกกฎหมาย หรือ

ไม่ถูกกฎหมายก็ตาม มันเสียมากกว่าได้ ที่ได้คือเจ้าของบ่อน
รัฐบาลได้นิดหน่อย แต่ผลเสียมีมากกว่า เสียทรัพย์
เสียอวัยวะ เสียชีวิต เสียชื่อเสียง เสียผู้เสียคน ละโลกแล้วยัง
ไปอบายอีกยาวนาน ซึ่งความเสียหายเหล่านี้จะนำมาเทียบ
เป็นเงินทองไม่ได้เลย

โทษในปัจจุบันที่สายตาเรามองเห็นก็มีเยอะ แต่โทษ
ในอบายภูมิที่สายตามนุษย์มองไม่เห็นยังมีมากกว่ามาก
แต่ท่านผู้รู้คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปรู้ไปเห็นมาแล้ว
สังสารสัตว์โลก จึงมอบความรู้ไว้เป็นมรดกโลกว่า การพนัน
เป็นอบายมุข ปากทางแห่งความเสื่อม เสื่อมทั้งในปัจจุบัน
และเสื่อมทั้งในปรโลก

ครูไม่ใหญ่ไม่เชื่อว่า เลือดเนื้อวิญญาณของคนไทยมี
เชื่อสายการพนัน มีบางคนเท่านั้นที่ชอบซึ่งเป็นส่วนน้อย
แต่ตอนนี้พอเริ่มจะเปิดเสรีให้เป็นสิ่งถูกกฎหมายเหมือน
เหล้า เบียร์ บุหรี่ สุราเมรัย มันจะยิ่งไปกันใหญ่ ซึ่งจะก่อให้เกิด
ผลเสียกับบ้านเมืองอีกมากมาย

เพราะฉะนั้น อันตรายนะ ไปคิดกันให้ดีๆ ถอยหลัง
ลงคลองธรรมกันเถอะ

๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖ / ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๕๗

ผลพวงจากสื่อลามก

สื่อทุกสื่อมีความสำคัญมาก ล้วนอยู่ในสายตาของเยาวชนทั้งนั้น เราอย่าไปคิดว่า เด็ก ๒ ขวบ ๓ ขวบ เขาฟังไปอย่างนั้น แต่เขาดูเขาฟังเขาคิดและเขาอยากจะทำตาม เพราะอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเรียนรู้ สื่อเปรียบเหมือนครูกำลังถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ เพราะฉะนั้นสื่อที่เผยแพร่ออกมาควรจะเป็นสื่อสีขาว สีสดำหรือสีเทาไม่ควรมี

มีข่าวที่เขาตัดส่งมาให้อ่าน นายแพทย์สรุปว่า ปีนี้มีเด็กทำแท้งแสนคน สาเหตุมาจากสื่อลามกอนาจารที่มาจากทุกทิศทุกทาง ก่อให้เกิดรักฉกฉกหละหลุมชิงสุกก่อนห่าม คือ ทุกคนมีไฟอยู่แล้วในตัว พอมันมีเชื้อ มีไฟ มีลมกระพือ ขึ้นมาอีกหน่อย ไฟก็ลุกโชนไปกันใหญ่ รักฉกฉกหละหลุมชิงสุกก่อนห่ามจึงเกิดขึ้น ข้อมูลที่เปิดเผยแค่จำนวนแสน ที่ไม่เปิดเผยอีกจำนวนเท่าไรไม่รู้

พ่อแม่ฆ่าลูกได้โดยมีเหตุผลประการเดียว คือ ไม่พร้อม แต่เราจะให้เหตุผลว่า ไม่พร้อมไม่ได้ เมื่อเราอยู่ในฐานะบิดามารดา เราต้องรับผิดชอบ หรือในฐานะผู้ปกครองต้องร่วม

รับผิดชอบด้วย ถ้าลูกของเราประสบปัญหาอย่างนี้เมื่อยังอยู่ในวัยเรียน เพราะเราไม่ได้ให้ความรู้

สื่อทุก ๆ สื่อเกิดจากผู้ใหญ่ทั้งนั้น อยากรวบแต่รวบแบบร้อน ๆ ด้วยวิธีที่ผิดและเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นสื่อสีดำ แม้สีเทาก็ไม่ควรมี ต้องสื่อสีขาว เพราะฉะนั้นต้องไปช่วยกันสร้างสื่อสีขาวขึ้นมาให้มาก ๆ ถ้าหากช่วยกันทำสื่อสีขาวเกิดขึ้นมามาก ๆ เดียวสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้น

๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๓

ถอย
หลัง

ลงคลองธรรม

๕๘

ความสำคัญ

ของการมาวัดวันอาทิตย์

การมาวัดวันอาทิตย์ เพื่อมาปฏิบัติธรรมร่วมกัน ให้เกิดพลังหมู่ในการฝึกใจให้หยุดนิ่งกันไปเป็นทีม เราต้องให้ความสำคัญกับวันอาทิตย์ และความสำคัญต่อการฝึกใจให้หยุดนิ่งภายใน เพราะนี่คือสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต เรื่องอื่นนอกนั้นไม่ใช่ เป็นเพียงเครื่องสนับสนุน แต่การแสวงหาธรรมะเป็นเรื่องหลักของชีวิตเลย เพราะจะทำให้เราสมปรารถนาในชีวิต

ดังนั้น วันอาทิตย์อย่าอยู่บ้านกันเฉยๆ เลย อย่างน้อยให้เรามาตอนช่วงเช้า มานั่งธรรมะด้วยกัน ช่วงบ่ายถ้าหากเราไม่มีธุระอะไรที่ไหนก็มาระลឹกลึกถึงบุญ เพื่อจะตั้งผังสำเร็จให้กับตัวเอง จะได้อุทิศบุญกุศลไปให้บรรพบุรุษ หรือหมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว ซึ่งบางที่ท่านไปอยู่ในภพภูมิที่เราจะอุทิศบุญด้วยวิธีธรรมดาไม่ได้ กำลังกุศลส่งไปไม่ถึง เราก็จะต้องอาศัยวิธีพิเศษ โดยการกราบอาราธนา

มหาวิทยาลัยอาจารย์ทุกท่านมาประกอบวิชาธรรมกาย แล้วนำบุญ
นี้ไปให้กับหมู่ญาติ แล้วเราจะได้อุทิศบุญนี้ให้กับคู่กรรม
คู่เวรที่ผูกกรรมผูกเวรกันมา เพราะเมื่ออกุศลเข้าสิงจิตให้
กระทำความผิดต่อเพื่อนมนุษย์ทางกาย วาจา ใจแล้ว ก็มี
วิบากกรรมติดข้ามชาติมาเป็นอุปสรรคของชีวิตในชาตินี้
การอุทิศส่วนกุศลให้คู่กรรมคู่เวร ก็จะช่วยผ่อนหนักเป็นเบา
เบาเป็นหาย

ถ้าหากช่วงบ่ายเราจำเป็นจะต้องกลับไปทำภารกิจ
ก็ไม่ใช่ไร แต่ช่วงเช้าเราต้องมาปฏิบัติธรรมกันนะ

การปฏิบัติธรรมหน้าจอยู่ที่บ้าน กับปฏิบัติธรรมที่วัดในวันอาทิตย์ มีข้อแตกต่างที่ว่า การมาวัดวันอาทิตย์ได้ต้องอาศัยความเพียรและกำลังใจ เรามาทั้งตัวและหัวใจอย่างนี้กำลังใจบุญก็จะได้มากกว่าอยู่ที่บ้าน เมื่อเรามาแล้วตั้งใจปฏิบัติธรรม ประกอบความเพียรได้วิริยะบารมี บารมีก็จะแรงกล้ากว่านั่งที่บ้าน

ซึ่งบางคนอาจจะบอกว่าเหมือนกัน มันก็เหมือนบางส่วน แต่บางส่วนก็ไม่เหมือน เช่น เป็นคนเหมือนกัน แต่ทำไมไม่เหมือนกัน เหมือนการบูชาเจดีย์ที่หลวงพ่อบอกว่านอกเหนือจากเหตุผล ๒ ประการที่ว่า ถ้าอยู่หน้าจอยที่บ้านแต่มีความเลื่อมใสมาก ก็ได้บุญมากเหมือนคนที่มาวัด แต่บางที่คนที่อยู่หน้าจอได้มากกว่า เพราะบางคนมาวัดแล้วมีความเลื่อมใสน้อย แต่บางที่คนที่อยู่หน้าจอก็ได้บุญน้อยกว่าคนที่มาวัดที่เขามีความเลื่อมใสมาก เพราะเขาต้องประกอบความเพียร มีวิริยะอุตสาหะ มาด้วยตัวเอง

ดังนั้น ดีที่สุดคือมาด้วยตัวเอง ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัยก็จะเป็นบุญใหญ่ที่จะติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้า เราจะไม่วัดเมื่อมีเหตุจำเป็นจริงๆ แต่ไม่ใช่เรื่องที่เราโมเมว่าจำเป็น

๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ / ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๕๕

วันอาทิตย์มาวัดกันนะ

วันอาทิตย์เราควรจะมาวัด

บ้านใครอยู่ใกล้วัดไหนก็ไปวัดนั้น

หรือใครมีศรัทธาที่วัดไหนก็ไปวัดนั้น

วันอาทิตย์เราควรจะมาวัด มาฟังธรรม ปฏิบัติธรรม
ร่วมกัน เพราะมีหลายกิจกรรมที่เราจะต้องทำร่วมกัน จริงอยู่
เราอาจจะร่วมงานบุญผ่านจออยู่ที่บ้านก็ได้ แต่ไม่สมบูรณ์
เพราะขาดบุญในการเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก
ซึ่งโลกยังขาดแคลนตัวอย่างดี ๆ เขาจะได้ดูหมุกณะเราผ่าน
ทางสื่อ จะได้เกิดแรงบันดาลใจที่จะทำความดี และทำความดี
ได้ถูกต้อง

สื่อทุกสื่อในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะสื่ออะไรก็ตาม สิ่ง
ที่ผ่านสื่อมาไม่มีให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวความจริงของชีวิต
ส่วนใหญ่มีแต่เรื่องบาดหมางกัน ขัดแย้งกัน ทะเลาะกัน กับ
เรื่องเพลิดเพลิดกันไป แต่ความรู้ที่จำเป็นสำหรับชีวิตกลับ
ไม่ค่อยมี ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับตัวเรา

เราอยู่ในโลกนี้ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ไม่ช้าก็หมดเวลาจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ชีวิตหลังความตายในปรโลกยาวนานมาก มีความรู้ซึ่งเราจำเป็นต้องรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ก็ทำไม่ถูก และเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับชีวิต

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตเรานั้น มีอย่างน้อย ๓ หัวข้อใหญ่ ที่เราจำเป็นต้องรู้ นั่นคือ เรื่องนิพพาน ภพ ๓ โลกกันตร์

ถามว่าเรารู้เรื่องนิพพานไหม เพราะเราต้องเกี่ยวข้องกับเราก็กังไม่รู้อะไรนิพพานเป็นอย่างไร ทำไมเราต้องไป เรื่องภพ ๓ ภายในภพ ๓ มีอะไรบ้าง ซึ่งมีถึง ๓๑ ภูมิ ในอรุปรพรม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น มนุษย์ อบายภูมิ ๔ และยังแยกย่อยออกไปอีก เป็นมหานรก ๔๕๖ ชุม แล้วนอกภพ ๓ ไปยังมีอีก ด้านบนนิพพาน ด้านล่างโลกันตนรกซึ่งห่างจากขอบภพ ๓ ด้านล่างไปอีก ๓ ช่วง เราก็กังไม่รู้เรื่อง

สื่อทุกสื่อไม่มีพูดถึงเรื่องราวเหล่านี้เลย แต่มีกกล่าวเอาไว้ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งคำสอนนี้ได้กระจายไปทุกวัดทั่วประเทศ ไปตามวัดนั้นแหละถึงจะเจอเรื่องราวเหล่านี้ ส่วนเรื่องที่เจอตามสื่อต่างๆ เป็นเรื่องที่อยู่ในโลกมนุษย์ซึ่งไม่ใช่ของจริงจังอะไร แล้วก็ทำให้ใจหมองมากกว่าใจใส เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องมาวัดในวันอาทิตย์

การเดินทางไปอบายทุกซ์ทรมานทุกชั้นตอน แต่เดินทางมาวัดสุขทุกชั้นตอน บุญกุศลเกิดขึ้น เราจะได้บารมี ๑๐ ทศ ครอบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา และอุเบกขา แค่นี้เพียงเดินทางจากบ้านมาวัดในวันอาทิตย์

สวดมนต์ในสถานที่จริง ๆ ของมหากรรมกายเจดีย์
ความปลื้มปีติมันต่างกัน และเราจะได้มาช่วยกันสถาปนา
ระบบระเบียบศาสนพิธีว่าควรจะทำอย่างไร รุ่นต่อไปจะได้
ปฏิบัติตามต้นแบบจากที่พวกเราช่วยกันสถาปนาขึ้น ก็จะเป็น
ทางมาแห่งบุญของเราด้วย **แม้เราละโลกไปแล้ว แต่บุญ
จากการเป็นต้นบุญต้นแบบก็ยังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง**
นี่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นวันอาทิตย์มาวัดกันนะ

ช่วงนี้ใกล้ฤดูร้อน อากาศอาจจะร้อนอบอ้าวบ้างก็ไม่ใช่
เป็นไร ใครจะพัดก็ตามสะดวก คนขำ ๆ จะได้เย็นไปด้วย เรา
ก็สบายได้เอ็กเซอร์ไซส์ มือแขนจะได้แข็งแรง สดชื่น เบิกบาน
ยกเว้นเวลาปฏิบัติธรรมขอให้ปิดเครื่องมือสื่อสารเท่านั้น
ถึงแม้อากาศจะร้อน แต่ก็ยังน้อยกว่าผู้ที่ไปอยู่ในทะเลทราย
เพราะฉะนั้นก็ลำบากบ้าง นิดหน่อย แต่ถ้าเราไม่ลำบากบ้าง
เราจะได้ขันติบารมีและวิริยบารมีมาจากไหน

ขันติบารมีเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องสั่งสมทีละเล็กทีละ
น้อยกันไปเรื่อย ๆ เพราะว่าเรายังไม่ชนะพญามาร อุปสรรค
ของชีวิตก็ต้องมี ถ้าเรามีขันติบารมีก็จะเป็นกำแพงกันไม่ให้
เราทำสิ่งไม่ดีได้ด้วยขันติธรรม พอหยุดมัน มันก็อยู่กับเรา
ไม่ได้นานก็ต้องล่มสลายไป นี่เป็นเรื่องที่สำคัญต้องศึกษา
กันให้ดี เพราะฉะนั้นมาวัดในทุก ๆ วันอาทิตย์กันเถอะ

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๖๐

ชาวพุทธต้องหยุดวันพระ

ชาวพุทธต้องหยุดวันพระ

หยุดเพื่อไปเข้าวัด ไปฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

ไม่ใช่หยุดไปดูหนังนะ

หยุดเพื่อไปเข้าวัด ไปทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี ให้ถูกวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะวัดเป็นแหล่งื่อนานบุญ เป็นแหล่งแห่งความรู้ที่แท้จริง ของชีวิต เป็นที่ประดิษฐานพระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ที่ตรงนั้น ไม่ใช่อย่างอื่นเลย

เราเป็นชาวพุทธ พอถึงวันพระ ก็ต้องทำให้ถูกต้องหลัก วิชา

ก่อนวันพระ เราก็เตรียมตัว เตรียมเครื่องไทยธรรม อาหารหวานคาวมาเลี้ยงพระในวันพระ บ้านเราอยู่ใกล้วัด ไหน เราก็ไปวัดนั้น ไปทำบุญ ไปแสวงหาความรู้ ไปประพฤติ ปฏิบัติธรรม ไปสมาทานอุโบสถศีล หรือไปทบทวนศีล ๕ ที่เราปฏิบัติมา ๑ อาทิตย์ว่า ครบถ้วนบริบูรณ์แค่ไหน พอ วันพระเราก็สมาทานเพิ่มอีก ๓ ข้อ นั่นแหละเป็นทางไปสู่

สวรรค์ ปิดประตูอบาย ดังนั้นสวรรค์อยู่ใกล้ชนิดเดียว ใกล้ๆ
บ้านเรานั้นแหละ เพราะฉะนั้นไปสั่งสมบุญกันให้ได้ทุก
วันพระนะ

๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๖๑

เข้าถึงฐานะ ๕ ประการ

วันนี้วันพระ...

การที่ยังมีวันพระอยู่ในประเทศไทย เพราะว่าเรายังมีวัดสามหมื่นกว่าวัด มีพระสามแสนกว่ารูปทั่วประเทศ ถ้าไม่มีวัด ไม่มีพระ วันพระก็คงไม่มีแล้ว ดังนั้นเราควรยกย่องเชิดชูและหวงแหนวันพระเอาไว้ให้ดี

เมื่อถึงวันพระ เราจะต้องทำกิจกรรมให้เป็นวันที่พิเศษ โดยการเข้าวัด นำภัตตาหารไปถวายท่าน นิมนต์พระท่านเทศน์ ฟังธรรม ช่วยกันปิดกวาดลานวัด ทำความสะอาดเสนาสนะสงฆ์ทั้งหลาย

การเห็นสมณะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา เพียงแค่เห็นสมณะแล้วจิตเกิดความเลื่อมใส ในสี่อาจารย์วัตร ขั้ววัตรปฏิบัติของท่าน เห็นว่าท่านเป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุของพระศาสนา แค่เห็นแล้วเกิดจิตเลื่อมใส ละโลกก็ได้ไปสวรรค์แล้ว

แต่ถ้าหากว่า นอกจากเลื่อมใสแล้ว เรายังพนมมือไหว้ท่าน นิมนต์ท่านมาบ้าน ปูอาสนะให้ท่านนั่ง อานิสงฆ์นี้จะ

ทำให้ไปเกิดในตระกูลสูง เพราะว่ามีอารมณ์อ่อนนุ่มถ่อมตน
บูชาบุคคลที่ควรบูชา

พอนิมิต্তท่านนั่งแล้วเกิดกุศลศรัทธาอยากจะทำทาน
เพื่อละความตระหนี่ แค่ออยากจะทำอะไรถวายท่าน มีน้ำ
อยากถวายน้ำ มีภัตตาหารอยากถวายภัตตาหาร เพียงแค่
คิดอยากถวาย นอกจากเกิดในตระกูลสูงแล้ว ยังทำให้
มีศถาบรรดาศักดิ์ด้วย เมื่อคิดอยากถวาย แล้วได้ถวาย
ไม่ว่าจะถวายภัตตาหาร ถวายน้ำ หรือถวายอะไรก็ได้แล้วแต่
ด้วยจิตที่เลื่อมใสท่าน เรียกว่าสร้างมหาทานบารมี ต่อไป
ในภพเบื้องหน้าจะร่ำรวย มีสมบัติใหญ่ พอถวายภัตตาหาร
เสร็จแล้ว ขอให้ท่านแสดงธรรม และเราก็ตั้งใจฟังธรรม เรา
จะได้ดวงปัญญา จะเฉลียวฉลาด

เพราะฉะนั้น ทุกวันพระไปทำ ๕ อย่างนี้ให้ครบ เห็น
สมณะแล้วเลื่อมใส พนมมือไหว้ นิมิต্তท่านมาบ้าน ปู่
อาสนะให้ท่านนั่ง อยากจะทำบุญกับท่าน ได้ลงมือถวาย
แล้วก็ฟังธรรม ถ้านิมิต্তพระมาที่บ้านไม่สะดวก เราก็เอา
ตัวของเราไปที่วัดแทน ทำครบ ๕ อย่างนี้แล้วอาณิสย์ใหญ่
ก็จะเกิดขึ้นกับเรา ๕ อย่าง คือ ได้ไปสวรรค์ เกิดในตระกูลสูง
มีศถาบรรดาศักดิ์ รวย และมีปัญญา และที่สำคัญจะมี
วันพระคู่ประเทศไทยตลอดไป

๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๖๒

วันพระ

วันนี้วันพระ ต้องติดป้าย **“วันนี้วันพระ”** ต้องติดกันทุกคนนะ เราจะได้ช่วยกันฟื้นฟูวันพระให้หวนคืนมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ชาวพุทธได้ปล่อยปละละเลยกันไปยาวนาน

ถ้าเราไม่ฟื้นฟู อันตรายนะ เพราะเดี๋ยวนี้สังคมจะลืมเลือนวันพระกันไปเยอะแล้ว

ลืมเลือนไปว่า ตัวเองเป็นชาวพุทธ

“วันพระ” เราจะฟื้นฟูเกิดขึ้นมาอีกให้เป็นรูปธรรมขึ้นจะทำให้เราเกิดจิตสำนึกที่จะยกย่องพระพุทธศาสนา เหมือนอย่างที ปู่ ย่า ตา ยาย บรรพบุรุษของเราได้ทำผ่านมา

ยิ่งเทคโนโลยีไปไกลแค่ไหน ทางด้านจิตใจก็ต้องไปให้ไกลกว่านั้น ต้องควบคู่กันไประหว่างเทคโนโลยีกับจิตใจ เราสกัดกั้นความเจริญเทคโนโลยีไม่ได้ แต่ก็อย่าให้เทคโนโลยีมาครอบงำเสียจนกระทั่งลืมเลือนสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตมนุษย์

หลังจากพุทธปริณิพพานไปแล้ว ความรู้ที่สำคัญของมวลมนุษยชาติสูญหายไป ไม่ได้มีการเชื่อมต่อ โดยเฉพาะเรื่องราวพระรัตนตรัยในตัว พระไตรปิฎกในตัวขาดหายไป ดิว่ายังเป็นบุญของชาวโลก ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ได้ค้นคว้า หวนกลับมาคืนมาใหม่ เราถึงได้ทราบว่า ในตัวของเรามีพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่สำคัญมาก ที่จะนำเราไปรู้แจ้งเห็นแจ้งแห่งตลอดในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย รวมทั้งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่อย่างนั้นเราคงจะดำเนินชีวิต ถูกต้องได้ยากมาก

ขนาดท่านค้นคว้าหวนกลับมาคืนมาแล้ว แต่ก็มีผู้ให้ความสำคัญยังไม่มากเท่าไร มีเพียงหยิบมือเดียวอย่างที่เราเห็นเท่านั้น ก็ยังเป็นความโชคดีที่ความรู้สำคัญได้หวนกลับมา เมื่อกลับมาแล้ว เราก็ต้องหวงแหนทะนุถนอมเอาไว้ให้ดี

สำหรับ “วันพระ” เคยพูดหลายครั้งแล้วว่า เราจะต้องเข้าวัดไปบำเพ็ญบุญ ทั้งทาน ศีล ภาวนา บ้านเราอยู่ใกล้วัดไหน ทั่วประเทศ หรือต่างประเทศก็ให้เข้าไปวัดนั้น นำอาหารไปถวายพระ ไปช่วยกันทำความสะอาด ปัดกวาดลานวัด แล้วก็กราบนิมนต์ให้ท่านแสดงธรรม จะเรื่องอะไร

ก็แล้วแต่เราไปกราบเรียนท่าน จะได้ฟื้นฟูการฟังธรรม การแสดงธรรม ให้หวนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

นี่เป็นจุดเริ่มต้น เพราะหากไม่มีการเรียนการสอนกันแล้ว ความรู้ธรรมะคำสอนในพระพุทธศาสนาก็จะหดหายไป เพราะว่าสิ่งที่เขาสอนเรา หล่อหลอมเราอยู่ตลอดเวลาในทุกๆ สื่อ มักจะโน้มไปในทางอกุศลธรรม จนกระทั่งกุศลธรรมเจือจางลงไปเรื่อย ๆ

เราจะเห็นว่า การดำเนินชีวิตของเพื่อนมนุษย์ผิดพลาดกันตั้งเยอะ อย่างที่เราเห็นในสื่อ มีการโฆษณาสุราเมรัย บุหรี่ ทั้งที่ก็รู้ว่ามันเป็นพิษเป็นภัยต่อเพื่อนมนุษย์ แต่ก็เปิดโอกาสให้ทำสิ่งนี้โดยเสรี ทั้งๆ ที่ในต่างประเทศได้งดห้ามโฆษณาแล้ว แต่เรากลับมีเพิ่มพูนขึ้นไปเรื่อยๆ เพิ่งจะมาตื่นตัวได้เพียงไม่กี่วัน ที่พวกเราช่วยกันปลุกกระแสกุศลธรรมให้ตื่นตัวขึ้นมา ถึงค่อยๆ ขยายออกไปภายนอก

เพราะฉะนั้น **“วันพระ”** คือจุดหัวเลี้ยวหัวต่อของความมืดและความสว่าง จะเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ที่จะทำให้แสงสว่างแห่งธรรมะได้หวนคืนมาสู่โลกอีกครั้งหนึ่ง

๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๖๓

ถอยหลังลงคลองธรรม

วันอาทิตย์พาลูกหลานเข้าวัด มาปฏิบัติธรรม มาฟังธรรม แล้วก็มาร่วมกิจกรรมงานบุญ เป็นการปลูกฝังลูกหลานของเราให้เรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ให้ใจเกาะอยู่กับบุญกุศลจะได้มีภูมิคุ้มกันที่จะไปต่อสู้กับกระแสสื่อที่ไม่รับผิดชอบ เห็นแก่เม็ดเงินบนความหายนะของลูกหลานของเพื่อนมนุษย์

สื่อลามกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการ์ตูน หนังสือ เว็บไซต์ วีซีดี วีดีโอ ไม่มีการ **“ปราบ”** กันอย่างจริงจัง ซึ่งถ้าปราบกันอย่างจริงจังก็สามารถควบคุมได้ นอกจากปราบแล้วก็ **“โปรด”** โดยการให้ความรู้สอนธรรมศึกษาในโรงเรียนอย่าไปสอนเรื่องเพศ ถึงแม้เด็กนักเรียนจะให้เหตุผลว่า เป็นสิทธิเสรีภาพ หรืออยู่ในวัยที่จะต้องศึกษาเรียนรู้ เด็กเขาก็ว่าไปเรื่อยเปื่อย เพราะร่างกายยังแข็งแรง สอริโมนกำลังเปลี่ยนแปลง ต่างก็คิดกันไปเองโดย **“ดูได้”** อย่างเดียวไม่ได้ **“ดูเสีย”**

แล้วเรื่องเพศศึกษา เป็นเรื่องราวความผิดพลาดของ

หลายๆ ประเทศ ที่ได้ทำผ่านมา เขาประสบความสำเร็จใน
ด้านเศรษฐกิจระดับหนึ่ง แต่ด้านจิตใจล้มเหลว สังคมเขา
ไม่มีความสุข กำลังแสวงหาความสุข เพราะฉะนั้นเราจะไป
เอาแบบแผนเขามาทำไม

สิ่งดีๆ วัฒนธรรมดีๆ ของคนไทย ที่ปู่ย่าตายาย
ได้รับการหล่อหลอมจากพระพุทธศาสนาให้นำมาสอน
ลูกหลานของเรา อย่าคล้อยตามในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ที่ว่า
เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตามก็ให้คนไม่รู้เขาหลิ่วไปเถอะ
แต่ถ้าเข้าเมืองตาดี อย่าให้เขาหลิ่วตา ให้เขาลืมตาดีๆ ดูบ้าง

เมืองไทยเราเป็นเมืองตาดี ไม่ใช่เมืองตาหลิ่ว
เพราะฉะนั้นจะต้องให้เขาลืมตา ดู เราจะต้องเป็นต้นแบบ
วัฒนธรรมของโลก ที่จะขยายไปสู่ชาวโลก สิ่งดีๆ เหล่านี้
เราควรจะฟื้นฟูกันขึ้นมา ยังไม่สายเกินไป ถ้าเราตั้งใจที่จะ
สู้กันจริงๆ

เพราะฉะนั้น ต้องเอาธรรมศึกษาเข้าไปสอนใน
โรงเรียนแทนเพศศึกษา ให้ความรู้ตั้งแต่ในบ้านเรื่อยไป
ถึงที่โรงเรียน ถึงทุกหนทุกแห่ง แล้วต้องปราบสื่อที่ไม่ดี
ออกให้หมด และวันอาทิตย์ต้องพานบุตรหลานเข้าวัด
ต้องรีบทำกันอย่างรีบด่วน

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๖๔

อานิสงส์การพัฒนาวัด

อย่างน้อยทุกวันพระ

ให้ชวนกันไปพัฒนาวัดใกล้บ้าน

ทุกครั้งที่เราพัฒนาวัด บุญก็จะเกิดขึ้นกับเราทุกครั้ง และจะได้รับอานิสงส์ คือ เราจะมีจิตใจงดงาม รูปร่างได้สัดส่วนสวยงาม ผิวพรรณวรรณะผ่องใส มีอาภรณ์ เครื่องประดับ เสนาสนะ บ้านเรือน ที่อยู่อาศัยงดงามประณีต จะได้พบเจอแต่สิ่งที่น่ารื่นรมย์ จะไปที่ใดก็จะได้รับการต้อนรับ ให้เกียรติอย่างดี จะถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ นิพพานสมบัติ และทิพยสมบัติก็จะบังเกิดขึ้น ในสรวงสวรรค์ของเราด้วย

การพัฒนาวัด นอกจากจะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา แล้ว ถือว่าเป็นการให้เกียรติหรือต้อนรับผู้ที่ผ่านมาจากนั้น พอเขาเข้าวัด เห็นวัดวาอารามสะอาดสะอ้าน แปลว่า ยินดีต้อนรับเขา เขาก็เข้าวัดไปด้วยใจที่ปลื้มปีติ พอปีติใจแล้ว เดี่ยวสมบัติใหญ่ก็จะเข้าวัดนั้น เราในฐานะเป็นญาติโยมที่ไปช่วยพัฒนาวัด ก็จะมีส่วนแห่งบุญนี้ด้วย จะมีส่วนแห่ง

บุญในการบรรลุธรรมด้วย และไปที่ไหนก็จะได้รับการยกย่อง
เพราะเราเป็นผู้ให้เกียรติ เราก็กยอมได้เกียรติ ผู้ให้จึงจะได้

ดังนั้น นับจากนี้ไปทุกวันพระ เราอย่าปล่อยให้ห่าง
เหินเหมือนที่ผ่านมา ให้ช่วยกันพัฒนาวัดใกล้บ้านกันนะ

๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๖๕

ปิดโทรศัพท์มือถือ

ขณะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

เรามาวันอาทิตย์มีวัตถุประสงค์เพื่อมาปฏิบัติธรรม มาฟังธรรม เพราะว่าวันอื่นเรามีภารกิจทางโลก และภารกิจของการเป็นผู้นำบุญออกกัลยาณมิตร เราก็นั่งปฏิบัติธรรมกันที่บ้านตามลำพัง บ้างก็ปฏิบัติธรรมตามบ้านกัลยาณมิตร วันอาทิตย์จะมาเจอกันครั้งหนึ่ง

หลวงพ่อจึงอยากให้ใช้เวลาในวันอาทิตย์ ที่เราตั้งใจมาอย่างดีแล้วจากบ้านให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการประพาส ปฏิบัติธรรมและฟังธรรม เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่ทำให้เกิดการรบกวนการนั่งสมาธิและการฟังธรรมของเพื่อนสหธรรมิก ผู้ประพาสธรรมร่วมกัน เราพึงเว้นเสีย ไม่ว่าจะเป็นเสียงอะไรก็ตาม

อาทิตย์ที่ผ่านมา มีเสียงจากเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์) ซึ่งก็ได้พยายามทำความเข้าใจและแนะนำมาตลอด แต่ยังมีหลงเหลือตกค้าง คนใหม่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะ

เขายังไม่ทราบธรรมเนียมปฏิบัติ แต่คนเก่าต้องเป็นตัวอย่าง
ที่ดี คนใหม่จะได้ทำตามได้ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น ในทุกอาทิตย์จำเป็นต้องขออนุญาตให้
พิธีกรแนะนำให้ปิดเครื่องมือสื่อสารไว้ชั่วคราวในขณะที่เรา
กำลังปฏิบัติธรรมและฟังธรรม จะเป็นเพจเจอร์ก็ดี โทรศัพท์
มือถือก็ดี คงจะต้องบอกกันทุกอาทิตย์ เพราะผู้ที่มาใหม่
ในทุกอาทิตย์จะได้รับทราบธรรมเนียมปฏิบัติของวัดเราว่า
เป็นอย่างไร

ในช่วงปฏิบัติธรรมหรือฟังธรรมนั้นเป็นช่วงที่เราต้อง
ปลอดกังวลทุกอย่าง จะต้องไม่ให้มีอะไรมาเป็นเครื่องกังวล
ดังนั้นปิดโทรศัพท์ไว้ก่อนนะลูกนะ บางคนบอกว่าตั้งเป็น
ระบบสั้น ไม่มีเสียง ถึงแม้จะตั้งสั้นไว้ แต่เราก็มั่นใจลงไปพูด
คนข้างๆ เขาเห็น ก็เป็นการรบกวนเขา

ในสมัยหลวงปู่วัดปากน้ำ เวลาท่านสอนธรรมปฏิบัติ
ท่านจะพูดเตือนบ่อยๆ เป็นช่วงๆ แม้ตัวท่านเองก็ทำ
เป็นต้นแบบ คือ เวลาเห็นใครนั่งธรรมะ ไม่ว่าผู้ปฏิบัตินั้น
จะเป็นเด็ก เป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย ท่านจะเดินเบาๆ ผ่านไป
ท่านให้เหตุผลว่า บางคนเขากำลังปฏิบัติดีในระดับหัวเลี้ยว
หัวต่อ จะเข้าถึงธรรมอยู่แล้ว ถ้าเราเดินมีเสียงดังจะไป
สะเทือนสมาธิของเขา จะทำให้เขาพลาดโอกาสที่ดีไป
ตัวเราเองก็บาป จะได้รับวิบากกรรม คือ ทุกชาติที่เกิดมา

จะปฏิบัติลำบากทุกครั้งเลย เวลาจะดี ๆ ก็จะมีอุปสรรคเกิดขึ้นให้เราต้องเลิกละความเพียร ซึ่งท่านจะสอนอย่างนี้เป็นช่วง ๆ แล้วก็ทำเป็นตัวอย่าง

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงทำเป็นต้นแบบเหมือนกัน วันหนึ่งขณะสามเณรบังคมทูลออกบิณฑบาตกับพระสารีบุตร สามเณรเกิดอยากจะทำผิดศีลธรรม จึงขอลาพระเถระ ก่อนลาก็เรียนพระเถระว่า “ถ้าพระอาจารย์จะนำอาหารมาให้กระผม ขอเป็นข้าวคลุกปลาตะเพียนนะครับ” พระสารีบุตรกล่าวว่า “เราจะหาได้จากที่ไหน” สามเณรตอบว่า “ถ้าไม่ได้ด้วยบุญของท่าน ก็ได้ด้วยบุญของกระผม” แล้วพระสารีบุตรก็ออกไปบิณฑบาต ส่วนสามเณรก็กลับไปนั่งสมาธิ พระสารีบุตรบิณฑบาตได้ไม่นานก็มีคนเอาข้าวคลุกปลาตะเพียนมาถวาย ท่านจึงรีบนำกลับวัดเพื่อเอามาให้สามเณร

ขณะเดียวกันพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังสอดส่องพระญาณไปดูละวันว่า วันนี้ใครจะได้บรรลุธรรมผล เห็นสามเณรบังคมทูลจะบรรลุธรรมผลนิพพาน แต่ถ้าหากพระสารีบุตรมาถึงก่อน เกิดไปเรียกสามเณรให้ออกมาฉัน หรือไปทำเสียงดังอะไรหน่อย ก็จะไปกระทบการปฏิบัติธรรมสามเณร จะทำให้พลาดโอกาสจากการเป็นพระอรหันต์ พระพุทธองค์จึงเสด็จไปดักรอพระสารีบุตรที่หน้าประตูวิหาร ชวนพระ

สาริบุตรคุยธรรมะ ถามโน้นถามนี้ ส่วนภายในท่านก็สอด
พระญาณไปดูว่า สามเณรนั่งไปถึงไหนแล้ว ปากก็ชวนคุย
ภายในก็สอดพระญาณไป จนกระทั่งเห็นว่า สามเณรบรรลุ
อรหัตตผลแล้ว จึงเปิดทางให้พระสาริบุตรเข้าไป

การทำให้เกิดเสียงดังไปรบกวนผู้ประพฤติปฏิบัติ
ธรรม จะมีวิบากกรรม คือ จะเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติ
ธรรมของเรา ทำให้ปฏิบัติลำบาก บรรลุธรรมช้า และอวัยวะ
ที่เกี่ยวกับการฟังเสียงหรือหูของเราจะใช้งานไม่ค่อยได้ดี
เหมือนของคนอื่น อย่างน้อยก็ ๕๐๐ ชาติ เพราะฉะนั้นเป็น
สิ่งจำเป็นที่หลวงพ่จะต้องแนะนำ

มือถือนี่แปลกนะ พอถือแล้วมันมีวิญญาณ เดินไป
คุยไป แต่ก่อนไม่มีมือถือทนได้นะ ไม่คุย พอมีมือถือ เดินไป
คุยไป เดินคนเดียวก็คุยคนเดียว อยู่ในรถ มือหนึ่งถือพวง
มาลัย อีกมือหนึ่งถือมือถือ แม้ตอนเข้าห้องน้ำยังถือไปคุย
กันต่อในห้องน้ำ ตากล้องเหมือนกัน ถือกล้องนี่มันมี
วิญญาณต้องถ่าย เจอใครถ่ายตะไปเรื่อย จิ้งจก ตุ๊กแก ต้นไม้
คน สัตว์ สิ่งของ หรือถือหนังสือ ถือแล้วต้องยิง เอาลูก
กระสุนใส่ ยิ่งโน่น ยิ่งนี่ มันมีวิญญาณ

มือถือก็เหมือนกัน ถ้ามีแล้วต้องพูด บางทีหลวงพ่
เดินเฉียดผ่านๆ ไป ดูสิเขาคุยอะไรเรื่องสำคัญ ปิดโซ่ บอกว่า
อย่าลืมเอาข้าวไปเลี้ยงแมวด้วย อะไรจะขนาดนั้น ฟังดูแล้ว
แปลกดี เพราะฉะนั้นปิดเครื่องนะลูกนะ

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๖๖

วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

วันพระใหญ่ ขึ้น ๑๕ ค่ำ

เป็นวันหยุดในยมโลกทุกชุม

วันนั้น เจ้าหน้าที่จะหยุดทรมานสัตว์นรก ผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่อยู่ตรงนั้นก็ลำบากเหมือนกัน ถึงแม้จะเดือดร้อนน้อยกว่าผู้ที่ถูกทรมาน แต่ก็ลำบาก สมมติว่า กรรมเต็มสุรา แบบลहुโทษนะ เจ้าหน้าที่ก็จะเอากระบวยตักน้ำโลหะทองแดงร้อนกรอกปากผู้ต้องโทษในยมโลก มือที่จับของเจ้าหน้าที่ก็ร้อนด้วยนะ คือ เจ้าหน้าที่ก็ร้อนเหมือนกัน แต่น้อยกว่า เพราะฉะนั้นไม่ค่อยมีใครอยากจะลงไป แต่ต้องลงไปทำหน้าที่ตามวิบากกรรมของตน

ส่วนเจ้าหน้าที่ที่กำลังจะหมดวิบากกรรม อีกชนิดหนึ่งก็จะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ อีกชนิดหนึ่งนี่ คือ อีกไม่กี่พันปี หรืออีกไม่กี่หมื่นปี เป็นต้นนะ เจ้าหน้าที่เหล่านี้พอถึงวันพระใหญ่ซึ่งมีเดือนละครั้ง ก็จะพุดปลอบใจนักโทษทั้งหลาย ที่ก่อนหน้านี้ยังทรมานนักโทษที่ทำผิดตามวิบากกรรมต่างๆ อยู่ แต่พอถึงวันพระใหญ่ก็จะปลอบใจ “เจ้าอดทน

หนอยนะ อีกไม่นาน เจ้าก็คงจะพ้นจากทุกข์นี้แล้ว ข้าก็
ไม่อยากทำอย่างนี้หรอก แต่ข้าก็มีวิบากกรรมเหมือนกัน”
ประมาณนั้นนะ แต่ถ้าเป็นเจ้าหน้าที่ที่ยังมีวิบากกรรมเยอะอยู่
พวกนี้จะชาติสัด ก็จะมีเมียงๆ มองๆ เอ้า วันนี้วันพระใหญ่
ไม่ทำ แต่เลยวันนี้ไปป๊อ ลุยกันต่อเลย

เพราะฉะนั้น วันพระ ถ้าเราทำบุญแล้วอุทิศไปให้หมู่
ญาติที่ละโลกไปแล้ว เพื่อบางท่านพลัดมาอยู่ตรงนี้ ก็จะได้
รับบุญตอนนี้ บุญก็จะแวบไป ก็จะทำให้ช่วงเวลาแห่งการ
ลงโทษได้รับการลดหย่อนลงมา

นอกจากนี้ วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ยังเป็นวันที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น
วันที่พระนิพพานตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล
ทั้งหมดเลย ท่านจะส่งผังสำเร็จ ส่งบุญละเอียดมาให้กับผู้ที่
ปฏิบัติธรรม ให้ปฏิบัติธรรมะได้สะดวก เข้าถึงธรรมได้ง่าย
รวดเร็ว ส่วนวันอื่นๆ พญามารยังกันได้อยู่ แต่วันนี้จะกัน
ได้น้อยกว่าวันอื่นๆ

ดังนั้น วันพระใหญ่ ขึ้น ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวง
ราตรีหนึ่งดงาม อย่าให้มันผ่านไป เมื่อบนท้องฟ้าสว่างด้วย
จันทร์วันเพ็ญ ในท้องเราก็ต้องสว่างด้วยดวงธรรมภายใน
ให้ธรรมะกันให้ดี ให้ใจใสๆ จะได้สว่างไสวทั้งภายในและ
ภายนอกนะ

๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๖๗

ทำความดีตลอดพรรษา

เราได้ตั้งมโนปณิธานเอาไว้ว่า ภายในพรรษานี้ สิ่งอะไรที่เป็นทางมาแห่งบุญกุศล เราจะทุ่มเทชีวิตจิตใจตั้งใจทำให้ได้บุญกุศลให้มาก ๆ เพื่อให้เป็นกำลังแห่งการบรรลุธรรมของเรา

วันแรกของการเข้าพรรษา ถ้าเราเริ่มต้นด้วยจิตที่เป็นกุศล ไม่ให้สิ่งที่เป็นบาปอกุศลเข้ามาสิงจิตได้ ก็เป็นนิมิตหมายที่ดีว่า ภายในพรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งความสมปรารถนาของเรา ที่เราได้ตั้งใจกันมายาวนาน

ในช่วงเข้าพรรษา ตลอด ๓ เดือน หลวงพ่อว่าเป็นโอกาสที่ดี ที่เราจะได้ถือโอกาสนี้สั่งสมบุญกุศลให้ยิ่งขึ้นไป โดยปฏิบัติดังนี้

๑. ให้จำพรรษาในวงกาย การจำพรรษาของพวกเรา ซึ่งไม่ใช่พระภิกษุสามเณรนั้น หลวงพ่อได้เคยบอกไว้คร่าว ๆ ว่า ให้เรากำหนดว่า เราจะจำพรรษาภายในวงกายของเรา กายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ในปริมณฑลของใจเรา

คือ ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัวที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน ในทุกกิจกรรม เท่าที่เราจะทำได้ เพราะว่าเรายังต้องทำมาหากิน ศึกษาเล่าเรียน ยังต้องครองเรือนอยู่ แต่เราก็จะพยายามทำให้ได้

ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัวของเรา ให้ทำความรู้สึกไว้ว่า เราเป็นพระ พระเป็นเรา พยายามทำให้ได้อย่างสม่ำเสมอทุกวันเลย อย่างนี้จึงจะเป็นทางมาแห่งบุญกุศลทั้งหลาย กุศลธรรมที่ยังไม่เกิดก็จะเกิด เกิดขึ้นแล้วก็จะเจริญรุ่งเรือง นำเราเข้าไปถึงพระรัตนตรัยในตัวของเราได้

๒. ช่วยกันทำความสะอาดบ้านของเรา ให้เป็นบ้านที่น่าอยู่ นำประเพณีธรรมตามส่วนของคฤหัสถ์

โดยทำความสะอาดห้องพระเป็นห้องแรกก่อน แล้วก็ตามด้วยห้องอื่นๆ ภายในบ้าน โดยเฉพาะห้องพระซึ่งเป็นเนื้อนาบุญของครอบครัว จะต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำความสะอาด ให้สถานที่นั้นเหมาะสมที่จะเป็นที่ประทับของพระบรมศาสดา คือ พุทธปฏิมากรซึ่งเป็นตัวแทนของพระพุทธองค์ อย่าให้มีหยากเยื่อ หยากไข่ ฝุ่นละอองต่างๆ

ถ้าห้องพระสะอาด เทวดาอารักษ์ทั้งหลายเขาจะได้มาเคารพกราบไหว้บูชา เมื่อเทวดามากกราบไหว้บูชา ก็จะตามรักษาเรา สิริมงคลก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นที่มานอนแห่งโภคทรัพย์สมบัติทั้งหลาย

๓. ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดีภายในบ้านด้วย รอยยิ้มและปิยวาจา พุดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ ให้เป็นที่ บันเทิงใจ อย่าให้มีคำหยาบ บรรยากาศดี ๆ ก็จะได้เกิดขึ้น ภายในบ้านของเรา เทวดาจะได้อนุโมทนาสาธุการ

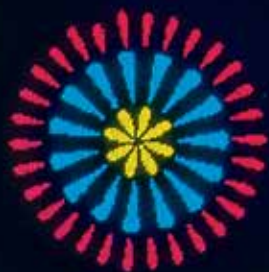
๔. ชักชวนกันประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันทั้งบ้าน ตลอดพรรษา

๕. คุณธรรม ๑ ข้อ ที่เราอยากจะฝึกเพิ่มเติม

เช่น สมมติว่า เราจะเพิ่มคุณธรรมว่า พรรษานี้เราจะ ไม่เป็นคนมักโกรธ เพราะปกติเป็นคนโกรธง่าย หายเร็ว พรรษานี้เราก็ตัดจิตอธิษฐานว่า เราจะมีสติ จะไม่ให้ความ โกรธ ความฉุนเฉียว เจ้าอารมณ์ เกิดขึ้นตลอด ๑ พรรษา ก็ค่อย ๆ ลด ละ เลิก เอาพรรษาละ ๑ ข้อ

เราจะเพิ่มคุณธรรมข้อไหนก็ได้นะ แล้วก็ตั้งใจมั่น รักษาให้ได้ตลอดทั้งพรรษา ออกพรรษาแล้วเราตามระลึก นึกถึงย้อนหลัง จะได้มีความปลื้มปีติยินดีในการกระทำของ เราว่า เออ คนอย่างเราสามารถสร้างคุณธรรมให้บังเกิดขึ้นได้ ความปีติปราโมทย์ใจก็จะเกิดขึ้น จะนำมาซึ่งการเข้าถึง พระรัตนตรัยในตัว เพราะฉะนั้นเริ่มกันวันนี้เลยนะ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ทาน

ภาวนา

รักษาศีล

สุขสันต์วันปีใหม่

Happy New Year

2565

๖๘

สวัสดีปีใหม่

ในเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา

จะซื้อของขวัญไปอวยพรปีใหม่ ก็อย่าให้น้ำเมาใส่ กระเช้าไปให้ตามที่สังคมจี๊เมา หรือผู้ไม่รู้เขานิยมทำกัน เพราะถ้าเราเอาน้ำเมาให้เป็นของขวัญ เท่ากับเราหยิบยื่นอบายให้กับผู้ที่เป็นที่รักของเรา ให้ความเป็นผู้เฒ่า บ้า ปัญญาอ่อนให้กับเขา แปลว่า ไม่ได้รักกันจริง

ถ้ารักกันจริงก็ต้องเป็นกัลยาณมิตรให้เขา ต้องให้แต่สิ่งที่ดีงาม ให้แต่สิ่งที่ทำให้เขามีความสุขกาย สุขใจ แล้วก็กุศลธรรมที่ยังไม่เกิดก็เกิด ที่เกิดแล้วก็เจริญยิ่งขึ้น อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๖๕

การเลือกคู่ชีวิต

การคบแฟน

แฟน แปลว่า แค่เพื่อนนะ...ไม่ใช่เป็นอย่างอื่น

ต้องดู “ใจ” กันก่อน

เมื่อแต่งงานกันแล้ว...ค่อยไปดู “ตัว”

คนโบราณ ท่านให้หลักในการเลือกคู่ไว้อย่างน่าสนใจ
ทีเดียว

**“รูปสวย รวยทรัพย์ นับวิชา มารยาท ชาติผู้ดี
มีศีลธรรม”**

รูปสวย รูปหล่อไหม สวยไหม สุขภาพแข็งแรง ไม่เจ็บ
ป่วย ไม่พิการ

รวยทรัพย์ รวยไหม ถ้าไม่รวยก็จะมีปัญหา แรงกดดัน
สงครามเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นภายในบ้านได้

นับวิชา มีวุฒิการศึกษาเป็นอย่างไร

มารยาท เป็นอย่างไร เข้าผู้หลักผู้ใหญ่เป็นไหม มี
ความเคารพอ่อนน้อมถ่อมตนไหม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ต้องดู

ชาติผู้ดี ดูบรรพบุรุษ ต้นตระกูลที่เขาสืบทอดชาติ
ผู้ดีหรือเปล่า สืบดูปู่ของปู่ๆๆ เป็นคนที่มีศีลมีธรรมไหม
รักพระพุทธศาสนา วัฒนธรรมชาวพุทธ รักเดี๋ยวใจเดียว
หรือเปล่า

มีศีลธรรม และดูต่อไปว่า คนที่เราคบด้วยมีศีลธรรม
เหมือนบรรพบุรุษเขาไหม

คนโบราณบอกว่า ดูช้างให้ดูหาง ดูนางเขาให้ดูใจก่อน
ใจนางเหมือนดังทางรถที่คดเคี้ยวหรือเปล่า

อย่าลืมว่า เรากำลังจะเลือกพ่อแม่ของลูก และเลือก
คู่ชีวิตที่จะมาอยู่เคียงข้างเราที่จะสร้างบารมีร่วมกัน ต้อง
ดูว่า มีศรัทธา มีศีล มีทักขิ สมอกันหรือเปล่า ศรัทธาใน
พระรัตนตรัยเหมือนกันไหม ศีล ๕ มีเหมือนกันไหม เป็น
สัมมาทิฏฐิหรือเปล่า เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์
ไม่ใช่ประโยชน์ไหม เหล่านี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เราต้องคบหาดูใจกันก่อน เมื่อไรที่ทำถูก
หลักวิชา แต่งงาน จดทะเบียนกันเรียบร้อยแล้ว ตัดสินใจ
จะเป็นคู่ชีวิตกันแล้ว จึงค่อยดูตัว

การดูใจ ก็ต้องดูกันไปนานๆ เพราะถ้าดูแค่ประเดี๋ยว
ประด๋าว ของพวกนี้มันสร้างภาพกันได้ คือจะให้เขารักเรา

ก็ทำตัวให้น่ารัก เพราะฉะนั้นต้องดูกันนานๆ ดูตอนเขา
เปลอ ดูไปเรื่อย ๆ

ต้องมีระยะห่าง อย่าให้เข้าสื่อกับกระชั้นชิด เราต้อง
รักษาวลสงวนตัว วัฒนธรรมทดลองอยู่ก่อนแต่ง อย่างนี้ไม่
ถูกต้อง ไม่ใช่การทดลองวิทยาศาสตร์ อย่างนั้นเขาเรียกว่า
เอาจริงแล้ว นั่นแสดงว่า ยังไม่เข้าใจว่า การที่คนเรารักกัน
เพื่ออะไร

ชีวิตคู่ไม่ใช่ของลองเล่น แต่เป็นสิ่งสูงส่ง เป็นเรื่อง
สำคัญ ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราจะให้เป็นทางผ่านมาของกาย
ละเอียดมาเป็นมนุษย์ มาสร้างบารมี และยกฐานะของเรา
ขึ้นเป็นพ่อแม่ ที่เหนือจากการเป็นภรรยาสามี ซึ่งต้องมี
ขั้นตอน เริ่มต้นเป็นคู่รักกัน เป็นสามีภรรยา เป็นบิดามารดา
เป็นครู เป็นเทวดา กระทั่งเป็นพระพรหม พระอรหันต์ในบ้าน
ถูกยกระดับขึ้นไปตรงนั้น ต้องมีขั้นตอนอย่างนี้จึงจะ
ถูกหลักวิชา

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

พิธีลอยกระทงธรรม เวียนประทักษิณ

พิธีลอยกระทงธรรม เวียนประทักษิณ ณ วัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร วันที่ ๑๑, ๑๓, ๑๕, ๑๗, ๑๙, ๒๑, ๒๓, ๒๕, ๒๗, ๒๙, ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

วันจันทร์ที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒

๓๐

ลอยกระทงธรรม

วันลอยกระทง ถึงวันนี้ที่ไร หลวงพ่อจะนึกถึง

๑. เป็นวันแรกที่หลวงพ่อเจอหลวงพ่อตัตตชีโว พบกัน
วันแรกวันลอยกระทง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕

๒. คิดถึงคุณยายจันทร์ ขนนกยูง ได้ลอยกระทง
กับคุณยาย ตอนที่ท่านยังแข็งแรงอยู่ ซาติต่อไปจะได้ไป
ปรามมารด้วยกัน ชวนกันอย่างนี้ทุกปีเลย

๓. นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ จันทสโร ภิกขุ
พระผู้ปรามมาร

๔. นึกถึงพระจันทร์บนท้องฟ้า และพระจันทร์ในท้องน้ำ

๕. พระจันทร์ในท้องเรา

วันลอยกระทงจะเป็นวันสิ้นสุดของฤดูฝน สมัยก่อน
ท้องฟ้าจะกระจ่างใสมาก ปราศจากหมู่เมฆ สว่างด้วยแสง
จันทร์วันเพ็ญ น้ำจะนองเต็มตลิ่ง สวยงามมาก น้ำเพียงดิน
คือ ดินกับน้ำจะเสมอกันเลย

คืนนั้นเราจะได้เห็นพระจันทร์ที่กระจ่าง ๒ ดวง ดวงหนึ่งอยู่บนท้องฟ้าที่ปราศจากเมฆฝน ในท้องน้ำกระจ่างด้วยพระจันทร์อีกดวงหนึ่ง

หลวงพ่อกว่า การลอยกระทงจะต้องทำให้จิตเราเป็นกุศล คือ จะต้องเอาใจไปผูกไว้กับพระรัตนตรัยกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า น่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เหมือนเรามีตะปูสักตัวเราตอกบนเรือรบ มันก็เป็นเรือรบ เอาใจรู้สึก่อนมาก่อพระเจดีย์ เราก็งได้ชื่อว่า สร้างพระเจดีย์ เช่นเดียวกัน เราลอยกระทง เราก็ก่อใจเราผูกไว้กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ชื่อว่า เราบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญใหญ่ก็เกิดขึ้น

เพลงลอยกระทง มีท่อนหนึ่งที่หลวงพ่อบชอบ “บุญจะส่งให้เราสุขใจ” ได้ฟังทุกปีตอนลอยกระทงกับคุณยายอาจารย์ เสียงมันลอยมา แต่ชอบประโยคเดียว นี่แสดงว่า

ปู่ย่าตายายของเราท่านยังผูกเอาไว้กับบุญกุศลนะ

แต่ลอยกระทงเดี๋ยวนี๊ เขาผูกไว้แบบนี้ เนื่องจากน้ำในแม่น้ำไม่สะอาด เพราะฉะนั้นลอยกระทงจะได้ถือโอกาสขอขมาแม่น้ำเจ้าพระยา หรือแม่น้ำต่างๆ ที่ทำให้ท่านสกปรกกลายเป็นการขอขมากันไป คือผูกห่างจากพระรัตนตรัยออกมา

ซึ่งหลวงพ่อกว่า เราควรลอยหลังลงคลองธรรมกันเถิด จะได้ถูกทำนองคลองธรรม เรามาผูกใจไว้กับพระรัตนตรัยดีกว่า ลอยกระทงบูชาพระรัตนตรัย จิตใจจะเป็นบุญกุศล บุญใหญ่จะได้เกิดขึ้น และถือโอกาสลอยบาปออกจากใจไปด้วย บาปมีเท่าไรส่งคืนไปหมดเลย ให้เหลือแต่บุญใสๆ เท่านั้น

วันนี้ทำจิตใจให้ผ่องใส สว่างไสว เหมือนพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ บนท้องฟ้าสว่างด้วยแสงจันทร์ ในท้องเราก็ต้องสว่างด้วยแสงธรรม ต้องสว่างทั้งกลางวัน ทั้งกลางคืน อย่างนี้ถึงจะถูกหลักวิชา

๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕ / ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๗๑

การขอขมา

การขอขมา คือ การที่บุคคลได้กระทำความผิดต่อผู้อื่น ทั้งโดยเจตนาหรือไม่เจตนาที่ดี ไม่ว่าจะด้วยความคิด คำพูด และการกระทำที่ดี และเกิดความรู้สึกสำนึกผิด อยากให้ บุคคลนั้นอดโทษ ให้อภัยในความผิดนั้นๆ จึงได้เกิดกุศลจิต ไปขอขมา เพื่อความบริสุทธิ์ในชีวิตที่จะต้องดำรงอยู่ต่อไป

การขอขมา ควรทำตอนที่ผู้มีพระคุณ หรือผู้ที่เรา เคยล่วงเกินยังแข็งแรง และมีสติรู้ตัวดี

ในสังคมไทยมักจะนิยมขอขมาในเวลาที่พักผ่อน ผู้มี พระคุณหรือหมู่ญาติของเราใกล้จะละโลก ก็จะถือโอกาส ครั้งสุดท้ายขอขมาท่านตอนนั้น ซึ่งในตอนนั้นท่านอาจจะ อยู่บนเตียงคนป่วย อาการโคม่าแล้ว การรับรู้ไม่สมบูรณ์ ตอนนั้นเราควรจะแนะนำเรื่องบุญกุศลและธรรมะ จึงจะถูก หลักวิชา

๗๒

มนุษย์ไม่ใช่ศัตรูกัน

มนุษย์...เมื่อมีความโลภ ความโกรธ ความหลง
เข้าไปสิงอยู่ในใจแล้ว

ความคิด คำพูด การกระทำก็แปรปรวน

ทรัพยากรในโลกนี้เป็นของกลางๆ ที่จริงจะต้องมา
แบ่งปันกันเพื่อใช้ทรัพยากรนั้นให้เกิดประโยชน์แก่มวล
มนุษยชาติ เพื่อให้ทุกคนได้แสวงหาสันติสุขภายใน แสวงหา
ธรรมะภายใน เมื่อทุกคนเข้าถึงสันติสุขภายใน สันติภาพ
ภายนอกก็จะเกิดขึ้น

แต่พอความโลภเข้าไปสิง ความคิดก็แปรปรวน ซึ่งมี
คนเพียงไม่กี่คนที่ความคิดแปรปรวน อยากได้ผลประโยชน์
พอผลประโยชน์ขัดกันก็เกิดการทะเลาะกัน ใครมีอำนาจ
มีเทคโนโลยีดีกว่าก็เข้าไปบังคับเพื่อที่จะเอาผลประโยชน์นั้น
คือ แทนที่จะเอาบ้าง เล่นจะเอาหมด จึงเกิดปัญหา

เมื่อปัญหาเกิดขึ้น ใครที่สู้ไม่ได้ก็ผูกเจ็บ ผูกพยาบาท
ไว้ในใจ พอผูกพยาบาท ก็หาโอกาส พอหาโอกาสได้ ก็ได้

โอกาส พอได้โอกาสการทำลายล้าง การแก้แค้นเอาคืนก็
เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น มีวิธีเดียวเท่านั้น คือ ต้องระงับด้วยการ
ไม่จองเวร เพราะถ้าผูกเวรกันมันก็ไม่จบ เกิดเป็นวัฏจักร
กิเลส กรรม วิบาก

กิเลสทำให้คิดแค้น คิดแค้นก็ล้างแค้น พอล้างแค้นก็มีผล พอมีผลก็ไปสลายทุกขวนเวียนกันอยู่อย่างนี้ มันก็ไม่ตัดวิบาก จะตัดวิบากได้ ต้องไม่ล้างแค้น ต้องเลิกจองเวรกันให้อภัย แล้วก็ปรองดอง

มนุษย์ควรจะรักใคร่กัน เพราะทั้งคู่ไม่ใช่ศัตรูที่แท้จริง แต่ถูกกิเลสบังคับข้อมจิตหุ้มจิตเอาไว้ ให้มีความเห็นผิด จำผิด รู้ผิด เข้าใจผิด ก็เลยเป็นศัตรูกัน แต่ศัตรูที่แท้จริงคือ พญามารที่เสียดผิงอวิชามา ซึ่งประกอบด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลงเข้ามาครอบงำมวลมนุษยชาติ แล้วก็เอาผลประโยชน์มาล่อลวง ให้มีความโลภ ถ้าไม่ได้ก็โกรธ พยายามหาทางเอาให้ได้ ด้วยความหลง ด้วยโมหะ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นศัตรูที่แท้จริงไม่ใช่มนุษย์ต่อมนุษย์ แต่ว่าเป็นพญามาร กิเลสอาสวะ คือ เครื่องมือของพญามาร เราต้องขจัดให้สิ้นไป ให้หมดไป อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

แต่ที่จะเข้าใจอย่างนี้ได้ ก็มีไม่มาก หรือบางทีไม่รู้เลย เมื่อไม่รู้เลย ก็รบกันเอง ก็วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ หาทางออกไม่จบ เพราะฉะนั้นต้องเลิกจองเวร แล้วก็หันมาปรองดองกัน

๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๗๓

ธรรม ๓ ประการ

ธรรม ๓ ประการ ที่ครอบครองใจเราตลอดเวลา
คือ กุสลาธัมมา อกุสลาธัมมา อัพยาทตาธัมมา
หมายถึง ทำดี ทำชั่ว และ ทำไม่ดีไม่ชั่ว

ธรรม ๓ ประการนี้
จะหมุนเวียนกันเข้ามาครอบครองใจ
เราได้ทีละอย่าง มาไม่พร้อมกัน

ถ้าทำดีเข้า ทำไม่ดี ทำไม่ดีไม่ชั่ว ก็ไม่เข้า
ทำไม่ดีเข้า ทำดี และไม่ดีไม่ชั่ว ก็ไม่เข้า
ทำไม่ดีไม่ชั่วเข้า ทำดี ทำชั่ว ก็ไม่เข้า

เราหนีธรรม ๓ อย่างนี้ไม่พ้น
ไม่ว่าจะหลับ ตื่น นั่ง นอน ยืน เดิน
เมื่อเราหนีไม่พ้น
ก็ต้องเลือกเอาแต่กรรมดี มาใส่ไว้ในตัวให้มาก ๆ
เพราะวิบากคือความสุขความสำเร็จจะเกิดขึ้น

และติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
ทุกการกระทำล้วนมีผลทั้งสิ้น ท่านถึงใช้คำว่า..
อย่าดูหมิ่น **“บุญเล็กน้อย”** ที่เราทำ ย่อมมีผลทั้งสิ้น
อย่าดูหมิ่น **“บาปเล็กน้อย”** ที่เราทำ ย่อมมีผลทั้งสิ้น
เพราะฉะนั้น จะมากหรือน้อยล้วนมีผลทั้งนั้น
เราโชคดีได้เกิดมาเป็นมนุษย์
โชคดีที่ได้ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จึงทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง
ได้ใช้เวลาทำแต่กรรมดีเป็นส่วนใหญ่
กรรมไม่ดีเป็นส่วนน้อย ไม่ดีไม่ชั่วก็น้อยลงไปอีก

๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

๗๔

วัด คือ โรงเรียน

วัด คือ โรงพยาบาล

วัดในพระพุทธศาสนาเป็นทั้งโรงเรียนและโรงพยาบาล

เป็นโรงเรียน..ที่ให้ความรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ที่ไม่มีโรงเรียนไหนในโลกเขาสอน

เป็นโรงพยาบาล..รักษาไข้ใจที่เกิดจากกิเลส โลภะ โทสะ โมหะ ซึ่งไม่มีโรงพยาบาลไหนเขารักษากัน

ดังนั้น ปัจจัยที่ร่วมบุญกันมาไม่เสียเปล่าหรอกนะลูกนะ รวยก็เพื่อจะเอามาทำอย่างนี้ หรือที่ชวนให้ลูกๆทั้งหลายมารวย ก็เพื่อการนี้

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราช่วยกันสร้าง เป็นทั้งโรงเรียน และโรงพยาบาล ให้ความรู้ทางใจเป็นวิชาชีวิต และรักษาไข้ใจ ส่วนโรงเรียนโรงพยาบาลทางโลก ก็เป็นวิชาชีพรักษาไข้กาย ตรงนั้นมีคนทำเยอะแล้ว

ดังนั้น ที่มีคำถามมาว่า วัดพระธรรมกายทำไมไม่เอา
ไปสร้างตรงนั้นตรงนี้ ก็คนอื่นเขาสร้างกันอยู่ แต่ตรงนี้
ไม่ค่อยมีใครสร้าง แล้วก็ไม่มีใครสอน แล้วก็ไม่มีใครจะ
มารักษาใช้ใจอย่างนี้

แต่วัดวาอารามนี้แหละช่วยกันทำสิ่งนี้ขึ้นมา ตรงนี้คน
มองไม่ค่อยเห็น บอกว่าน่าจะ去做สังคมสงเคราะห์ดีกว่า
นี่ก็เป็นสงเคราะห์สังคมเหมือนกัน สงเคราะห์สังคมตาม
พุทธวิธี ตามแบบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แบบท่านผู้รู้ แต่นั่น
ก็สงเคราะห์แบบผู้มีความรู้ยังไม่สมบูรณ์ คือ มีความรู้บ้าง
เพราะฉะนั้นที่ยังไม่เข้าใจก็พึงเข้าใจเสีย

๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๗๕

ใช้คำให้ถูกต้อง

คำว่า...ไอ้เณร

คำนี้...เราคงได้ยินร่ำหลังๆ พูดยกัน ซึ่งฟังแล้วน่าสงสาร เพราะมันเป็นบาป

คำว่า เณร มาจากคำว่า สามเณร ซึ่งเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ตามศัพท์พจนานุกรม คือ ผู้ดำรงเพศอย่างภิกษุ แต่สมათานศีล ๑๐

แค่ศีล ๑๐ ก็เหนือกว่าคฤหัสถ์ที่ถืออุโบสถศีล (ศีล ๘) หรือเหนือกว่าผู้ที่ถือศีล ๕ ที่เป็นกัลยาณชน ส่วนผู้ที่ทุศีลนั้นไม่ต้องพูดถึง

ดังนั้น การใช้คำ ต้องใช้ให้ถูก คำนี้เป็นคำที่มีความหมายสูงส่ง ภาษาอังกฤษใช้ คำว่า Buddhist Novice ภาษาอังกฤษยังใช้คำว่า Novice กับพลทหารประจำการใหม่ด้วยบางคนเลยเอามาใช้เรียกทหารเกณฑ์ และพลทหารประจำการใหม่ แต่เรียกให้แตกต่างจากสามเณรว่า “ไอ้เณร” คงเห็นว่า ไ่ว้มสั้นๆ หัวเกรียนๆ ซึ่งเรียกอย่างนี้เป็นบาปนะ

แม้แต่สื่อที่ใช้พาดหัวข่าว เช่น จับไอ้เณรฆ่าแท็กซี่ชิงรถ
เตรียมปล้นปั้ม นี่ถ้าเขานึกว่า เป็นสามเณรมาทำอย่างนี้
มันเป็นบาป สามเณรคือเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ มี
เป้าหมายจะไปพระนิพพาน ไม่ใช่ไปเข้าคุก ไม่เบียดเบียน
ตนเองและผู้อื่น

หรือเป็นสื่อภาพยนตร์ ถล่มไอ้เณรเหล็ก ไอ้เณรยอด
เทวฤทธิ์ ไอ้เณรจอมคาถา ภาค ๑ ภาค ๒ แล้วก็ทำเป็น
VDO เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต นี่ดึงเอาคำสูงๆ ลงมาต่ำ
ซึ่งมันไม่ถูก และเป็นบาปกรรม ฟังแล้วเฉาชีวิต แค่นี้ก็
ไม่เหมาะสมแล้ว ไม่ถูกต้อง ต้องรีบไปแก้ไขกันนะ

๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

๗๖

มรดกโลก มรดกธรรม

หมั่นสอนลูกหลาน ให้ฝึกใจหยุดนิ่งตั้งแต่วัยเยาว์
เพื่อจะได้ไม่เก้อเขิน เมื่อต่อไปเธอเจริญวัยขึ้นเป็นวัยรุ่น
วัยรุ่น วัยสาว สิ่งเหล่านี้ก็จะติดตัวเธอไป

แม้บางช่วงของวัยจะทำให้พลอไปบ้าง แต่ภายหลังก็จะย้อนหวนกลับคืนมาระลึกนึกถึงช่วงเวลาชีวิตที่ดีที่สุด ที่พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือพระอาจารย์ หลวงปู่ หลวงตาได้เคยอบรมพร่ำสอน แนะนำตั้งแต่เยาว์วัย ก็เท่ากับว่า เราได้ทิ้งมรดกธรรมเอาไว้ให้กับลูกหลานของเรา

แม้เราจะจากโลกนี้ไป ก็จากไปด้วยรอยยิ้มที่งดงาม
หมดห่วง หมดกังวล เมื่อเรากลับสู่เทวโลกแล้ว เสด็จด้วย
ทิพยจักขุลงมา ก็ยังชื่นใจ ปลื้มใจ เก็บเกี่ยวผลแห่งบุญนั้น
ตลอดเวลา แม้มีเพียงกายทิพย์ก็ตาม

เพราะฉะนั้น ตอนนี้อยู่ไหนตอนนี้นั่นคือ ตัวเราต้องทำให้ได้
ก่อน คนที่ได้ในวันนี้ ก็คือคนที่ไม่ได้มาก่อนในวันที่ผ่านมา
เพราะฉะนั้นเราก็เป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง ก็จะเป็น

เช่นเดียวกับท่านเหล่านั้น วันนี้ยังไม่สมหวัง ก็ให้ทำต่อไป พรุ่งนี้ก็จะเป็นวันที่ดีสำหรับเรา เพราะฉะนั้นให้ลูกทุกคน หมั่นตรึก หมั่นนึก หมั่นคิดอย่างนี้

การกระทำอย่างนี้ แม้ไม่พูดออกไปให้ใครทราบ แต่ว่า อยู่ในสายตาของมนุษย์และเทวดา โดยเฉพาะมนุษย์ ตั้งแต่หมู่ญาติ สมาชิกในครอบครัว ที่ทำงาน ทุกหนทุกแห่ง เขาก็จะเฝ้าสังเกตเราอยู่ โดยที่เราไม่รู้ตัว เราก็จะถูก ดูดซับคุณธรรมที่แผ่ขยายจากตัวของเรามากออกไป จะเกิด กระแสเย็นๆ ขึ้น แล้วก็แรงบันดาลใจ ที่จะทำให้เขาอยาก เป็นอย่างเรา

ถ้าเรามีความสุขก็พลอยทำให้เขามีความสุขตามไปด้วย ถ้าเราเย็นเขาก็จะเย็นตามเราไป เพราะฉะนั้น เริ่มต้นที่ตัวของเรา เพื่อตัวเราละ

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๗๗

วิธีแก้วัดร้าง..ให้เป็นวัดรุ่ง

“วัดร้าง” คือ วัดที่เคยรุ่งในอดีต แต่ต่อมาเมื่อพุทธบริษัท ๔ ละเลยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งเหล่านี้ก็เลือนลางไป วัดนั้นก็เลยไม่มีพระ กลายเป็นวัดร้างไปในที่สุด

วิธีแก้ไขวัดร้าง...แก้ไขไม่ยาก

ก็แค่เอาพระไปอยู่ในวัดนั้น

จากวัดร้างก็จะกลายเป็น...วัดรุ่ง

ผู้ที่ปลดเกษียณแล้ว ผ่านชีวิตทางโลกมามาก ตั้งแต่จบการศึกษา ทำการงาน ผ่านการเป็นเจ้าคนนายคน ได้รับใช้สังคมมายาวนาน เมื่อถึงเวลาปลดเกษียณตามที่กำหนด กฎเกณฑ์เอาไว้บางแห่ง ๖๐ ปี บางแห่ง ๕๕ ปี หรือบางแห่งมีการเออัสรีไทร์ (Early Retire) เพื่อจะเอาเวลาที่ยังพอมีเรี่ยวมีแรงมาทำสิ่งที่ดีงาม

สิ่งที่ดีที่สุดในความคิดของครูไม่ใหญ่มีความเห็นว่า ทุกชีวิตต้องไปสู่ปรโลก เมื่อปรโลกมีคติ ๒ ทาง คือ สุขคติ

และทุกคติ ซึ่งคติทั้งสองยาวนานมาก มีทุกข์ก็ทุกข์นาน มีสุขก็สุขนาน และเขาคัดสินกันที่ความหมองความใสของใจ

เพราะฉะนั้น ชีวิตหลังปลดเกษียณ ควรจะเป็นช่วงที่ ทำใจให้ใสๆ ให้บริสุทธิ์ ฟ้นพระบวรเกล้าเนื้อที่ไปหมักหมม กับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์มาตลอด ซึ่งจะมีผลในตอนใกล้โลก ทำให้ใจไม่ผ่องใส จะต้องมาเคลียร์ระบบประสาททกลำเนื้อ และกระบวนความคิด คำพูด การกระทำ ด้วยการระลึก นึกถึงพระรัตนตรัย นึกถึงบุญ สวดมนต์ไหว้พระ เจริญ ภาวนา ศึกษาธรรมะ ฝึกฝนอบรมตนเองและสั่งสอนผู้อื่น ใจจะได้ผ่องใส พอถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเข้าสู่สมณภูมิสิกขิง ภพปิตตบคูลชีวิต ก็จะได้ไปแบบผู้ที่มีชัยชนะ ไปสู่สุคติโลก สวรรค์

ดังนั้น ชีวิตช่วงสุดท้าย หลังจากปลดเกษียณแล้ว ควรจะไปบวชกันทั้งหญิงทั้งชาย ผู้หญิงบวชใจแทน ทำบุญ ตักบาตร สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา ไปบำรุงวัดวา อาราม ช่วยปัดกวาดเสนาสนะ ส่วนผู้ชายก็บวชเลย บวช แล้วก็กราบลาพระอุปฌาย์ ขออนุญาตท่านมาอยู่วัดร้าง

เมื่อมาอยู่วัดร้าง ก็ดูแลทำความสะอาดกันไป ทั้งทำ ความสะอาดกาย วาจา ใจ ทั้งทำความสะอาดจิร เสนาสนะ อาวาส ลานวัด โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ ห้องน้ำ ห้อง สุขหา เอาไว้เป็นที่ต้อนรับแขกผู้มาเยือน

เราเริ่มทำกันไปก่อนได้แค่นี้แหละ แล้วเดี๋ยวลูกหลานของเรา ใครจะปล่อยให้พ่อ ให้อู ให้อา ลำบากอย่างนั้น เขาจะได้มีโอกาสเข้าวัดมาสนับสนุน ไปทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ได้ทำไวยาวัจฌัย ช่วยเหลือกิจการงานของพระศาสนา ได้มาบำเพ็ญบุญ เดี่ยวคนโน้นเข้า คนนี้เข้า ก็จะมีแต่สิ่งดี ๆ เกิดขึ้นตามมา โดยเริ่มต้นกันที่ละรูป สองรูป สามรูป แล้วจะเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

จะเป็นความซราที่สง่างาม และเป็นการสืบทอดอายุพระศาสนา วัดนั้นก็ถูกฟื้นฟูให้เป็นแหล่งแห่งเนื่อนานบุญ เป็นที่บำเพ็ญบุญ บุญได้จากที่ผู้บวชตั้งใจบวชเป็นพระแท้ แม้บวชเพียงวันเดียวก็ได้ชื่อว่า เป็นเนื่อนานบุญ

โลกขาดเนื่อนานบุญไม่ได้ ถ้าทำบุญกับเนื่อนานบุญ จะช่วยย่นระยะทางไปสู่พระนิพพานให้สั้นลง และผลบุญที่ทำถูกเนื่อนานบุญจะส่งผลเกินควรเกินคาดกว่าทำกับสิ่งที่ไม่ใช่เนื่อนานบุญ

วัดนั้นก็จะเป็นแหล่งแห่งความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความรู้วิชาชีวิตที่เราจะต้องได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ซึ่งไม่มีสอนในสถานที่ใดที่เหมาะสมเท่ากับที่วัด เพราะบรรยากาศเหมาะ มีโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ มีพระประธาน มีพระธรรม มีพระสงฆ์

ชาวบ้านที่อยู่รอบๆ วัด เขาก็จะได้มีแหล่งตักดวงบุญ ตักดวงความรู้ และเป็นแหล่งที่จะทำกิจกรรมที่เป็น ประโยชน์อีกมากมาย ลูกหลานของเราก็จะได้มีโอกาสไป บวช ไปได้รับการอบรมบ่มนิสัย ปลูกฝังขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม พอวัดนั้นมีพระอยู่ เดียวก็จะ ชักชวนกันมา

ถ้าทำกันได้อย่างนี้ แคปีเดียวจากวัดร้างก็จะกลายเป็น วัดรุ่ง แล้วจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง วัดจะเป็นสถานที่อบรม บ่มนิสัยทุก ๆ ชีวิตในสังคม ให้อยู่เย็นเป็นสุข เพราะฉะนั้น ไม่ควรจะให้ไม่มีวัดร้าง แต่ควรเป็นวัดรุ่งหมดทั่วประเทศไทย

๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๓๘

เราชาวพุทธต้องช่วยกัน

ขอยกพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อก็คิดว่า พวกเราคงมีจิตใจเช่นเดียวกับหลวงพ่อก็คือ อยากจะเห็นพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง เรามาเกิดในยุคนี้ ที่มีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ และเป็นประโยชน์ต่อเราและโลกนี้ เราจะให้ถล่มทลายในยุคของเราหาควรไม่

ยุคของเรา พระพุทธศาสนาจะต้องเฟื่องฟูที่สุด

เหมือนย้อนยุคพุทธกาล

หลวงพ่อก็คิดว่า อะไรก็ตามที่มีบันทึกในพระไตรปิฎก จะต้องเป็นสิ่งที่พิสูจน์และสามารถยืนยันได้ว่า **“มีจริง”** ในยุคปัจจุบันของพวกเราแน่ละ

อย่างเช่น ในพระไตรปิฎกผ่านมาเป็นพันปี มีบันทึกว่า มีการถวายภัตตาหารพระแสนองค์ ซึ่งเป็นเรื่องเหลือเชื่อว่าจะเป็นไปได้อย่างไร แต่ในที่สุดเราก็ได้พิสูจน์แล้วว่า มีจริง แล้วก็ดีจริง สามารถทำได้จริง ถวายจิ๋วแสนผืน ถวายยา

รักษาโรคแสนชุด ซึ่งเราก็ได้ทำแล้วในยุคของเรา ซึ่งก่อนหน้ายุคของเราก็ไม่เคยมี ถือว่าเรามีบุญมาก ๆ ทีเดียวนะ

เพราะฉะนั้น แทนที่จะดูว่า พระพุทธศาสนาเรียวลง เราจะต้องพยายามทำพระพุทธศาสนาให้เฟื่องฟูยิ่ง ๆ ขึ้นไป เวลาเราเดินทางออกจากร่างกายไปสู่สุคติ เราจะได้ปลื้มปิติใจว่า เราได้ใช้ร่างกายและทรัพยากรที่มีอยู่ ได้ช่วยกันขอยกพระพุทธศาสนา เวลาชาวสวรรค์ถาม เราจะได้ตอบเขาด้วยความปีติภาคภูมิใจว่า ได้ช่วยขอยกพระพุทธศาสนาให้สูงเด่นยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ รัศมีกายของเราก็จะได้สว่างโพลงไปเรื่อย ๆ ชาวสวรรค์เขาจะได้อนุโมทนาสาธุการ

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๕

สู้ด้วยอารมณ์บ้านเทิง

ยุคที่เรามาเกิด ก่อนที่จะตายจากโลกนี้ไป เราจะต้อง ฟันฟุพระพุทธศาสนาให้รุ่งเรือง เหมือนในสมัยพุทธกาลให้ได้ มันเป็นเรื่องของส่วนรวม เราจะวางอุเบกขาไม่ได้ เราต้องเอาอุเบกขาวาง มาช่วยกันทำผิงสำเร็จนี้ให้ได้

อย่าลาจากโลกนี้ไปด้วยความรู้สึกที่ว่า เรามาคราวนี้เสีย เทียว ไม่ได้ทำหน้าที่ชาวพุทธที่สมบูรณ์ และชนรุ่นหลังจะ ไม่ได้รับความรู้หรือคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ บังเกิดขึ้นได้ยาก มาเป็นข้อวัตรปฏิบัติในการดำเนินชีวิต ที่ถูกต้อง เราควรจะจากโลกนี้ไปด้วยความปีติและภาค ภูมิใจ จากไปอย่างสง่างามว่า เราได้ทำหน้าที่ของเราอย่าง สมบูรณ์แล้ว

โดยเฉพาะภารกิจ ณ ปัจจุบันนี้ พระพุทธศาสนา กำลังถูกหมุ่मारทำลายอยู่ ไม่ใช่มุ่งอย่างเดียว แต่มันค่อยๆ ทำลายไปเรื่อย ๆ

ปราชญ์ท่านสำคัญที่จะปกป้องพระพุทธศาสนา คือ
หมู่คณะของเรา ลูกทั้งองค์กรจะต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน
และร่วมแรงร่วมใจกัน ที่จะมุ่งมั่นต่อสู้เอาชนะให้ได้

เรามาเกิดสร้างบารมีกันแต่ละภพแต่ละชาติ มาเพื่อ
ชนะอย่างเดียว เพราะฉะนั้นลูกอย่าได้หวั่นไหวกับสิ่งที่
เกิดขึ้น

เป็นเรื่องปกติที่พระกับมารสู้กันอยู่ พระก็ทำเรื่องของ
พระ มารก็ทำเรื่องของมาร พระชวนคนทำความดี มารก็ขัด
ขวางคนทำความดี เป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งเราจะไป
หวั่นไหวกับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้

จะสู้รบปรบมือกับพญามารได้ ต้องสู้รบด้วยอารมณ์
บันเทิง อยู่บนพื้นฐานของอารมณ์สบาย ถ้าใจลูกหยุดนิ่ง
แน่นอยู่ภายในอย่างมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ จะปฏิบัติภารกิจ
อะไรก็ทำอย่างไรก็กังวล ทำด้วยอารมณ์บันเทิง ไม่ช้าก็ถ้วน
โหดร้ายจะล่มสลาย ถ้วนอ่อนหวานจะเข้าไปแทนที่

สิ่งที่ลูกได้ทำอยู่ และที่จะทำกันต่อไปเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แต่เราจะทำให้ถูกต้องยิ่งขึ้น โดยอยู่บนพื้นฐานของอารมณ์
สบาย กระทั่งอารมณ์สบายนำไปสู่พระธรรมกายในตัว มีใจ
ตั้งมั่นอยู่ภายใน

ภายนอกเราจะเคลื่อนไหวอย่างไรก็ตาม แต่ภายในเราหยุดนิ่ง เพื่อเป็นฐานรองรับที่ผู้รู้ภายในที่ท่านส่งบุญ ส่งวิชามาให้ตลอดต่อเนื่องทุกอนุวินาที โดยที่เราไม่รู้เลย ถ้าเราทำฐานรองรับได้ด้วยวิธีดังกล่าว จะมีแต่ชัยชนะอย่างเดียว เสมอถ้าไม่มี

คำว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** เป็นเรื่องที่ลึกซึ่งนัก ทุกอย่างจะสำเร็จด้วยหยุดกับนิ่งนี้แหละ

ถ้าเราหยุดนิ่งได้ ผังชัยชนะก็ดี บุญบารมีก็ดี ก็จะเข้ามาในกลางกายของเราได้อย่างสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าหากเรามีความวิตกกังวลเจือปนอยู่ ผังเราจะไม่สมบูรณ์ เพราะมีผังของพญามารปนเป็นอยู่ เพราะฉะนั้นผังภารกิจเราแทนที่จะบรรลุเป้าหมายร้อยเปอร์เซ็นต์ มันจะลดลงไป และล่าช้าไปเรื่อย ๆ

ภารกิจหยุดนิ่งจึงเป็นสิ่งที่จะต้องทำควบคู่กันไปกับภารกิจหยาบ ในภาวะที่ต้องสู้ศึกในทุกด้านนี้ ต้องสู้ด้วยอารมณ์บันเทิง คือ ใจเป็นสุขหยุดนิ่งอยู่ภายใน ถ้าหากลูกทำได้ อะไรก็จะสำเร็จทุกเรื่อง จะมีแต่ชัยชนะอย่างเดียว ปฏิบัติภารกิจใดก็มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจอยู่ตลอดเวลา

๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุข อย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจ ให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้

อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำ ไสบริสุทธิ ปราศจากรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไป ภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้อารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้น อันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้อารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีไข่มุกศูนย์กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุด

สนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของ
ดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้าย มีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวง
หนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจ เอาใจ
ใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับจนหยุด
ได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่
ดวงนี้เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็น
ประตูเบื้องต้น ที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่ง ทุกที่
ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจ
ใดๆ ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำไป
เรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้
พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยาก
จนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง

เมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค”
ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลาง
กายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ อย่างนี้แล้ว
ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข
ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะ
ทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำให้ใจเป็นกลาง ประคองสติมิให้พล้อจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกกสิณ” คือ กสิณความสว่างเป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไปผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง

ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะทำอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประกอบใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประกอบรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึงของชีวิตที่ถูกต้องดีงามที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้ และภพชาติหน้า

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจ
ผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น
ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำและ
สติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว
ถูกต้องและเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง
กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย
มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น
และเชื่อมั่นในตนเอง
- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ
- มีความเมตตา กรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิคุ้มกันโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฏแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจาดีตามไปด้วย
- ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ
- ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้มีความการะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม รวมถึงตลอดจนปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจ สิ่งยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความ
ประหยัด ซึ่งผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ
ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความ
เคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาด
น่าอยู่ ไม่มีคนมั่งง่ายทั้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็
เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้อง
สิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้
สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของ
ประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคม
มีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการ
ทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และ
เมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่
จะสละความสุขส่วนตัว ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่าง
เต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมาอุบายให้เกิดความ
แตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคม เป็น
ผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธรศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธรศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พ้นทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธรศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธรศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใจที่พุทธรศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธรศาสนา ก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธรศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ่งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ดวงบุญที่ใส สว่างไสว เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข
และความสำเร็จในชีวิต
ทั้งในโลกนี้ และในปรโลก

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ หลวงพ่อธัมมชโย

วัดพระธรรมกาย

9 786165 904070